

Giới thiệu Ngu Nữ Bất Chồng

Truyện Ngu Nữ Bất Chồng của tác giả Nguyên Viện là truyện ngôn tình cổ đại với kết thúc thật là có hậu.

Truyện xoay quanh một cô nàng đã tới tuổi cập kê, có người dạm hỏi nàng nhưng nàng chẳng chịu ai vì sợ mất tự do, mất đi cuộc sống mà nàng cho là đang thoải mái.

Trong ngày thành thân, nàng tìm mọi cách để trốn chạy vị hôn phu của mình. Nhưng nào có thoát khỏi tay hắn, một gã điển trai mà lạnh lùng như một tòa băng sơn...

Bạn đang đọc truyện *Ngu Nữ Bất Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Mở đầu

"Bộp" một tiếng vang lên, khiến Hường Tiểu Dương giật mình tỉnh dậy, suýt chút nữa từ trên cây ngã xuống.

Hả? Xảy ra chuyện gì thế?

Nàng đang mơ mơ màng màng, nhất thời vẫn chưa tỉnh táo lại được.

"Ngu ngốc! Ngay cả chiêu thức đơn giản như vậy mà cũng không học được! Sao ngươi có thể là con trai của Hạ Hầu Vũ ta chứ? Sau này sao có thể kế thừa Lĩnh Thiên bảo? Ngươi luyện tốt cho ta! Không luyện xong thì không cho phép dùng bữa!"

Một nam tử trung niên giận dữ rống lên với thiếu niên trước mặt rồi phẩy tay áo bỏ đi. Bị đánh một chưởng nhưng về mặt thiếu niên lại không hề có một chút cảm xúc. Khuôn mặt tuấn tú sùng lên, khóe miệng chảy ra một chút máu, nhưng hắn thì ngay cả lông mày cũng không nhíu lấy một cái.

Hắn không đau, nhưng Hường Tiểu Dương ngồi ở trên cây lại thấy đau thay hắn!

Vị thúc thúc kia nàng biết, người thiếu niên này nàng cũng biết. Vài ngày trước bọn họ có đến Hường gia làm khách, vị thúc thúc thoát nhìn rất có uy nghiêm đó là bạn tương giao mấy chục năm của phụ thân. Mặc dù đã rất lâu không gặp nhưng hai người vẫn còn giữ liên lạc với nhau.

Nghe phụ thân nói lúc nàng cùng các tỷ muội còn đang ở trong bụng mẹ, người lớn hai nhà đã từng nói đùa, nếu mẫu thân sinh hạ nữ nhi thì sẽ kết thân làm thông gia.

Ai mà biết, mẫu thân không chỉ sinh hạ được nữ nhi, mà còn sinh một lúc tới tận bốn người. Việc này khiến phụ thân rất đau đầu không biết phải làm sao, không thể gả cả bốn nữ nhi cho một người được.

Lần này cha con Hạ Hầu Vũ đến thăm, chính là muốn lựa chọn một nàng dâu từ trong bốn tỷ muội nhà nàng.

Thật không nghĩ tới Hạ Hầu thúc thúc vẫn luôn đối xử hết sức hòa nhã với các nàng lại nghiêm khắc đối với con trai mình như vậy, khiến Hường Tiểu Dương cũng lú lờ không nói được nên lời.

Còn Hạ Hầu Diễm bị đánh như thế nhưng về mặt hắn lại lạnh tanh, dường như điều đó vốn đã là thói quen. Hắn cũng thật đáng thương.

Nhưng Hường Tiểu Dương chỉ im lặng nhìn, không lên tiếng cũng không dám có hành động gì.

Mặc dù nàng không quen Hạ Hầu Diễm nhưng nàng nghĩ có lẽ không thiếu niên nào muốn bị người khác nhìn thấy mình đang ở trong hoàn cảnh này đâu? Tuy nàng còn nhỏ tuổi nhưng vẫn biết sự tự ái của Hạ Hầu Diễm rất cao. Do đó, nàng vẫn nên giả chết không có hành động gì thì tốt hơn.

Hít thở thật nhẹ nhàng, Hường Tiểu Dương cẩn thận từng li từng tí trốn thật kỹ, chỉ sợ bị phát hiện.

Nhưng phải duy trì tư thế không được nhúc nhích này rất khó chịu! Nàng không chịu nổi nữa, buông một chân xuống cho đỡ mỏi, không ngờ chiếc giày trên chân lại đột nhiên rơi xuống.

Á! Đứng mà ——

Nàng khẽ kêu gào trong lòng, cố gắng muốn túm lấy chiếc giày, nhưng không kịp rồi, “bịch” một tiếng đáp xuống đất. Giày rơi xuống rồi.

Trùng mắt nhìn chiếc giày rơi trên mặt đất, Hường Tiểu Dương vô cùng đau khổ, theo bản năng nhìn sang thiếu niên đang đứng gần vị trí chiếc giày rơi

xuống —— rất vừa vặn gặp phải đôi mắt đen thâm trầm lạnh lùng của người kia ngược lên.

Nàng cười khan vài tiếng, con ngươi như ngọc đen đảo qua đảo lại.

"Ha ha. Mắt ta đột nhiên bị quáng một chút nên cái gì cũng không nhìn thấy."

Hạ Hầu Diễm nheo mắt lại, đôi môi mím chặt, ánh mắt nhìn nàng có chút oán trách.

Thấy hắn như vậy, Hường Tiểu Dương thực sự cảm thấy mình rất vô tội, rõ ràng nàng đến đây ngủ ở trên cây trước mà. Nếu có thể được lựa chọn thì nàng cũng không muốn nhìn thấy cảnh vừa rồi đâu!

"Này! Ngươi nhất định phải dùng loại ánh mắt đó nhìn ta sao?" Dù sao cũng bị phát hiện, mà nàng cũng có làm gì hắn đâu. Hường Tiểu Dương ngồi ở trên cây nhàn nhả đưa chân nhìn Hạ Hầu Diễm đứng phía dưới.

"Ngươi thấy hết rồi." Giọng nói của hắn nhàn nhạt, mang theo hơi thở lạnh như băng.

"Ừ! Thấy rồi."

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn một hồi lâu, đưa ngón tay lên chỉ vào má của mình. "Bị sưng lên như vậy, không đau sao?"

"Không phải chuyện của ngươi!" Lấy tay quệt đi vệt máu trên khóe miệng, vẻ mặt Hạ Hầu Diễm lạnh lùng, dường như hắn không cảm thấy đau chút nào vậy.

Đúng là dán phải cái mông lạnh* mà, Hường Tiểu Dương cũng không để ý, nhún nhún vai, "Ngươi yên tâm, chuyện vừa rồi ta sẽ không nói cho ai biết đâu."

(*: nằm trong câu “mặt nóng dán phải mông lạnh” - Cả câu mô tả một người thì nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự thờ ơ, lạnh nhạt từ người kia)

Hạ Hầu Diễm không nói gì, chỉ nhìn nàng một cái.

Thấy hắn không lên tiếng, Hường Tiểu Dương nghĩ hắn không tin mình, liền dứt khoát nhảy từ trên cây xuống, nhặt giày lên xỏ vào, hùng hùng hổ hổ đi tới trước mặt hắn, ngẩng cao đầu.

"Có cần ta phải thề không?" Tuy rằng nàng cũng không tin vào mấy lời thề thốt lắm nhưng nếu hắn muốn thì nàng có thể thề cho hắn xem.

Hạ Hầu Diễm lạnh lùng cười một tiếng, dáng vẻ thâm trầm hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi hiện giờ của hắn. "Nói hay không nói đối với ta cũng không quan trọng. Nếu ngươi muốn thì cứ nói ra đi!"

Hắn nói xong cũng không thèm để ý đến nàng, xoay người rồi đi.

"Này! Đợi đã...!"

Hường Tiểu Dương gọi Hạ Hầu Diễm lại, đi tới trước mặt hắn, lấy một bình dược từ trong túi ra. "Đây! Cái này cho ngươi, xoa vào có thể tiêu sưng đấy."

Nhìn bình dược trên tay nàng, Hạ Hầu Diễm sững sốt, hắn không nghĩ tới nàng sẽ làm như vậy. Lúc này hắn mới thực sự nhìn tiểu cô nương này vào trong mắt.

Diện mạo của nàng rất thanh tú, lông mi dài sinh động, đôi mắt đen nhánh như ngọc, toát ra vẻ thông minh thản nhiên. Mà lúc này, đôi mắt đen xinh đẹp kia đang nhìn chăm chú vào hắn ——

Không sợ không sợ, cứ nhìn thẳng vào hắn đi.

Thấy hắn không nhúc nhích, Hường Tiểu Dương quệt quệt khóe miệng, trực tiếp cầm lấy tay hắn nhét bình dược vào. "Đây là dược của lão Tam nhà ta làm, hiệu quả rất tốt đấy."

Hạ Hầu Diễm cúi đầu nhìn bình dược trong tay, trên tay còn vương lại sự ẩm áp khi nàng chạm vào khiến hắn giật mình. "Ngươi tên là gì?"

Bốn nữ nhi của Hường gia nhìn giống nhau y như đúc, người ngoài rất khó phân biệt. Hắn cũng chẳng có hứng thú muốn biết, nhưng hiện giờ hắn lại có chút hứng thú rồi.

"Hường Tiểu Dương." Tuy không hiểu Hạ Hầu Diễm hỏi làm cái gì nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn trả lời, cũng chỉ là cái tên thôi mà!

"Vậy sao?" Hạ Hầu Diễm thản nhiên nhìn nàng một cái, con ngươi đen sẫm lại, sau đó không nói thêm gì nữa tránh qua nàng rồi đi.

Thấy hắn cứ đi như vậy, Hường Tiểu Dương bủn rủn môi. "Thật là, ngay cả câu cảm ơn cũng không thèm nói, đúng là không lễ phép!"

Nàng có chút cảm thông với cô nương sẽ gả cho hấn sau này. Hường Tiểu Dương không nhịn được lắc lắc đầu chép miệng.

Nhưng ai ngờ, mấy ngày sau, nàng dâu mà Hạ Hầu gia lựa chọn không phải ai khác mà chính là nàng —— Hường Tiểu Dương!

CHƯƠNG 1.1:

Lãnh Thiên bảo nằm ở Phụng hoàng, trên giang hồ không ai là không biết. Thế lực của Lãnh Thiên bảo lớn tới mức ở Phụng hoàng không có người nào dám động vào.

Nghe nói Lãnh Thiên bảo huấn luyện một đội ngũ cực kỳ tinh nhuệ canh giữ biên cương phía bắc, kẻ địch bên ngoài không cách nào vượt qua được. Ngay cả triều đình cũng phải dựa vào sức mạnh quân đội của Lãnh Thiên bảo; cho nên mặc dù thế lực của Lãnh Thiên bảo càng ngày càng bành trướng nhưng đương kim hoàng thượng cũng không thể làm gì khác hơn là ngày đêm hy vọng Lãnh Thiên bảo không có mưu đồ tạo phản.

Mà sau khi Lãnh Thiên bảo được giao cho Hạ Hầu Diễm tiếp quản, không những không có sa sút mà ngược lại còn dùng một số thủ đoạn lớn mật hơn, càng ngày càng mở rộng quy mô làm rớt trông mắt của người trong thiên hạ.

Vốn dĩ đối với một thiếu niên mới có hai mươi tuổi tiếp nhận sản nghiệp của Lãnh Thiên bảo, có một đồng người đứng bên ngoài chờ xem kịch vui. Nhưng ai biết Hạ Hầu Diễm vừa tiếp nhận vị trí lãnh đạo thì đã nhanh chóng khai thác các thị trường mới, không chỉ buôn bán trên đất liền, mà còn mở rộng thương nghiệp ra cả đường biển. Táo bạo dứt khoát thay đổi toàn bộ đội ngũ quản sự cũ, tự tìm nhân tài mới làm việc cống hiến cho hấn.

Chỉ qua vài năm ngắn ngủi, dưới sự lãnh đạo của Hạ Hầu Diễm, Lãnh Thiên bảo không chỉ trở thành giang hồ đệ nhất bảo mà còn là bá chủ thương nghiệp ở Phụng hoàng.

Năng lực của Hạ Hầu Diễm không ai còn dám nghi ngờ. Hơn nữa còn có một đám người châu chực muốn dâng nữ nhi của mình lên, nếu có thể may mắn lọt vào mắt của Hạ Hầu Diễm thì họ có thể thuận lợi hợp tác làm ăn với Lãnh Thiên bảo rồi.

Chỉ là đáng tiếc, không ai trong số bọn họ thành công cả. Nhưng dù vậy thì vẫn không có người nào chịu bỏ cuộc. Chỉ cần Hạ Hầu Diễm còn chưa thành thân thì bọn họ vẫn còn hi vọng.

Nhưng ai ngờ, Hạ Hầu Diễm lại tuyên bố mấy ngày nữa sẽ thành thân với vị hôn thê của hấn. Điều này khiến cho chút hi vọng mong manh cuối cùng của bọn họ vỡ tan tành.

Vị hôn thê?

Hạ Hầu Diễm có vị hôn thê từ khi nào? Sao bọn họ chưa từng nghe qua? Mà nghe nói còn là Nhị tiểu thư của tiểu cục Chấn Thiên nữa!

Bọn họ đương nhiên đã từng nghe qua danh tiếng của tiểu cục Chấn Thiên cùng bốn vị tiểu thư của Hường gia ở thành Cảnh Dương, đặc biệt là thanh danh của Hường nhị tiểu thư. Ở thành Cảnh Dương không ai là không biết, nhị tiểu thư chạy tới sông bạc ba ngày hai đêm thắng được một đồng tiền; trời sinh nàng lười biếng nhưng lại yêu tiền như mạng.

Nhưng tuyệt nhiên không ai dám tìm nàng gây phiền toái, tuy nàng không thường dùng đến nắm đầm để giải quyết vấn đề, nhưng một thân võ công kia cũng đủ khiến cho mọi người e ngại mà không dám chọc vào.

Cái này. Ánh mắt của Hạ Hầu Diễm có phải là có vấn đề rồi không? Bao nhiêu nữ tử dụ dỗ hiền lương để hấn lựa chọn như vậy, không hiểu sao hấn lại muốn thành thân với vị hôn thê quái lạ này.

Trong không khí náo nhiệt bàn luận của mọi người, hôn sự này ở Phụng hoàng lại càng thêm náo động thì Hạ Hầu Diễm vẫn rất thản nhiên.

Cho dù ba ngày sau sẽ đến thành Cảnh Dương đón tân nương, nhưng hiện tại hấn vẫn ngồi trong thư phòng nhàn nhã đọc quyển sách trên tay.

Lãnh Thiên bảo vẫn vô cùng yên tĩnh, người làm đang bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ nhưng lại không có một tiếng động nào, cũng không ai dám lớn tiếng ồn ào.

Kỳ thực người làm của Lãnh Thiên bảo cũng rất thắc mắc, bọn họ làm trong bảo nhiều năm như vậy, chưa từng nghe thấy bảo chủ có vị hôn thê. Không hiểu sao bây giờ lại xuất hiện ra vị hôn thê này khiến bọn họ kinh ngạc không thôi.

Nhưng mặc dù kinh ngạc, bọn họ cũng không dám lên lút đàm luận. Trong bảo đã có quy định, không được lên lút đàm luận chuyện của chủ tử, nếu không sẽ bị trục xuất ra khỏi bảo.

Vì vậy mà cho dù có tò mò đến thế nào đi chăng nữa thì bọn họ cũng chỉ có thể nghe theo lời dặn dò của bảo chủ mà chuẩn bị đầy đủ toàn bộ, chờ ba ngày sau bảo chủ phu nhân vào cửa mà thôi.

Người duy nhất biết được nguồn gốc của hôn sự này chỉ có lão quản sự của Lãnh Thiên bảo. Ông hầu hạ Hạ Hầu Diễm đã hai chục năm, đối với những chuyện của chủ tử ông biết rất rõ; đương nhiên cũng bao gồm cả hôn sự giữa hấn với Hường nhị tiểu thư nữa.

Chẳng qua, những lời đồn đại về Hường nhị tiểu thư ông cũng không xa lạ, không tránh khỏi có chút suy tư. Chủ tử thực sự muốn thành thân với cô nương như vậy sao?

"Bảo chủ, ngài thực sự muốn thành thân với Hường Tiểu Dương?"

Trần tổng quản có chút do dự nhìn chủ tử, nghe được mấy lời đồn đại vài hôm nay, quả thực ông không hiểu cô nương kia xứng với chủ tử ở điểm nào?

"Có vấn đề gì không?"

Hạ Hầu Diễm dời ánh mắt ra khỏi quyển sách nhìn về phía Trần tổng quản. Đối với quân sự trông nom mình lớn lên, thái độ luôn luôn lạnh lùng của hắn cũng nhu hòa hơn một chút.

Diện mạo của hắn không thuộc loại tuấn mỹ, đường nét quá lãnh ngạnh (lạnh lùng + ngang ngạnh), ngũ quan giống như đao khắc, toát ra vẻ kiên quyết lạnh lùng. Đôi mắt đen thâm trầm, lợi hại; khiến người khác không dám nhìn thẳng vào hắn quá lâu. Toàn thân phảng phất ra hơi thở lạnh lẽo càng thêm dọa người; mà mặc dù lạnh lùng nhưng lại như mảnh hổ, làm người ta sợ hãi.

Tuy hắn như vậy nhưng lại tuyệt đối không thiếu nữ nhân, thậm chí còn có rất nhiều cô nương bị diện mạo đó của hắn mê hoặc, một đám thiên kim danh môn đều muốn gả cho hắn làm vợ.

Ngẫm lại, nếu có thể chinh phục được nam nhân như hắn thì nhất định sẽ có cảm giác rất thành tựu. Hường chi vị trí "bảo chủ phu nhân của Lãnh Thiên bảo" lại càng thêm dự hoặc.

Đối với suy nghĩ của những nữ nhân kia, đương nhiên Hạ Hầu Diễm biết rất rõ, nhưng từ chối cho ý kiến. Dù sao đối với hắn mà nói, nữ nhân chỉ có công dụng để giải quyết dục vọng mà thôi, có vài lần nên cũng không ảnh hưởng lớn gì.

Hắn muốn kết hôn với Hường Tiểu Dương là bởi vì hắn đã đến tuổi lập gia đình rồi, Lãnh Thiên bảo cũng nên có một nữ chủ nhân. Mà vừa vặn hắn lại có một vị hôn thê, đây là hôn ước mà phụ thân khi còn sống đã ấn định, hắn không thể hủy bỏ. Mà cũng chẳng sao, muốn hắn cưới thì hắn cưới.

Đương nhiên, đối với những lời đồn đại oanh oanh liệt liệt kia của Hường Tiểu Dương, hắn cũng đã được nghe rất nhiều. Vậy xem ra, nhất định là Trần tổng quản tới tìm hắn vì việc này rồi.

"Những chuyện về Hường Tiểu Dương. Chắc bảo chủ cũng đã nghe qua rồi phải không?" Yêu bài bạc lại còn yêu tiền, tính tình lười biếng, ông không nghĩ cô nương này xứng đáng với vị trí bảo chủ phu nhân.

"Đã nghe qua rồi." Về mặt Hạ Hầu Diễm bình tĩnh không thay đổi.

"Vậy. ngài vẫn muốn thành thân với nàng sao?" Trần tổng quản trưng ra một bộ mặt hoàn toàn không tán đồng.

Hạ Hầu Diễm khẽ nhếch khóe miệng. "Đây là hôn ước do phụ thân định đoạt, ta không có lý do gì để hủy bỏ. Chưa kể những lời đồn đại kia cũng không thể tin tưởng hoàn toàn được."

Lời này nghe thật là có đạo lý! Vốn dĩ Trần tổng quản cũng nghĩ như vậy nên đã tự mình phái người đi nghe ngóng; nhưng tin tức mang về lại càng kinh người hơn, khiến ông hết sức bất an.

Thấy bộ dạng chủ tử vô cùng kiên định, dường như không có ý định hủy bỏ hôn sự này, ông cũng chỉ có thể lấp bấp khép miệng lại, không nói thêm lời nào nữa.

"Lão nô đã biết, xin cáo lui trước." Trần tổng quản kính cẩn khom người xuống, mang theo tâm trạng lo lắng rời đi.

Sau Trần tổng quản rời khỏi, ánh mắt của Hạ Hầu Diễm lại quay về quyển sách ở trên bàn, nhưng tâm tư thì đã bay đến tận phương trời nào rồi.

Tuy nói những lời đồn đại kia không thể tin, nhưng hắn thực sự tin tưởng, nàng nhất định có thể làm được những chuyện đó.

Hắn còn nhớ rõ tình cảnh gặp nàng năm ấy, một bé gái kỳ quái, không sợ sự lạnh lùng của hắn mà ngược lại còn đưa cho hắn bình dược.

Còn có, sau khi biết mình trở thành vị hôn thê của hắn thì nàng cực kỳ nóng nảy chạy tới chất vấn hắn nữa —

"Này! Sao ngươi lại chọn ta làm vị hôn thê của ngươi?" Hường Tiểu Dương gần mười tuổi vô cùng khó chịu trừng mắt nhìn thiếu niên ở trước mặt.

Phụ thân ở trong đại sảnh vừa mới tuyên bố xong, Hường Tiểu Dương nàng có một vị hôn phu. Hơn nữa có kháng nghị gì thì cũng không có hiệu quả, khiến nàng chỉ có thể trợn mắt há mồm. Tức giận mà không thể xả nên nàng không thể làm gì khác hơn là đến tìm tên đầu sỏ gây chuyện này.

Hạ Hầu Diễm nhàn nhạt liếc nàng một cái, chỉ nói một câu. "Ta chỉ có ấn tượng đối với ngươi."

Hay nói cách khác, chính là chuyện ngày hôm đó đã khiến hắn nhớ đến nàng.

"Rồi sao?" Hường Tiểu Dương mở to mắt.

Hạ Hầu Diễm không lên tiếng nhưng về mặt của hắn đã nói lên tất cả.

Hường Tiểu Dương đứng tại chỗ mà ú ớ. Cho xin đi! Chẳng qua là chỉ trừng hớp nàng ở nơi này ngủ trưa mà thôi, lại thật không may nhìn thấy một màn

kia, nàng cũng không muốn nhìn thấy mà!

Nào ngờ, lại vì chuyện đó mà nàng trở thành vị hôn thê của hắn!

Nàng không cần đâu!

"Ta không muốn gả cho người!" Nàng chu miệng lên, khuôn mặt tràn ngập bất mãn.

Nhìn dáng vẻ bất mãn của nàng, Hạ Hầu Diễm khẽ nhún mày. "Có gì khác nhau sao? Sau khi nữ nhân trưởng thành thì phải lập gia đình, người không gả cho ta thì cũng gả cho người khác thôi."

Mà hắn không nghĩ gả cho hắn là một lựa chọn tồi. Thiếu phu nhân của Lãnh Thiên bảo, vị trí này có không ít cô nương muốn đâu.

Hướng Tiểu Dương hai tay chống nạnh, ngẩng đầu thật cao lên nhìn hắn, vẻ mặt hết sức khinh thường. "Người lớn hơn ta sáu tuổi, quá già rồi. Ta không có hứng thú với mấy lão nam nhân, còn có."

Dừng một chút, nàng liếc hắn từ trên xuống dưới một lượt rồi nói. "Ta không muốn gả cho một tảng băng." Quá lạnh! Nàng sợ sẽ bị lạnh chết mất thôi.

Nghe lời nàng nói, Hạ Hầu Diễm cảm thấy rất thú vị, hắn lấy chuỗi kiếm nâng lên ngang khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khoe miệng khẽ nhếch. "Thật đáng tiếc, hôn sự đã định, người nhất định phải gả cho ta. Ai bảo người khiến cho ta có ấn tượng với người chứ?"

"Xuống địa ngục đi! Sớm biết thế này ta đã không bao giờ cho người bình được." Gạt chuỗi kiếm ra, Hướng Tiểu Dương cực kỳ hối hận. Lúc đó mình tốt bụng như vậy để làm cái gì, sao ngu thế không biết, hắn hỏi thì đầu nhất thiết phải khai tên của mình ra chứ!

"Bé gái nhỏ à, người đợi cùng ta thành thân đi!" Liếc nàng một cái, con người đen của hắn lướt qua một chút ý cười, nói xong xoay người rồi đi. Đúng là một bé gái kỳ quái!

"Đừng có mơ! Ta nói cho người biết, có chết ta cũng không gả cho người!" Hướng Tiểu Dương tức tối giậm chân, nhìn bóng lưng rời đi của hắn mà rống to.

Sau đó, hắn quay về Lãnh Thiên bảo, cũng không gặp lại nàng nữa. Mà không biết vì sao, lần nói chuyện đó của hai người hắn lại nhớ rất rõ ràng.

Một cô nương kỳ lạ như vậy, hắn tin rằng những lời đồn đại kia, nàng không phải là không làm được.

Mà hắn cũng cảm thấy khá tò mò, khi nàng nghe được tin hắn muốn thành thân với nàng thì nàng sẽ có phản ứng gì đây?

Khẽ nhếch khóe miệng, thậm chí Hạ Hầu Diễm còn có chút mong đợi.

Hướng Tiểu Dương sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ?

CHƯƠNG 1.2:

Nhưng mà ngoài dự đoán, Hướng Tiểu Dương lại hết sức bình tĩnh, bình tĩnh tới mức khiến phụ thân của nàng - Hướng Bá Thiên cảm thấy rất kinh khủng.

Ông còn nghĩ nữ nhi chắc chắn sẽ làm ầm lên phản đối hay ít ra cũng phải nói gì đó uy hiếp ông, nhưng mà không có. Nàng chỉ nhàn nhạt nói một câu "Con biết rồi", sau đó thì về phòng.

Ồi gòi, thiên hạ thái bình rồi! Thật khiến lòng người khiếp đảm.

Tính tình nữ nhi này của ông, ông cũng hiểu được bảy, tám phần. Bề ngoài thì ra vẻ không để ý, nhưng trong bụng lại âm thầm tính kế, không cẩn thận sẽ rơi vào bẫy của nàng mất.

Trên đời này chỉ có bạc trắng mới có thể khiến nàng động tâm, sáng mắt lên thôi; đối với những thứ còn lại, nàng một chút cũng không thèm để ý.

Tuy rằng như vậy nhưng ông lại nhớ rõ khi nàng mười tuổi, lúc ông tuyên bố nàng đã là vị hôn thê của Hạ Hầu Diễm, nàng có phản kháng.

Hướng Bá Thiên hoàn toàn để ngoài tai những lời kháng nghị của nàng, lần đầu tiên tận dụng quyền lợi của một người cha. Phản đối vô hiệu, ông nói đó chính là thánh chỉ.

Kết quả là suốt một tháng ông bị đau bụng, khiến ông từ một nam tử hán uy vũ gãy đi nhanh chóng chỉ còn lại da bọc xương. Tới tận đến khi ông sắp quy tiên thì bệnh tình mới chuyển biến tốt hơn một chút.

Đương nhiên ông biết đây là kiệt tác của ai nhưng cũng không có biện pháp nào cả.

Trong một tháng đó, Hướng Tiểu Dương hoàn toàn không để ông vào trong mắt, cứ như đối với nàng ông thực sự đã chết vậy, coi ông như không tồn tại. Hướng Bá Thiên ông yêu nữ nhi như mạng, sao có thể chịu nổi sự đối xử như vậy chứ? Vậy nên, ông không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn chịu đựng đòn trả thù của nữ nhi.

Cũng may là nữ nhi còn có lương tâm, trước khi ông thật sự sắp đi gặp mặt tổ tông thì đã dừng tay bỏ qua không báo thù nữa.

Cho nên lần này nữ nhi bình tĩnh như vậy lại khiến ông cảm thấy sợ hãi. Quá thần nhiên rồi! Thần nhiên đến mức khiến người ta cảm thấy kinh khủng. Ông tin tưởng nữ nhi tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn nghe lời ông.

Sợ nàng đào hôn, ông còn gia tăng canh chừng, chỉ lo nàng bỏ trốn. Tân nương không thấy thì hôn lễ phải làm thế nào đây? Hôn sự này nhất định phải thành công, tuyệt đối không thể thất bại được!

Aiz! Nhìn xem, nhìn xem, phụ thân như ông đúng là mệnh khổ mà! Hường Bá Thiên không khỏi cảm thấy ai oán. Đối với sự ai oán của phụ thân, Hường Tiểu Dương hoàn toàn làm như không thấy.

Đúng vậy, bên ngoài nàng rất bình tĩnh nhưng trong bụng đã sớm suy tính được một đồng kế hoạch rồi.

Muốn nàng ngoan ngoãn gả cho Hạ Hầu Diễm sao? Nghĩ cũng đừng có nghĩ!

Đối với thiếu niên giống như tảng băng đó, nàng có ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Mười hai năm qua, nàng không nghĩ tảng băng đó tan ra được chút nào mà có khi còn trở thành một núi băng lớn rồi cũng nên. Mà kết quả nghe ngóng mấy ngày nay cho thấy nàng đoán không sai! Hẳn quả nhiên là một tòa băng sơn vạn năm mà.

Ngại quá, nhưng nàng rất sợ lạnh, cho nên không có hứng thú với tảng băng sơn đâu. Nàng quyết định muốn chạy trốn khỏi hôn sự này.

Đương nhiên, đối với sự phòng bị của phụ thân, nàng nhìn thấy nhưng về mặt vẫn không hề biến sắc. Dù sao nàng còn có thời gian, không vội!

Giờ phút này, nàng đang ở trong phòng ghi chép sổ làm ăn. Từ nhỏ nàng đã rất nhạy cảm đối với tiền bạc, ánh mắt chuẩn vô cùng, tuyệt đối không có chuyện để mình bị lừa gạt. Cho nên tất cả sổ sách làm ăn trong nhà đều được đưa cho nàng tiếp quản, mà tiền bạc cũng là do nàng quản nốt.

Thỉnh thoảng có những khi nhàm chán, Hường Tiểu Dương thường đến sông bạc làm vài ván. Nàng rất thích đánh bạc nhưng không đắm chìm vào trong đó. Nàng chỉ thấy thích cảm giác vui vẻ khi đánh bạc mà thôi. Khi cảm thấy thắng đã đủ, nàng liền rời khỏi đó ngay, không lưu luyến một chút nào.

Đương nhiên! Thắng quá nhiều khiến chủ sông bài nhìn không vừa mắt, đã từng lên lút tìm tới nàng gây phiền toái, nhưng đều bị nàng đánh cho chạy trốn chết, nàng còn quay lại đó chơi thắng thêm vài ván nữa mới đi về. Sau vài lần như vậy thì không thấy có ai dám chọc vào nàng nữa.

Nhất định phải trốn! Hường nhị tiểu thư nàng là người dễ bị bắt nạt lắm à? Hạ Hầu Diễm muốn thành thân với nàng á? Cả đời cũng đừng có mơ!

Hường Tiểu Dương mỉm cười, ngón tay linh hoạt gõ bàn tính, tiếng động từ những hạt châu của bàn tính va vào nhau là âm thanh duy nhất có ở trong phòng.

Thấy lợi nhuận tính được càng ngày càng cao, hai mắt của Hường Tiểu Dương cũng càng lúc càng sáng, tâm tình cũng theo đó mà phơi phới như được tắm gió xuân.

Bạc trắng bóng bẩy là tình yêu lớn nhất của nàng, cho nên cái gì nàng cũng không có, chỉ có quỹ đen là nhiều nhất!

Mà muốn đào hôn thì tất nhiên phải cần đến tiền rồi. Ngày nào tính toán sổ sách nàng cũng bớt lại một ít, tích trữ làm của riêng.

Cái gì? Tham ô ấy hả?

Đó là gì thế? Nàng không hiểu! Dù sao tiền do nàng kiếm được thì cũng là tiền của nàng, nàng nói như thế nào thì nó là như thế ấy.

"Nhị tỷ, nụ cười của tỷ thật xấu xa." Hường Tiểu Tứ đẩy cửa phòng ra, liếc mắt đã thấy nhị tỷ của mình đang nhe răng ra cười vô cùng gian ác.

Không cần nghĩ cũng biết, với vẻ mặt hiện giờ của nhị tỷ thì nhất định là tỷ ấy đang có âm mưu đen tối gì rồi!

Hường Tiểu Dương đưa mắt nhìn về phía tam muội, cũng là khuôn mặt thanh tú giống y hệt nàng, chỉ có trang phục là khác nhau. Trang phục của nàng là màu lục còn Hường Tiểu Tứ lại là một thân áo trắng phiêu dật. Khí chất của hai người hoàn toàn bất đồng.

Bộ dạng nàng lười nhác, khoe môi luôn nhếch lên cười nhẹ, đôi mắt đen linh động thỉnh thoảng lóe ra một tia tà ác,狡 hoạt như hồ ly, khiến người khác không thể không đề phòng.

Mà nếu nàng狡 hoạt như hồ ly thì tam muội nhà nàng lại dùng vẻ thanh thuần vô hại để đi lừa người ta, kỳ thực trong bụng cũng gian xảo không kém gì nàng.

"Tìm tỷ làm gì?" Hường Tiểu Dương chống cằm, nàng không tin tam muội không có việc gì mà lại tới đây.

Hường Tiểu Tứ đi tới trước mặt nàng, ưu nhã ngồi xuống, mắt đẹp liếc sổ sách trên bàn một cái, ánh mắt chột lóe.

"Tỷ thực sự định gả cho Hạ Hầu Diễm?" Hường Tiểu Tứ mở miệng hỏi nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi quyển sổ kia. Số liệu trên đó quá hoàn mỹ,

hoàn mỹ đến mức có chút khả nghi.

Hương Tiểu Dương đóng quyển sổ lại, không để tam muội tiếp tục nhìn lên nữa, dùng ánh mắt tà khí lướt nhẹ qua nàng một cái. "Tiểu Tứ, có một số việc dù có thấy thì cũng coi như không thấy, hiểu chứ?"

Hương Tiểu Tứ chớp mắt mấy cái, cười ngọt ngào. "Đương nhiên Tiểu Tứ hiểu mà. Nhị tỷ muốn hành động vào lúc nào?"

Đối với tỷ tỷ của mình, nàng tất nhiên sẽ quan tâm tìm hiểu những vấn đề này.

"Tối mai." Hiểu được hàm ý của Hương Tiểu Tứ, Hương Tiểu Dương cũng không giấu giếm.

"Phụ thân đã phái người phòng thủ rất chặt chẽ nha." Mà đặc biệt là mấy ngày nay lại càng thêm nghiêm ngặt. Xem ra đối với nữ nhi của mình, phụ thân hiểu rất rõ ràng.

"Tiểu Tứ, lúc này là lúc muội phải ra tay giúp tỷ rồi." Nở nụ cười quái dị, nàng không khách khí chút nào đưa tay về phía Hương Tiểu Tứ.

Trên người tam muội có một đồng lớn toàn những loại dược cỏ quái, tùy tiện lấy ra một bình cũng có thể làm "giấy thông hành" được rồi.

Hương Tiểu Tứ nhìn bàn tay Hương Tiểu Dương một cái. "Muội thì giúp được gì cho tỷ đây?"

Nếu phụ thân biết được nàng giúp nhị tỷ đào hôn thì nhất định sẽ tìm đến nàng để quấy rầy. Nàng không cần phúc lợi đó đâu nha!

Hương Tiểu Dương cười hết sức gian tà, "Tiểu Tứ, tỷ biết rất rõ bí mật kia của muội! Chẳng lẽ muội muốn tỷ đi nói với mọi người à?"

Ha ha! Nàng biết tam muội nhà nàng từ nhỏ đã thích người nào nha, nhưng tam muội lại không nói ra, bên ngoài cũng giấu giếm rất tốt. Không ai biết chuyện này cả, nếu không phải nàng tinh mắt thì cũng không phát hiện ra đâu.

Sắc mặt Hương Tiểu Tứ biến đổi, "Tỷ."

Hương Tiểu Tứ cắn môi trừng mắt nhìn tỷ tỷ của mình. Nàng nghĩ mình đã che giấu rất khá, không ngờ lại bị nhị tỷ hồ ly này phát hiện được.

"Thế nào? Có cho hay không?" Ngón tay chỉ chỉ, ánh mắt Hương Tiểu Dương đầy mong chờ.

Hương Tiểu Tứ nheo mắt lại, thâm trầm nở nụ cười. "Nhị tỷ, tỷ nhất định đừng để bản thân lọt vào trong tay muội!" Tiểu nhân báo thù, mọi lúc mọi nơi!

"Yên tâm, sẽ không có ngày đó đâu." Hương Tiểu Dương cũng cười theo. Cười đến tự tin, hết sức đắc ý.

"Hừ!" Hừ nhẹ một tiếng, Hương Tiểu Tứ lấy ra một bình dược màu lục từ trong vạt áo.

"Mê hồn tán, không màu không mùi, không cần đối phương phải hít vào, chỉ cần thấm qua làn da cũng có thể phát huy tác dụng."

"Đa tạ!" Nhận lấy bình dược, tà khí trên khuôn mặt nhỏ nhắn càng tăng lên. Mọi chuyện đã chuẩn bị xong xuôi chỉ chờ nàng hành động mà thôi!

Gừ gừ! Hạ Hầu Diễm, các người không đón được tân nương, cho các người mất hết thể diện đi!

Đêm khuya thanh vắng, chính là thời điểm thuận lợi để đào hôn ——

Hương Tiểu Dương xách lấy bọc quần áo, nhanh chóng phi thân lên nóc nhà, lấy ra bình dược màu lục mà tam muội đưa cho, xác định chuẩn xác hướng gió rồi mở nắp bình.

Ước chừng qua được một khắc (15 phút), nàng cảm thấy thời gian cũng đã đủ, mới đóng bình dược lại, im lặng chờ đợi. Một lúc sau, xác định không còn hơi thở từ giám thị bốn phía, mới hài lòng nhếch miệng cười nhẹ.

Phụ thân, người phòng bị nghiêm ngặt như vậy, vẫn không ngăn được con đây!

Đắc ý cười vài tiếng, Hương Tiểu Dương buộc chặt bọc quần áo ở trên lưng, nhẹ đẩy mũi chân, không tiếng động mà hạ xuống bức tường ở phía trước.

Quay đầu lại nhìn khung cảnh yên tĩnh trong nhà một cái, nàng nói thầm. "Hừm! Chờ hủy bỏ hôn ước với Hạ Hầu gia xong thì con sẽ tự quay về, còn từ bây giờ cho tới lúc đó."

Nàng liếc mắt nhìn bọc quần áo ở phía sau, trong đó tất cả đều là ngân phiếu, cũng đủ để nàng sống dư dả nửa đời người rồi.

Nếu phụ thân vẫn kiên trì không hủy bỏ hôn ước, muốn thử thách sức chịu đựng của nàng thì cả đời này nàng cũng không quay về nữa đâu!

Quyết định xong, Hương Tiểu Dương khẽ điểm mũi chân một lần nữa, đang muốn nhảy ra khỏi bức tường, lại đột nhiên cảm thấy một đạo kiếm khí vọt đến từ phía sau.

Nhanh chóng xoay người, Hương Tiểu Dương né được công kích nhưng lại chậm một bước.

Bọc quần áo ở sau lưng bị chém một nhát, đồng ngân phiếu từ trong đó lập tức bay ra.

"Á! Ngân phiếu của ta!" Hét lên một tiếng, nàng vội vàng thi triển khinh công, trước khi ngân phiếu bay tán loạn đã vội vã thu lại đầy đủ.

May quá, tiền không mất. Nàng bắt mắt trừng mắt nhìn về hướng phát ra kiếm khí kia.

"Ai?"

Dám đánh lén ngân phiếu của nàng, muốn chết chắc!

Một bóng người từ trong đêm tối chậm rãi bước ra, lúc này ánh trăng trên bầu trời cũng lộ mặt ra khỏi mây đen, chiếu sáng nơi hai người đang đứng.

Ngũ quan như đao khắc mà lạnh lùng, khí thế cuồng vọng lạnh lẽo từ trên người hắt toát ra khiến cho người khác không thể lơ đãng được.

Lúc này, đôi mắt đen sâu không thấy đáy kia đang nhìn chăm chăm nàng không chớp mắt, giống như một con mãnh hổ hung ác.

Mà nàng, chính là con mồi của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Nữ Bất Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Người là."

Hương Tiểu Dương nhìn khuôn mặt có chút quen thuộc trước mắt, nhất thời cảm thấy khó thở. Đặc biệt là đôi mắt đen sâu không lường được kia, dường như muốn hút nàng vào trong đó, khiến trái tim của nàng không nhịn được mà gia tăng nhịp đập.

Cái cảm giác này thật là khủng khiếp, Hương Tiểu Dương cảm thấy vô cùng xa lạ. Nhưng nàng lại không có cách nào né tránh được cái nhìn chăm chú của hắn, giống như nàng nguyện ý vĩnh viễn chìm đắm trong đôi mắt đó.

Ông trời ơi! Đây là cảm giác quái quỷ gì vậy?

"Nàng muốn đào hôn à?" Hạ Hầu Diễm khẽ nhún mày.

Hắn sớm đoán ra được nàng sẽ không ngoan ngoãn bước lên kiệu hoa. Nếu không phải tối nay trong lòng hắn có chút sốt ruột, rất muốn nhìn thấy phản ứng của nàng mà tối đây thì e rằng ngày mai hắn sẽ thành thân mà không có tân nương rồi!

Hương Tiểu Dương miễn cưỡng khiến bản thân tỉnh táo trở lại, không muốn tim của mình đập nhanh như vậy nữa. Nhưng dường như hoàn toàn không có tác dụng, mà ngược lại khi nghe được giọng nói của hắn lại càng khiến trái tim của nàng đập mạnh mẽ hơn.

Giọng nói của nam nhân có chút lạnh lùng, cũng không dịu dàng, giữa ban đêm lại mang theo vẻ thâm trầm. Nhưng truyền vào trong tai nàng lại giống như một loại rượu nguyên chất, có mùi vị làm say lòng người khiến nàng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Mà nam nhân kia cũng không thể coi là tuấn mỹ, diện mạo quá cứng rắn, vẻ mặt cũng quá lạnh lẽo, ánh mắt của hắn nhìn nàng quá lợi hại, giống như một tòa băng sơn, nhìn qua cũng biết là không có ý tốt gì.

Từ khi sinh ra đến giờ nàng chỉ biết có một nam nhân như vậy mà thôi, đó chính là thiếu niên lạnh lùng nàng đã gặp khi mười tuổi. Mà theo dự đoán của nàng, khối băng đó có khi đã biến thành một núi băng rồi, sẽ không tan ra đâu.

Mà nàng sợ lạnh nên nàng thực sự không muốn gần cho hắn.

Theo lý mà nói, đáng lẽ bây giờ nàng phải thấy lạnh mới đúng. Nhưng nàng lại hoàn toàn không thấy lạnh, mà ngược lại còn cảm thấy rất nóng, toàn thân đều nóng. Thật là muốn nhào qua đó, một miếng xoi tãi hắn!

Cái gì thế này? Người háo sắc của nhà nàng phải là lão Tứ chứ nhỉ? Nàng bị lây từ lão Tứ rồi à?

Cái cảm giác đó. không ổn nha!

"Sao không nói gì? Đầu lưỡi bị mèo ăn mất rồi sao?"

Thấy nàng chỉ ngây ngốc nhìn hấn, Hạ Hầu Diễm nhủ mày, "Ta nhớ trước kia nàng nói nhiều lắm mà, sao bây giờ lại yên lặng như vậy?"

Bởi vì nàng bị dọa nha! Dọa tới mức. không biết phải mở miệng nói cái gì, lại càng không biết phải phản ứng thế nào cho phải. Vì sao mới qua mười hai năm mà cảm giác của nàng lại thay đổi như vậy?

Lúc trước có chết cũng không chịu gả cho hấn, bây giờ. hình như nàng không còn bài xích nữa rồi.

Sao lại như thế chứ? Nàng mà cũng có thể bị đánh bại bởi nam sắc á? Không những thế còn bại dưới sắc đẹp của nam nhân lạnh lùng như băng sơn này. Nhìn bộ dạng kia của hấn, có lẽ sẽ rất khó để hòa tan đây, nhất định tốn không ít công sức đâu.

Có nhất thiết phải như vậy không? Nàng rất lười, nàng không muốn vất vả thế đâu!

Nhưng khi nhìn hấn: càng lúc tâm của nàng rung động càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến nàng không có cách nào để kháng cự. Lần đầu tiên Hường Tiểu Dương phát hiện ra có người còn mê hoặc hơn cả bạc trắng sáng bóng, có thể làm cho nàng động tâm.

"Xong rồi, nhất định là mình bị trúng tà rồi." Hường Tiểu Dương vỗ vỗ vào trán thì thảo, thấy tình hình không ổn một chút nào cả.

"Cái gì?" Loáng thoáng nghe thấy nàng nói gì đó nhưng không rõ ràng lắm, Hạ Hầu Diễm cảm thấy so với bé gái trong trí nhớ của hấn, nàng hiện giờ còn kỳ quái hơn nhiều.

Nhưng diện mạo của nàng lại không thay đổi nhiều lắm, vẫn mang dáng vẻ thanh tú đó, đôi mắt vẫn như ngọc đen sáng ngời, giống như ngôi sao trên bầu trời lấp lánh xinh đẹp.

Bởi vậy mà chỉ cần liếc qua một cái hấn đã nhận ra nàng ngay lập tức.

"Người không có việc gì chạy đến nhà ta là sao?" Ngẩng đầu lên, Hường Tiểu Dương không hiểu sao lại cảm thấy không cam tâm nhìn về phía Hạ Hầu Diễm. Chết thật, vừa nhìn hấn, trái tim lại đập nhanh rồi.

Oa. Nàng xong thật rồi.

"Nhìn nàng." Hấn trả lời đơn giản, trông mắt đen vẫn chăm chú quan sát nàng, bỗng phát hiện ra mặt của nàng hình như đỏ hơn một chút.

"Hay thật, mười hai năm không nhìn thấy mặt của người. Sao tự dưng bây giờ lại muốn tới nhìn ta?"

Hít sâu, hít sâu! Hường Tiểu Dương ở trong lòng âm thầm kích lệ bản thân, muốn giảm bớt đi nhiệt độ ở trên mặt.

"Nàng nhận ra ta." Giọng điệu quen thuộc của nàng khiến Hạ Hầu Diễm khẽ nhíu mày, như hiện giờ mới đúng là Hường Tiểu Dương trong trí nhớ của hấn.

Nghe được giọng nói của hấn có chút vui vẻ, Hường Tiểu Dương nhủ mày, thấy khóe môi hấn khẽ cong lên. Nụ cười nhàn nhạt kia khiến nội tâm nàng nảy lên một cái thật mạnh. "Người thấy vui vì ta nhận ra người sao?" Nàng cũng nhẹ cười theo hấn.

Được rồi! Việc đã đến nước này, nàng chấp nhận!

Sự rung động kia đã giúp nàng đưa ra quyết định. Nàng muốn đánh tan băng lạnh trên người hấn, khiến hấn yêu nàng!

Chủ ý đã quyết, lòng của nàng cũng dần dần bình ổn trở lại. Hường Tiểu Dương giương mắt tà mị nhìn hấn một cái, thi triển khinh công, nhẹ nhàng rơi xuống đứng trước người hấn.

Không ngờ nàng sẽ đến gần mình, Hạ Hầu Diễm ngăn ra, còn chưa kịp lùi xuống đã thấy nàng bước tới áp sát. Thân hình nhỏ nhắn tiếp xúc với hấn thật gần, hương thơm nhàn nhạt phảng phất qua chóp mũi.

Đó là mùi thơm khiến hấn muốn ghét cũng không thể ghét nổi, người luôn luôn không thích tiếp xúc quá gần với người khác như hấn lần đầu tiên không cảm thấy bài xích, không hề muốn bước chân lùi lại đằng sau.

"Vậy người cảm thấy vui vẻ khi nhìn thấy ta đã trưởng thành như thế này chứ?" Hường Tiểu Dương nhìn hấn, ánh mắt trong suốt, khóe môi mang theo chút trêu chọc.

"Nàng." Bây giờ nàng đang trêu đùa hấn sao?

"Hửm? Đầu lười bị mèo ăn mất rồi à?" Hường Tiểu Dương đem câu hỏi vừa rồi trả lại cho hấn, ngón tay nhẹ nhàng vờn quanh lồng ngực rắn chắc, phần lười khéo léo liếm nhẹ làn môi.

Dựa sát vào người hấn, ngửi thấy hơi thở hấn toát ra khiến lòng của nàng càng thêm hỗn loạn, thật muốn. một miếng xoi tái hấn!

Hạ Hầu Diễm cầm tay của nàng, không khỏi nhủ mày. "Nàng đang trêu đùa ta?" Thái độ của nàng làm hấn rất bất ngờ.

Hương Tiểu Dương chớp mắt mấy cái, cười ngọt ngào. "Trêu đùa vị hôn phu của mình một chút cũng không phạm pháp chứ?" Nếu có thể, nàng đã nhào vào xử hán ngay tại chỗ rồi.

Không được, nàng sợ sẽ dọa hán chạy mất. Cứ phải từ từ, từng miếng từng miếng một mới được, như vậy sẽ càng ngon hơn.

"Không phải nàng định đào hôn sao?" Hán liếc bọc quần áo sau lưng nàng một cái.

"Có à?" Nàng nghiêng đầu, trưng ra một khuôn mặt ngây thơ rất vô tội.

Mà đúng là thế thật, nhưng nàng không thừa nhận đâu. Hôn nữa bây giờ nàng tuyệt đối không muốn đào hôn, chỉ muốn gả cho hán thôi.

Thấy nàng giả vờ vô tội, Hạ Hầu Diễm lại cảm thấy thực thú vị. "Nếu không đã hôn nửa đêm rồi, nàng khiến tất cả thị vệ bị hôn mê, còn mang theo bọc quần áo định đi đâu?"

Mắt đẹp khẽ chuyển, đôi môi cong lên vui vẻ, kiễng chân một chút, Hương Tiểu Dương vòng hai tay quanh cổ của hán, nhẹ nhàng nói: "Ý định của ta là muốn đi vào trong tâm của ngươi nha!"

Nói xong, phấn lười vươn ra liếm nhẹ môi của hán, ném thứ tư vị mới mẻ này.

"Nàng!" Hành động lớn mật của Hương Tiểu Dương khiến hán vô cùng kinh ngạc, đôi mắt đen trũng lớn nhìn nàng.

"Ừm mùi vị của ngươi không tệ, ta rất thích." Liếm liếm môi, Hương Tiểu Dương hài lòng gật đầu. Ít nhất môi của băng sơn cũng rất ấm áp, lại còn mềm mại nữa, nàng rất thích.

Hạ Hầu Diễm mở to mắt, lần đầu tiên trong đời hán cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Nàng ở trước mắt hán giống như một tên háo sắc, mà hán thì giống như con gái nhà lành đang bị trêu chọc, loại cảm giác này đúng là dở khóc dở cười.

Quả nhiên nàng vẫn như vậy, giống y như khi còn nhỏ, không hề sợ sự lạnh lùng của hán một chút nào. Có lẽ cũng chính vì vậy mà hán mới có ấn tượng với nàng sâu đậm đến thế.

"Hương Tiểu Dương, ta bắt đầu mong chờ cuộc sống sau khi nàng trở thành thê tử của ta rồi." Hán nghĩ thầm, thành thân với nàng, những ngày sau nhất định sẽ cực kỳ thú vị đây.

"Ta cũng rất mong đợi." Ha ha! Ngày mai nàng có thể quang minh chính đại ăn hán nha.

"Cho nên" Hạ Hầu Diễm cúi đầu xuống nhìn nàng, "Ngày mai ta có thể đón tân nương được rồi phải không?"

"Đương nhiên là có thể, ta chờ ngươi." Môi mỏng dụ người gần ngay trước mắt, hấp dẫn ánh mắt của nàng, không đợi hán kịp có bất cứ phản ứng gì, Hương Tiểu Dương lại dùng sức chặn môi hán một lần nữa.

Lại trêu đùa hán rồi!

Sáng sớm hôm sau, một tiếng gầm thét đến long trời lở đất vang vọng ở trong tiêu cực Chấn Thiên.

"Hương Tiểu Dương ——"

Hương Bá Thiên gấp gấp hùng hổ chạy tới tiểu viện của nữ nhi, khuôn mặt già nua vì phẫn nộ mà đỏ phừng phừng.

Mới sáng sớm tinh mơ ông đã thấy tất cả thủ vệ đều té xỉu nằm trên mặt đất, ông đứng sững sờ trong khung cảnh hiu hắt đó một hồi.

Dùng đầu ngón chân cũng biết kẻ gây ra chuyện này là ai!

Thôi xong rồi! Hôm nay người ta tới đón dâu, nếu mà không thấy tân nương thì

Hương Bá Thiên không dám nghĩ tiếp, nhấc chân lên đạp bay cửa phòng của nữ nhi, "Hương." Lời vừa định thốt ra khỏi miệng thì nhất thời bị mắc nghẹn trong cổ họng.

Người mà ông cứ nghĩ là đã đào hôn thì giờ phút này đang an tĩnh ngồi trước gương đồng, vuốt vuốt mái tóc dài. Y phục của tân nương được xếp gọn gàng ở trên giường, mũ phượng trên châu cũng yên ổn nằm trên mặt bàn.

"Có chuyện gì sao? Phụ thân." Hương Tiểu Dương từ từ quay đầu lại, nhú mày nhìn Hương Bá Thiên.

"À. Con." Không ngờ nữ nhi sẽ ở phòng trong, Hương Bá Thiên đứng tại chỗ lắp ba lắp bắp không nói nên lời, vẻ mặt mờ mịt. "Phụ thân đến vì."

"Vì nghĩ rằng con đã đào hôn?" Hương Tiểu Dương khẽ nhếch khóe môi, biết rõ phụ thân đang nghĩ cái gì.

"Ha ha ha." Hường Bá Thiên gãi đầu cười khan mấy tiếng. "Ai bảo thủ vệ bên ngoài đều bị bất tỉnh, cho nên phụ thân mới"

Mà cũng lạ nha! Nếu nữ nhi không đào hôn thì sao thủ vệ bên ngoài lại bất tỉnh hết vậy?

Mặc dù Hường Bá Thiên cảm thấy rất kỳ quái, nhưng chỉ cần nữ nhi không đào hôn là tốt rồi. "Không có gì, không có gì. Con chuẩn bị cho tốt đi, hai canh giờ nữa người ta đưa kiệu hoa đến đón đây."

Cười hề hề nói xong, Hường Bá Thiên hết sức cao hứng rời khỏi phòng.

Aiz, cuối cùng nhị nữ nhi cũng gả được ra ngoài rồi, xúc động quá!

CHƯƠNG 2.2:

Thấy phụ thân vui vẻ rời đi, Hường Tiểu Dương khẽ bĩu môi, không buồn để ý, quay đầu lại nhìn khuôn mặt của mình trong gương. Ngón tay không tự chủ lướt nhẹ trên làn môi.

Trên đó dường như còn lưu lại độ ẩm của hân.

Đêm qua, khi nàng trêu chọc hân một lần nữa, cứ nghĩ rằng hân sẽ vẫn ngoan ngoãn để mặc nàng trêu đùa. Ai ngờ hân lại từ bị động chuyển thành chủ động, ngay khi nàng chạm vào môi của hân, hân lại vươn đầu lưỡi ra, uyển chuyển liếm lại môi của nàng.

Môi lưỡi quấn quýt thiêu đốt quấy phá tất cả các giác quan. Dường như hân còn muốn lấy hết ngọt ngào trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng, khiến nàng không còn ý thức mà mềm nhũn dựa vào trong lòng hân, bật ra tiếng rên nhẹ thật xấu hổ.

Cho đến khi nàng không thở nổi nữa, hân mới lưu luyến rời đi. Mà ngay cả hơi thở của hân cũng không còn bình ổn như trước, nàng dựa vào lồng ngực vững vàng kia, cảm nhận được trái tim đang đập điên cuồng của hân, không khỏi nở nụ cười thỏa mãn.

Biết hơi thở của Hạ Hầu Diễm cũng bởi vì nàng mà rối loạn, khiến nàng cảm thấy thật vui vẻ.

Nụ hôn của hân nóng bỏng lại mê người, không ngờ một tòa băng sơn như hân khi hôn lại nhiệt tình như vậy, giống như một ngọn lửa mạnh mẽ muốn thiêu đốt tất cả của nàng.

"Nàng. đang suy tính điều gì?" Hơi thở hỗn loạn, Hạ Hầu Diễm nhìn nữ nhân trong lòng cười gian tà như con mèo đang ăn vụng, không khỏi nhúm mày.

Không hiểu sao hân lại có cảm giác mình là con mồi trong mắt nàng, mà nàng chỉ chờ cơ hội để rình bắt được hân thôi.

"Ta áy à." Liếm lấy cánh môi sưng đỏ, phấn lưỡi màu hồng lạng lẹ mê hoặc hân, đôi mắt ranh mãnh khẽ đảo, thông thả đưa môi đến gần tai hân, nhẹ nhàng phả khí vào vành tai nhạy cảm:

"Ta muốn khiến tòa băng sơn là người vì ta mà hòa tan, muốn người yêu ta, vì ta mà động tâm."

Lời vừa nói ra, không đợi đối phương kịp có phản ứng, nàng khẽ đẩy hân ra, xoay người nhảy lên tường.

"Phu quân yêu quý, ta chờ người đến đón ta."

Hường Tiểu Dương cười nhẹ, tặng hân một nụ hôn gió rồi nhanh chóng rời đi. Bộ dạng sững sờ của Hạ Hầu Diễm, nàng vẫn nhìn thấy rất rõ ràng.

Có lẽ nào, đây là lần đầu tiên có người tỏ tình với hân sao? Chắc không phải đâu!

Đường đường là bảo chủ của Lãnh Thiên bảo, có bao nhiêu thiên kim tiểu thư muốn gả cho hân chứ? Đáng tiếc những nữ nhân kia cũng chỉ có thể nhìn hân từ xa mà thôi, bởi vì hân là người của Hường Tiểu Dương nàng nha! Ha ha ha.

"Ai bảo người khiến ta đối với người nhất kiến chung tình chứ." Cong môi, nàng cười đến quỷ dị.

"Nhị tỷ, nhìn tỷ cười thật kinh khủng." Hường Tiểu Tứ vừa vào cửa đã thấy Hường Tiểu Dương cười như một con hồ ly xảo quyệt, dường như đang tính kế ai đó vậy.

"Ai cần muội lo!" Nhìn tam muội, Hường Tiểu Dương nhàn nhạt liếc nàng một cái.

Hường Tiểu Tứ đi vào trong phòng, ánh mắt kỳ quái nhìn nàng. "Không phải hôm qua tỷ đã đào hôn rồi sao?" Sao bây giờ vẫn còn ở đây, hơn nữa lại còn đang trang điểm chuẩn bị y phục?

"Không trốn nữa !" Chải đầu xong, Hường Tiểu Dương mở hộp phấn ở trên mặt bàn ra.

"Sao lại thế?" Mới một đêm ngắn ngủi mà đã thay đổi suy nghĩ rồi?

Chu môi một cái, Hường Tiểu Dương nhìn tam muội phản chiếu qua gương đồng mà nói. "Tối hôm qua tỷ đã gặp Hạ Hầu Diễm."

"Sau đó?" Hường Tiểu Tứ nhú mày.

"Tỷ muốn hần!" Hường Tiểu Dương cười đến ngọt ngào, cười theo kiểu nhất định phải như thế.

"Nhị tỷ, tỷ thực sự động tâm?" Hường Tiểu Tứ hoài nghi hỏi lại.

"Đúng thế! Tỷ động tâm đối với hần." Hường Tiểu Dương cũng không phủ nhận.

"Không phải tỷ rất ghét băng sơn sao?" Hường Tiểu Tứ hoàn toàn không hiểu. Mới qua một đêm mà nhị tỷ đột nhiên động lòng, thật không biết nên cảm thông hay chúc mừng Hạ Hầu Diễm đây?

"Nhưng tỷ rất thích sự nhiệt tình của băng sơn nha!" Hường Tiểu Dương liếm liếm môi, nghĩ đến nụ hôn của Hạ Hầu Diễm như lửa nóng triền miên, giống như muốn đem cả linh hồn của nàng thiêu đốt. Chắc, chắc...

"Nhưng sẽ không dễ dàng phá được băng sơn đâu." Hường Tiểu Tứ đã từng thấy Hạ Hầu Diễm, chinh phục nam nhân như vậy quá khó khăn.

"Tỷ biết." Hường Tiểu Dương nhẹ nhàng cười.

Cho nên nàng sẽ làm từ từ, dần dần vây hãm hần, từng miếng từng miếng ăn trái tim của hần, đem hần nắm chặt trong lòng bàn tay!

Ta muốn khiến tòa băng sơn là người vì ta mà hòa tan, muốn người yêu ta, vì ta mà động tâm.

Lời tuyên thệ đầy tự tin đêm qua vẫn còn vang vọng ở bên tai làm Hạ Hầu Diễm không cách nào gạt đi được.

Lần đầu tiên có người tỏ tình với hần như vậy khiến hần không biết phải phản ứng như thế nào. Từ trước tới nay, cho dù có tình ý đối với hần, những cô nương khác đều xấu hổ e sợ, rất ít người dám đến gần một kẻ lạnh lùng như hần.

Nhưng nàng lại không như thế! Hành động lớn mật cùng tự tin, luôn nhìn thẳng vào mắt hần, không một chút né tránh. Mà ngọt ngào của nàng, sự mềm mại của cái miệng nhỏ nhắn đó làm hần không thể bình ổn suy nghĩ.

Nữ nhân kỳ quái này thực sự khiến hần hứng thú; tựa như lúc nhỏ, nàng làm hần cảm thấy rất ấn tượng, bởi vậy nên mới chọn nàng làm vị hôn thê của hần. Mà đêm nay, là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.

Đêm đã khuya, hần cố ý đi vào viện thật chậm, nhìn ánh sáng từ trong phòng hắt qua khe cửa, mày kiếm nhẹ nhàng nhếch lên.

Không biết vì cái gì mà khiến hần có chút không dám đối mặt với nàng.

Đôi mắt trong suốt sáng ngời kia giống như muốn hút lấy linh hồn của hần, khiến trái tim hần co chặt lại, mà lời tuyên ngôn của nàng làm hần vẫn chưa hết sững sờ.

Nàng muốn hần yêu nàng? Nhưng, yêu là gì?

Hạ Hầu Diễm không hiểu, từ nhỏ phụ thân đã nuôi dạy hần vô cùng nghiêm khắc. Hần làm tốt thì là đó điều đương nhiên, còn làm không tốt thì bị trách phạt một trận, vậy nên mới làm cho tính tình của hần trở nên lạnh lùng.

Hần đã quen với sự lạnh lùng rồi, còn yêu, hần hoàn toàn không biết, cũng chưa từng tiếp xúc bao giờ, cho nên đối với tuyên ngôn của nàng, hần chỉ cảm thấy sững sờ cùng nghi hoặc.

Nhưng cặp mắt kia lại quá mức kiên định, quá mức tự tin khiến hần không thể lờ đi. Hạ Hầu Diễm có cảm giác, dường như chỉ cần không chú ý một chút thì sẽ bị nàng ăn hết vậy. Thật là một loại cảm giác kỳ dị.

Chính vì điều này nên hần mới có chút do dự không dám đối mặt với nàng.

Nhưng lại cảm thấy mình như vậy hình như có hơi buồn cười. Nàng chỉ là một nữ nhân mà thôi, có gì đáng sợ chứ? Hần không tin mình lại sợ nàng. Cho nên, hần vẫn vào.

Theo bản năng mím chặt môi, đúng lúc Hạ Hầu Diễm muốn mở cửa tiến vào trong phòng thì một giọng nói mềm mại thanh thúy từ trên nóc nhà truyền xuống.

"Người không thấy mình đi quá chậm à?"

Hần ngẩn ra, ngẩng đầu lên, thấy người vốn dĩ là tân nương đáng lẽ đang phải ngồi chờ ở trong phòng thì giờ phút này lại vắt vẻo ở trên nóc nhà. Áo hỷ đỏ vẫn mặc trên người, tóc đen thả xuống tùy ý, bàn tay nhỏ nhắn cầm một bình rượu.

Xem ra nàng đã uống không ít rồi, ánh mắt lấp lánh sáng như sao, hai má ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn cũng hồng hồng, cùng với toàn thân mặc hỷ phục tạo thành một bức tranh tiên tử ngọt ngào mạnh mẽ xoáy sâu vào trong lòng hần.

"Hi hi! Rượu giao bôi của chúng ta đã bị ta uống gần hết rồi." Hường Tiểu Dương cười khanh khách. Dưới đèn trăng, tiếng cười lạnh lạnh giống như tiếng chuông vang vọng thật dễ nghe.

"Nàng. . . ." Hạ Hầu Diễm kinh ngạc nhìn Hường Tiểu Dương, ánh trắng nhàn nhạt phủ trên người nàng, làn da trắng mịn như ngọc, bởi vì men say mà hiện ra một màu hồng nhạt, thực kiêu diễm động lòng người.

Chu cái miệng nhỏ, Hường Tiểu Dương nũng nịu, "Người đi quá chậm đó! Ta không muốn ở trong phòng chờ người nên mới chạy lên đây. Từ xa ta đã nhìn thấy người rồi!" Nói xong, nàng lại tiếp tục cười.

Hạ Hầu Diễm chợt phát hiện, nàng cười thật đẹp.

Lần nào gặp nàng cũng thấy nàng cười, mà hần nhận ra hần cũng cảm thấy rất vui vẻ khi nàng cười.

"Sao người không nói gì?" Thấy hần chỉ nhìn nàng mà không nói câu nào, Hường Tiểu Dương khẽ nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn hần.

"Nàng say rồi." Nhìn cặp mắt như được phủ một lớp sương mờ kia, còn có mấy bình rượu bên cạnh nàng nữa, xem ra đã uống say lắm rồi.

"Không có đâu! Ta rất tỉnh táo đấy." Nàng lắc lắc đầu, vung vẩy bình rượu ở trên tay. "Ta còn để dành cho người một bình rượu đây này!"

Nói xong, Hường Tiểu Dương ngừng đầu đưa bình rượu lên miệng uống một ngụm, sau đó đứng dậy nhảy xuống chỗ hần.

Không ngờ nàng sẽ đột nhiên nhảy xuống, Hạ Hầu Diễm sững sốt, theo bản năng đưa tay ra đỡ lấy nàng, còn tay của nàng quàng qua ôm lấy cổ hần.

Quên mất chuyện nàng có võ công, hần không nghĩ ngợi nhiều liền lên tiếng trách cứ. "Như vậy rất nguy hiểm, nàng không nên. . . ."

Lời còn chưa nói xong, Hường Tiểu Dương đã chặn lại miệng của hần, từ từ đem rượu ở trong miệng mình chuyển qua cho hần.

Hạ Hầu Diễm nếm được vị rượu cay nồng, còn có hương vị ngọt ngào trong cái miệng nhỏ nhắn kia nữa.

Rời khỏi môi hần, Hường Tiểu Dương liếm liếm lưỡi. "Hi! Uống ngon không?" Hơi thở phả ra toàn là mùi rượu thơm nồng.

Nụ cười xinh đẹp ngọt ngào gần ngay trước mắt, còn có hương thơm trên người nàng không ngừng quyến rũ Hạ Hầu Diễm, khiến cho ánh mắt của hần thoáng chốc trở nên thâm trầm.

"Nàng say thật rồi." Tay hần vỗ nhẹ vào hai má phần hồng nóng bỏng của nàng.

Chớp mắt mấy cái, Hường Tiểu Dương cười cười. "Ta không. . . ."

Không để nàng nói xong, Hạ Hầu Diễm bá đạo chiếm lấy môi của nàng, ôm nàng đi vào trong phòng.

Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, ngọt ngào của nàng đã làm hần sớm mất đi lý trí, quên đi sự do dự khi nãy. Lúc này hần chỉ muốn tận hưởng hương vị ngọt ngào của nàng mà thôi.

Hường Tiểu Dương hạ khóa mắt, che đi một tia ranh mãnh thoáng lóe lên, nhiệt tình hưởng ứng nụ hôn của hần.

Nàng tuyệt đối không để hần do dự, không để hần có cơ hội trốn thoát. Mà tối nay, cuộc đi săn của nàng chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngu Nữ Bất Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Um. . . ."

Dưới nụ hôn cuồng nhiệt của Hạ Hầu Diễm, hơi thở của Hường Tiểu Dương bắt đầu rối loạn, đầu lưỡi khéo léo nhiệt tình đáp lại hần.

Nụ hôn của hần hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài lạnh như băng, nóng bỏng thiêu đốt, dường như muốn hút hết không khí của nàng, không lưu lại một chút gì.

Hạ Hầu Diễm đặt Hường Tiểu Dương lên mặt bàn, để nàng ngồi đối diện với hần. Đầu lưỡi ướt át vẫn không ngừng mút lấy chiếc lưỡi thơm tho nhỏ nhắn, nếm vị rượu còn lưu lại trong miệng nàng, hương thơm nhàn nhạt khiến hần say mê.

"Không." Bị hân hôn đến không thở nổi, Hường Tiểu Dương không nhịn được đẩy hân ra, kéo theo một sợi chỉ bạc ái muội nối liền môi của hai người.

Nàng vươn phần lưỡi ra liếm đi sợi chỉ bạc đó, còn chậm chậm liếm ngang cánh môi, trên môi vẫn còn lưu lại hương vị của hân. Hành động này vô cùng hấp dẫn, khiến đôi mắt vốn đen thẫm của Hạ Hầu Diễm càng trở nên thâm trầm.

"Trong miệng người có hương thơm của rượu." Đôi tay trắng trẻo mảnh khảnh vòng qua cổ hân, khuôn mặt nhỏ nhắn sát lại gần, ánh mắt mờ sương dao động. "Ta rất thích."

Hường Tiểu Dương vừa thì thầm, vừa đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng về lại viền môi của hân.

Nhìn môi mọng khêu gợi vương lại hơi thở của mình, nàng hài lòng nở nụ cười. Đúng lúc muốn rời khỏi thì hân lại chiếm lấy đầu lưỡi mềm mại, điên cuồng bắt chập tất cả mà ngậm mút, lưỡi quấn lưỡi tạo thành một hình ảnh dâm dăng.

"Nàng không nên hấp dẫn ta." Ngậm môi dưới non mềm, giọng nói Hạ Hầu Diễm thâm trầm thô ráp, lửa dục từ hạ thân bốc lên dữ dội. Bắt đầu từ khoảnh khắc nhìn thấy nàng ở trên nóc nhà kia, ngọn lửa đó chưa từng lui xuống mà ngược lại càng lúc càng bùng cháy mãnh liệt.

Hân muốn nàng! Ý niệm này thúc đẩy hân, càng làm cho nụ hôn của hân cuồng nhiệt hơn. Ra sức quấy phá miệng nhỏ, chiếm đoạt hơi thở mùi đàn hương cùng nước miếng thơm ngon của nàng; quấn mút lấy phần lưỡi dụ người, không bỏ qua bất kỳ ngọt ngào nào.

Mà tay của hân cũng qua một lớp y phục xoa bóp miên nhũ no đủ, vừa nhào nặn vừa trêu chọc. Thỉnh thoảng còn dùng hai ngón tay ma sát đỉnh nhỏ, làm cho nàng khẽ khàng thở gấp.

Khi hân mon trón, một bụng đầy mưu kế của nàng cũng mềm nhũn hóa thành nước. Rốt cuộc không còn tâm trí nào để suy nghĩ, chỉ có thể tùy hân trêu đùa.

Thân thể yếu đuối mềm mại không tự chủ được áp sát vào người hân, bộ ngực dưới sự nắn bóp của hân trở nên cương cứng; mang theo từng đợt tê dại. Nụ hoa cứng rắn đứng thẳng, qua một lớp y phục vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Ta cảm thấy thật kỳ lạ." Hường Tiểu Dương thở gấp, nước miếng trong suốt do bị hôn kịch liệt mà không kịp nuốt xuống từ khóe miệng chảy ra, cánh môi mềm mại dưới sự hấp mút của hân mà sưng đỏ nhiễm thêm một tầng thủy quang.

"Không thích sao?" Hạ Hầu Diễm vươn lưỡi liếm hết nước miếng ở khóe miệng nàng, tròng mắt đen thường thức đáng vẻ quyến rũ của nàng. Hân thích khuôn mặt đỏ hồng yếu đuối này, còn có ánh mắt nàng vì hân mà toát ra dục vọng nữa.

"Không phải." Hường Tiểu Dương lắc đầu, không nhịn được cắn môi dưới nó: "Không thấy ghét, chỉ là."

Chỉ là không quen tiếp xúc với lửa nóng như vậy, làm cả người nàng đều mềm nhũn, chỉ cảm thấy thật nóng, thật nóng.

"Chỉ là cái gì?" Bàn tay thích thú vuốt ve miên nhũ đàn hồi, qua lớp quần áo, dùng ngón tay nắn nhẹ nụ hoa nhô ra.

"A!" Nụ hoa nhạy cảm mỗi lần bị tiếp xúc đều sinh ra cảm giác run rẩy lan ra khắp toàn thân. Tay nhỏ không nhịn được bắt lại tay của hân. Hường Tiểu Dương vờ mặt mờ mịt ngược mắt nhìn Hạ Hầu Diễm.

"Ngao, đừng sợ." Phản ứng ngây thơ của nàng khiến môi mọng khẽ nhếch lên cười nhẹ. Hân cúi đầu xuống hôn nàng, dịu dàng dụ dỗ để nàng từ từ thả lỏng.

Mà bàn tay thô ráp cũng không an phận, cõi ra hi phục trên người nàng, làn da tuyết trắng cùng với chiếc yếm màu hồng đào đập vào mắt, trắng nõn mịn màng như ngọc thật dụ người.

Mà hai khối đầy đặn kia lại như ẩn như hiện ở dưới lớp áo yếm, nụ hoa cứng rắn chỉ còn lớp vải mỏng che chắn lại càng hiện ra rõ ràng, hấp dẫn ánh mắt của hân.

Làn môi nóng bỏng ướt át rời khỏi cái miệng thơm mùi đàn hương, nhẹ mút lấy cằm nhỏ, đầu lưỡi dần dần liếm xuống làn da trơn nhẵn.

"Ừm." Tay nhỏ nắm chặt lấy mép bàn, thuận theo hành động liếm mút của hân mà nâng cao cảm lên, uốn cong người để gần với môi lưỡi của hân hơn, khẩn cầu hân chơi đùa.

Đôi môi chạm tới cần cổ tuyết trắng, khẽ liếm lấy nơi lõm xuống ở giữa hai xương quai xanh của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng đè xuống vài cái, chọc nàng bật ra tiếng than nhẹ.

"A." Tiếng rên rỉ ngượng ngùng không tự chủ bật ra khỏi miệng, Hường Tiểu Dương cảm thấy có một chút ngứa ngáy khó chịu khi hân trêu đùa làn da của nàng.

Thật nóng cũng thật khó chịu, không nhịn được mà muốn nhiều hơn nữa.

"Diễm." Nàng không kịp suy nghĩ mà khát cầu nhìn hân, ánh mắt mờ nước hiện ra nồng đậm tình dục, tựa như đang cầu xin.

"Đừng gấp, ta sẽ cho nàng." Nhiệt tình của nàng khiến hắn khẽ cười, vẻ mặt lạnh như băng đã sớm biến mất, hóa thành từng ngọn lửa rực cháy bùng.

Bàn tay cách lớp áo yếm mỏng nắm chặt lấy một khối mềm mại, dùng sức vuốt ve, ngón tay giết mạnh lớp vải ma sát lấy nụ hoa.

Mà lưỡi của hắn cũng không bỏ qua một tấc da thịt nào, để lại từng dấu vết ướt át dâm dăng, trên làn da tuyết trắng lưu lại những ấn ký thuộc về hắn. Sau đó, môi mỏng đi tới trước lớp vải màu hồng đào, khẽ khàng hôn xuống từng chút từng chút một.

"A!" Rõ ràng là cách một lớp quần áo, nhưng nàng lại cảm nhận được nhiệt độ trên môi hắn rất chân thực, dường như môi hắn đang trực tiếp xuyên qua chướng ngại mà chạm thẳng vào làn da của nàng khiến nàng thoáng run nhẹ.

Qua lớp áo mỏng, Hạ Hầu Diễm há miệng ngậm lấy, dùng sức mà mút nụ hoa cứng rắn. Bàn tay cũng không bỏ qua khối đầy đặn còn lại, theo động tác bú mút của môi lưỡi mà dùng sức đưa lên đẩy xuống vuốt ve, suồng sã nắn bóp ra đủ các hình dạng.

"Ừm a." Hường Tiểu Dương ngửa đầu lên thở gấp, trong miệng bật ra tiếng rên rỉ yếu đuối.

Dưới sự đùa bỡn của hắn, bộ ngực có cảm giác hơi đau đớn, mà dưới bụng cũng truyền tới một luồng nóng bỏng, một chất lỏng ướt át từ trong thân thể chảy ra.

Hường Tiểu Dương mới nếm thử mùi vị tình dục nên không biết đó là cái gì, nhưng vẫn cảm thấy thật xấu hổ.

"Diễm!" Khẽ lăm bắm tên của hắn, nàng không nhịn được khép chặt hai đùi lại, muốn khiến cho chất lỏng mắc cỡ kia ngừng chảy.

Động tác của nàng thu hút sự chú ý của hắn, khoe môi cong lên thoáng hiện ra tà tính.

"Mới có vậy đã ướt rồi sao?" Giọng nói tà tứ, hoàn toàn khác với dáng vẻ lạnh lùng của hắn trong ấn tượng của nàng. Ngay cả ánh mắt cũng khác hẳn rồi, không hề lạnh lẽo nữa, mà thay vào đó là một ngọn lửa cháy bùng nóng rực.

Hạ Hầu Diễm như vậy khiến tim của nàng đập nhanh hơn, "thình thịch, thình thịch", nàng động tâm là vì hắn.

"Diễm." Cái miệng nhỏ nhắn thốt ra tên của hắn. Dưới cái nhìn thâm trầm của hắn, chất dịch mắc cỡ kia dường như lại chảy ra nhiều hơn.

Thanh âm mềm mại khiến nội tâm Hạ Hầu Diễm như tan chảy. Hắn phát hiện ra bản thân rất thích nghe nàng gọi tên hắn như vậy, thích ánh mắt của nàng khi nhìn hắn, chăm chú mà triền miên, giống như hắn là điều duy nhất nàng quan tâm hiện giờ.

"Ta ở đây." Hạ Hầu Diễm lên tiếng trả lời, bàn tay vòng ra phía sau kéo nút thắt dây áo của nàng, hai khối no đủ mềm mại không còn quần áo che giấu, hiện rõ ràng ngay trước mắt hắn.

"A!" Nàng khẽ hô một tiếng, theo bản năng muốn đưa tay lên che lại nhưng bị hắn nhanh chóng ngăn cản.

"Đừng che." Bắt được tay của nàng, trông mắt đen thâm thúy nóng bỏng say mê nhìn hai con thỏ nhỏ trắng mềm trước mặt không chớp mắt.

Miền nhũ trắng như tuyết mới được vuốt ve mà hiện lên một màu hồng nhạt, nụ hoa trên đỉnh giống như quả mọng ngon miệng, thuần thực mà kiều diễm. Theo sự run rẩy của nàng mà khẽ rung động, vẽ ra những đường cong dụ người.

Yết hầu không tự chủ được di chuyển lên xuống, Hạ Hầu Diễm cúi đầu, không còn quần áo ngăn cản, há miệng ngậm lấy một nụ hoa. Đầu lưỡi liếm mút, nhẹ nhàng xoay vòng khiêu khích.

Nụ hoa màu hồng nhiễm một tầng nước trong suốt, ẩm ướt sáng bóng. Hạ Hầu Diễm hài lòng nở nụ cười, tiếp tục liếm một chút, sau đó mới há to miệng ra ngậm chặt.

Đôi môi kết hợp với đầu lưỡi dùng sức mút lấy nụ hoa hấp dẫn, thỉnh thoảng rời khỏi, liếm hết phần thịt trơn nhẵn mềm mại xung quanh, cả miền nhũ mềm mại không sót một chỗ nào, suồng sã liếm mút tạo ra cả tiếng vang ngượng ngùng.

Mà khối no đủ còn lại hắn cũng không bỏ sót, cũng dùng phương thức đó liếm mút miền nhũ trắng như tuyết biến thành màu phớt hồng. Bàn tay cùng môi lưỡi chơi đùa nơi đầy đặn trơn nhẵn, dùng tay nắm lấy một bên, vuốt ve nắn bóp thịt non, nhận lại được thanh âm rên rỉ của nàng.

"Ừm a. Diễm." Hường Tiểu Dương nắm chặt lấy khăn trải bàn, tơ lụa đã sớm bị nàng làm nhàu nhĩ vào một chỗ. Hường Tiểu Dương không tự chủ được ưỡn ngực cao hơn để hắn thêm dễ dàng đùa bỡn.

Bộ dạng phóng khoáng của nàng càng thêm quyến rũ Hạ Hầu Diễm, môi ướt từ từ di chuyển xuống phía dưới, liếm mút cái bụng bằng phẳng, trêu đùa rón nhỏ đáng yêu.

Cuối cùng, Hạ Hầu Diễm đẩy chân của nàng ra, hắn đưa mặt lại gần đối diện với chiếc quần lót mỏng màu trắng của nàng.

"Đừng!" Hường Tiểu Dương kinh hô, theo bản năng muốn khép hai đùi lại.

Nhưng hắn không để cho nàng có cơ hội làm vậy mà ngược lại còn đem chân nàng mở ra lớn hơn, ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào cảnh đẹp ngọt ngào

trước mắt.

Chỉ thấy vải dệt đã sớm ướt đầm, còn có thể loáng thoáng nhìn thấy cả cảnh xuân mê người bên trong.

"Đừng nhìn." Hấn nhìn chăm chú khiến nàng thực thẹn thùng. Rõ ràng bề ngoài lạnh như băng, vậy mà sao có thể làm ra những hành động nóng bỏng như thế này chứ?

Nhưng điều khiến Hường Tiểu Dương cảm thấy xấu hổ hơn chính là, hấn càng như thế thì lại càng hấp dẫn nàng. Chính vì nhìn thấy ngọn lửa dưới khối băng kia, nàng mới động tâm với hấn.

"Ta không những nhìn mà còn muốn nếm thử một chút." Nàng ngượng ngùng khiến Hạ Hầu Diễm thêm ham muốn. Chóp mũi đến gần nơi ướt át, ngửi được hương thơm nhàn nhạt hấp dẫn. Hấn kim lòng không được vuron lưỡi nếm chất dịch ngọt ngào kia.

"A!"

Hường Tiểu Dương không ngờ Hạ Hầu Diễm sẽ có hành động táo bạo như vậy, không khỏi kinh hãi hô lên một tiếng.

"Đừng như vậy. thật xấu hổ." Nàng đưa tay muốn đẩy hấn ra, mặt nhỏ đã nóng đỏ như lửa, ngay cả tầm mắt cũng không dám nhìn thẳng vào hấn.

Nhưng Hạ Hầu Diễm không hề để ý tới sự ngăn cản của nàng, tiếp tục vuron lưỡi ra liếm lấy vải dệt ướt át. Đầu lưỡi đâm vào hoa huyết mẫn cảm, cho dù cách một lớp vải vóc cũng khiến nàng run lên một trận.

Cảm giác kỳ dị kia khiến Hường Tiểu Dương mềm nhũn cả người, đôi tay đang ngăn cản cũng theo đó mà dần trở nên vô lực.

Mà đầu lưỡi của hấn vẫn chưa chịu bỏ qua cho nàng, liên tục liếm mát, làm vải vóc bên ngoài miệng huyết càng thêm ướt át. Hương thơm tình dục lan tỏa ra xung quanh, dịch lỏng tiết ra càng nhiều hơn.

"Thật ngọt!" Hạ Hầu Diễm động môi tán thưởng, nhìn hoa huyết mềm mại dính sát vào lớp vải đã ướt nhẹp, cảnh tượng tuyệt mỹ quá đỗi thu hút.

Hấn không nhịn được duỗi ngón tay ra, qua lớp vải mỏng mà sát cánh hoa phấn nộn.

"A. Đừng." Hành động của hấn khiến Hường Tiểu Dương cảm thấy ngứa ngáy, không chịu nổi hơi run lên, hoa huyết lại cuộn ra thêm nhiều chất lỏng. Hình ảnh trước mắt lại càng thêm mê người khiến Hạ Hầu Diễm có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Ngón tay mà sát càng nhanh hơn, trêu đùa cánh hoa nhỏ, nắn vuốt dè ẹp, đầu ngón tay cùng vải đâm sâu vào huyết nhỏ.

"A!" Thân thể Hường Tiểu Dương cứng lại, hoa huyết non mềm không chịu nổi sự xâm phạm của hấn, cảm thấy hơi đau một chút, "Đừng mà."

Nàng than nhẹ như khóc tố cáo hấn, âm thanh lại càng đốt lên lửa dục trong lòng hấn. Bàn tay thô lỗ cời tiết khô ra, khiến hoa huyết dụ người phơi bày hoàn toàn ở trước mặt.

Nhìn từng sợi lông nhỏ màu đen áp sát lấy hoa huyết mềm mại, một lớp nước trong suốt ánh lên, càng làm múi thịt hồng nộn phía dưới thêm kiều diễm.

Hạ Hầu Diễm vuron tay ra thăm dò, khe vuốt lớp lông mượt mà kia, đầu ngón tay chạm phải chất dịch ẩm ướt. Ngón tay vạch ra, chất lỏng theo đó mà kéo nhau chảy ra.

"Thật xinh đẹp." Dịch mật tuôn trào toát ra một hương thơm nhàn nhạt. Hạ Hầu Diễm gạt lớp lông tơ sang hai bên, lấy tay trêu đùa múi thịt hồng nộn.

"Ừm. Đừng như vậy." Nơi tư mật bị đùa giỡn, ngay cả nàng cũng chưa từng chạm vào nó như vậy, nhưng tay hấn lại ngang nhiên đụng vào khiến nàng quá đỗi thẹn thùng.

Cảm giác xấu hổ làm cho nàng muốn kháng cự, nhưng đúng lúc này Hạ Hầu Diễm lại khẽ kéo múi thịt, chọc nàng yêu kiều rên rỉ "A."

Theo động tác chọc ghẹo của hấn, từ cánh hoa truyền tới một trận ngứa ngáy tê dại, kích thích chất lỏng từ bên trong hoa huyết trào ra.

"Đừng kháng cự, chỉ cần hưởng thụ là được rồi." Hạ Hầu Diễm nhẹ giọng dụ dỗ, ngón tay vân vê bên ngoài cánh hoa, khiến nó sung lên đỏ thắm.

Dịch lỏng theo ngón tay tràn ra, làm cả bàn tay hấn ướt đầm, giữa hai chân nàng là một mảnh lây lội, càng thuận lợi cho Hạ Hầu Diễm đưa ngón tay vào thăm dò.

Vừa mới đưa vào được chừng một đốt ngón tay, thịt non chặt khít đã mút lấy tay hấn chặt chẽ.

"A!" Nơi tư mật lần đầu tiên bị xâm nhập theo bản năng đẩy ngón tay của hấn ra, cảm giác có chút đau khiến nàng khẽ nhíu mày.

"Thả lỏng nào." Hạ Hầu Diễm dụ dỗ, thanh âm khàn khàn mang theo một tia nhu tình. Bàn tay còn lại di chuyển lên trên, nắm lấy một bên no đủ, vuốt ve an ủi.

"Ừm" Dưới sự dịu dàng của hắn, Hường Tiểu Dương từ từ thả lỏng cơ thể, cảm nhận ngón tay hắn ở bên ngoài hoa huyết nhẹ nhàng ma sát thành thịt.

Cảm giác tê dại khiến nàng rên rỉ. Sự đùa bỡn lúc nhẹ lúc nặng thực khó chịu làm nàng không tự chủ được mà bật ra tiếng ngâm kháng nghị.

"Diễm" Hường Tiểu Dương khát cầu, hai đùi không tự chủ được mở ra lớn hơn, tay nhỏ cầm tay của hắn, cùng tay hắn vuốt ve miên nhũ, mang đến khoái lạc cho bản thân.

Thuận theo hoa dịch trơn trượt, ngón tay thon dài từ từ tiến vào cảm địa dụ người.

"A!" Hắn tiến vào truyền tới một tia đau đớn, kích thích nàng mạnh mẽ. Hoa huyết không ngừng co rút, mút chặt lấy ngón tay của Hạ Hầu Diễm.

"Ừm!" Hoa huyết chặt trát khiến hạ thân hắn đau đớn, rất muốn vùi sâu vào trong thân thể nàng, hưởng thụ khoái cảm mê người.

Nhưng vẫn chưa được, nàng vẫn chưa thể dung nạp hết của hắn. Trước mắt, Hạ Hầu Diễm chỉ có thể nhẫn nhịn, dùng tay để khơi lên ham muốn tình dục của nàng.

Đầu tiên là từ từ di động, đầu ngón tay tìm đến hoa hạch nhỏ bên trong, nhẹ nhàng ma sát, sau đó dần dần thông thả kéo ra đẩy vào.

"A." Hắn rút ra đưa vào cực chậm, chậm rãi gầy vò nàng. Cảm giác ngứa ngáy không những không giảm bớt mà còn tăng thêm khiến nàng cảm thấy càng khao khát khó chịu.

"Diễm thật khó chịu." Hường Tiểu Dương khóc nhẹ, rên rỉ van xin, cơ thể vận vẹo, muốn hắn tăng nhanh động tác hơn nữa. Lửa dục nóng bỏng khát cầu hắn thô lỗ mạnh mẽ dập tắt.

"Vật nhỏ nhiệt tình." Hạ Hầu Diễm không nhịn được cười, gia tăng tốc độ ngón tay rút ra đưa vào. Không những vậy, còn tăng thêm một ngón tay nữa, không lưu tình mở lớn hoa huyết nhỏ hẹp.

"A!" Cảm giác đau đớn truyền tới, nhưng theo động tác có quy luật của hắn, đau đớn dần dần mất đi, thay vào đó là khoái cảm còn kích thích hơn trước.

Hai ngón tay tiến vào sâu hơn, cùng nhau chơi đùa hoa hạch nhạy cảm, lôi kéo, đẩy ra càng nhiều hoa dịch, còn tạo ra tiếng nước hưng phấn.

Nhưng vẫn chưa đủ, Hạ Hầu Diễm nhét hai ngón tay thật sâu vào trong, đến tận khi chạm vào một tầng màng mỏng mới rút trở về, sau đó lại dùng sức hơn tiến vào.

Mỗi lần tiến vào hắn đều có ý chạm tới tầng màng mỏng kia mới rút ra khiến Hường Tiểu Dương có hơi đau đớn. Một chút máu theo ngón tay của hắn từ từ chảy ra.

"A! Diễm" Hoa huyết nhỏ dường như không chịu nổi sự cuồng loạn của hắn, sắc hồng lan tràn ra toàn bộ thân thể yếu đuối. Theo động tác kéo ra đưa vào càn rỡ mà hoa huyết bắt đầu co chặt, trào ra hoa dịch dâm lãng.

Biết nàng sắp đạt tới cao trào lần đầu tiên, Hạ Hầu Diễm cắn răng một cái, động tác tăng tốc nhanh hơn. Bàn tay nắm miên nhũ cũng thêm dùng sức xoa bóp.

"Ừm a." Hường Tiểu Dương ngửa đầu ra phía sau, tiếng rên rỉ kiều mị không ngừng bật ra từ cái miệng nhỏ nhắn. Hoa huyết chặt hẹp truyền tới từng trận khoái cảm chấn động, làm nàng không chịu nổi nữa, kêu to một tiếng.

Một luồng hoa dịch từ bên trong thân thể mạnh mẽ trào ra, thuận theo ngón tay hắn rút ra mà chảy ra khỏi miệng huyết, khiến tấm khăn trải bàn ở dưới người nàng ướt đầm một mảnh.

Hường Tiểu Dương vô lực đặt đầu ở trên vai hắn, cơ thể vẫn còn dư lại kích thích mà hơi run lên. Gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, bộ ngực đầy đặn do dồn dập thở dốc mà không ngừng phập phồng, tạo ra hình ảnh mỹ lệ mê hoặc.

Theo hoa dịch chảy ra, hương thơm dâm lãng cũng càng thêm nồng đậm, lan tỏa khắp căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Nữ Bất Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hương Tiểu Dương thấy đã kết thúc thì khẽ thở gấp, thân thể yếu kiều phiếm hồng vì kích tình chưa tan mà run rẩy.

Lần đầu tiên niềm thử cảm giác này khiến nàng cảm thấy vô cùng xa lạ, nhưng cũng không thấy chán ghét, thậm chí còn rất thích sự tiếp xúc của hắn.

"Còn chưa xong đâu!" Đường như đoán được suy nghĩ của nàng, Hạ Hầu Diễm khẽ nhướn mày, vòng tay ôm lấy nàng đi vào phòng trong.

"A!" Hương Tiểu Dương theo bản năng ôm chặt lấy cổ hắn. Hiện giờ, so với nàng không một mảnh vải che thân thì y phục trên người hắn vẫn hết sức chỉnh tề, phát hiện này càng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn thêm ửng hồng.

"Nàng đang nghĩ gì vậy?" Cẩn nhẹ môi dưới, Hương Tiểu Dương ngượng ngùng ngược mặt lên, đôi mắt long lanh nhìn hắn đầy say mê.

Gờ xuống bề ngoài lạnh lùng, hắn giống như một ngọn lửa nóng bỏng, không hề lạnh như băng nữa, ngược lại còn nhiệt tình đến kinh người.

Điều đó làm cho Hương Tiểu Dương cảm thấy cực kỳ vui vẻ, bởi vì như vậy chứng tỏ nàng có sức quyến rũ khiến hắn vì nàng mà nhiệt tình.

"Ta muốn nàng." Hạ Hầu Diễm âm thanh ám ảnh nói, đặt Hương Tiểu Dương lên trên giường, cúi đầu hôn cánh môi sưng đỏ. Đầu lưỡi suông sẽ từ phía cướp lấy hơi thở mùi đàn hương cùng hương vị ngọt ngào trong miệng nàng.

Cho đến khi nếm hết vị ngọt trong từng góc ngách của miệng nhỏ, hắn mới rời khỏi cánh môi dụ người kia, đi xuống khẽ liếm lấy cổ ngọc tuyết trắng.

Lưu lại từng dấu vết mát ẩm ướt, đầu lưỡi tiếp tục di chuyển đến bầu ngực tròn nhẵn, ngậm nụ hồng đào, dùng sức hút lấy kéo ra. Sau đó lại xuống chút nữa liếm bụng cùng rốn của nàng.

Môi ướt treu đùa, liếm mát, đi qua khóm lông tơ đen mượt, da đùi non mềm, chậm chậm cỡi giày trắng ra, ngậm lấy từng ngón chân ngọc.

"Ừm. . . . Không." Hắn liếm mát khiến cả người nàng run rẩy không ngừng, vừa vùng vẫy vừa thở gấp, tiếng rên rỉ ngọt ngào mười phần dụ người.

Răng nanh cắn nhẹ mào vào từng đầu ngón chân, treu chọc thần kinh nhạy cảm của nàng.

"Không." Cuộn chặt ngón chân, Hương Tiểu Dương vận vẹo cơ thể, hoa huyết ẩm ướt lại tiếp tục tràn ra xuân triều. Điều này khiến nàng xấu hổ không thôi, chỉ có thể đưa tay che ngang ngực, tay còn lại che đi hoa huyết, không muốn để hắn nhìn thấy chất dịch mắc cỡ kia.

"Đừng che." Hạ Hầu Diễm kéo hai bàn tay của nàng ra, dưới ánh sáng le lói của ngọn nến, hắn ung dung thưởng thức cảnh đẹp phía dưới dụ người.

Thân thể yếu kiều trần trụi có lỗi có lỗm, đường cong xinh đẹp lung linh như thủy tinh, gương mặt mềm mại phiếm hồng khiến người ta không nhịn được muốn cắn một ngụm.

Môi thơm bị răng trắng cắn chặt, đôi mắt ngập nước then thùng nhìn hắn, bộ ngực trắng như tuyết nhiễm một màu hồng nhạt, nụ hoa tươi mềm giờ phút này đang dựng thẳng lên.

Mà hình ảnh hấp dẫn ánh mắt của hắn nhất chính là giải đất yêu mị ở dưới bụng kia, đám lông tơ đen nổi bật đã sớm bị dịch mật làm cho ướt đầm, long lánh mị hoặc.

Hạ Hầu Diễm vẫn chưa quên khoái cảm chặt chẽ khi hắn đưa ngón tay mình vào trong đó, nghĩ đến cảm giác chặt trát kia, hạ thân lại đau đốn, không nhịn được bật ra một tiếng than nhẹ.

Cũng không còn cách nào kháng cự nữa, thân thể nõn nà của nàng khiến lửa dục của hắn thêm thiêu đốt. Hạ Hầu Diễm ép người xuống mon tròn đôi gò bông đào tuyết trắng, mát lấy nhũ thịt tròn nhẵn, hôn liếm dần dần xuống phía dưới.

Cho đến khi đi tới hoa huyết mê người thì dừng lại, nụ hoa như ả như hiện thấm đầy nước, mủi thịt đỏ tươi run rẩy khi mở khi đóng, tựa như đôi môi hồng đào dụ hoặc.

Hắn tách hai chân thon dài sang hai bên, cúi đầu khẽ liếm cánh hoa nhỏ, môi lưỡi suông sẽ mát mát từ phía, phát ra tiếng vang phóng đảng.

"Không."

Tiếng động nắc cở truyền đến tai Hương Tiểu Dương, khiến nàng cảm thấy vô cùng then thùng, mà thuận theo động tác của hắn hoa dịch lại tràn ra nhiều hơn, làm môi lưỡi cùng cảm của hắn cũng ướt đầm nước.

"Thơm quá, rất ngọt." Ánh mắt nóng bỏng thâm trầm nhìn thịt non bên trong không ngừng cuộn động, đẩy ra càng nhiều chất lỏng ngọt ngào.

Hương thơm hấp dẫn khiến cổ họng khô khốc, Hạ Hầu Diễm không nhịn được há miệng dùng sức bú mát, phát ra tiếng vang dâm lãng mà mắc cỡ.

"A." Hương Tiểu Dương nhắm chặt mắt lại, xấu hổ không dám nhìn nữa.

Nhưng không nhìn thấy gì thì các giác quan khác lại càng nhạy cảm hơn, thần kinh mẫn cảm bị treu chọc, nàng không tự chủ được vận vẹo cơ thể hòa theo khoái cảm.

"Diễm" Hường Tiểu Dương rên rỉ, sự kháng cự cũng phải đầu hàng bản năng của thân thể, thỏa mãn hưởng thụ sự liếm mát của hắn.

Nàng rên rỉ làm hắn càng khát khao, không nhịn được dùng răng nanh cắn nhẹ hoa hạc.

"A!" Hoa hạc non nớt không chịu nổi run nhẹ, từng trận khoái cảm liên tiếp ập đến, nàng nâng cao mông lên, đem hoa huyết tới gần môi lưỡi của hắn hơn.

Sự nhiệt tình này càng khiến hắn ra sức bú cắn, liếm lấy mùi thịt ẩm ướt. Hứng thú nhìn một dòng chất lỏng giống như suối chảy ra từ huyết mềm.

Toàn thân rung động, run rẩy không ngừng, Hường Tiểu Dương nâng chân ngọc đem cái mông ưỡn lên cao hơn, để hắn liếm ăn triệt để hoa dịch ngọt ngào.

Bất chợt, đầu lưỡi mềm ở trước miệng huyết, ấn nhẹ vào thăm dò, mà một ngón tay cũng theo đầu lưỡi cùng tiến vào.

"A!" Không ngờ Hạ Hầu Diễm sẽ đột nhiên đẩy vào, Hường Tiểu Dương rên nhẹ, cơ thể chưa kịp căng lên, ngón tay cùng đầu lưỡi của hắn đã nhanh chóng đưa bốn thịt non mềm mại bên trong.

Đầu lưỡi tìm được nhị hoa, cùng ngón tay vân vê, nhị hoa dần trở nên cứng ngắt sưng đỏ, sau đó mới bắt đầu đi sâu vào trong hoa kính rút ra đâm vào.

"Ừm" Hường Tiểu Dương nắm chặt bàn tay, Hạ Hầu Diễm kéo ra đưa vào làm nàng xuân tình nhộn nhạo, lắc lắc đầu, tóc đen đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Hoa dịch thuận theo động tác rút ra của hắn mà tràn ra theo, nhỏ xuống đệm chăn phía dưới. Mồ hôi trên trán hắn rơi xuống từng giọt trên người nàng, cùng mồ hôi trên cơ thể nàng hòa tan vào nhau.

Hạ Hầu Diễm đột ngột đưa thêm một ngón tay nữa, không quan tâm hoa huyết nhỏ hẹp, hai ngón tay cùng đầu lưỡi đảo qua đưa lại mạnh mẽ trong huyết mềm.

"A! Đau."

Hoa huyết mềm mại không chịu nổi cuồng dã của hắn, tuy động tác mãnh liệt hơn nhưng trong cảm giác đau đớn đó lại mang tới chấn động khoái cảm, thịt non bắt đầu co rút chặt chẽ.

"Ừm A" Hường Tiểu Dương lắc đầu, không chịu nổi khoái cảm này, lúc gần như sắp ngất đi thì Hạ Hầu Diễm đột nhiên rút khỏi hoa huyết.

Chất lỏng trong suốt không còn gì ngăn cản ào ào chảy ra, mang đến cảm giác hư không trống rỗng, khiến nàng thực khó chịu, không tự giác muốn nhiều hơn nữa.

"Diễm" Hường Tiểu Dương mờ mịt nhìn Hạ Hầu Diễm.

"Ta ở đây!"

Hạ Hầu Diễm nhanh chóng cởi quần áo trên người, một lần nữa nằm đè lên nàng, lộ ra vật nam tính thô dài đỏ thắm đã sớm sưng to, trên đỉnh còn tràn ra một ít dịch trắng.

Hắn dùng lực mở rộng bấp đùi của nàng, đỡ lấy nhiệt thiết cứng rắn, hướng chính xác huyết mềm ướt đầm mạnh mẽ đâm thẳng vào ——

"A ——" đau!

Đau đớn đột ngột đánh tan tất cả khoái cảm, Hường Tiểu Dương không nhịn được hét lên, đưa tay đẩy mạnh lồng ngực Hạ Hầu Diễm, muốn hắn rời khỏi."Không muốn! Đau quá."

Khuôn mặt nhỏ nhắn vì đau đớn mà tái nhợt, đáng vẻ yếu đuối của nàng nhéo chặt tim hắn. Sự phòng bị lạnh lùng trong lòng Hạ Hầu Diễm vì nàng mà sinh ra một tia mềm mại, hắn nhìn xuống ham muốn lướt động, khẽ mút lấy môi của nàng, không muốn nàng tự cắn đau môi mình.

"Hừm Nhìn một chút, một lát thôi, sẽ không đau nữa đâu." Hắn dịu dàng dụ dỗ, liếm nhẹ môi mềm, mút lưỡi phấn nộn, muốn nàng từ từ thả lỏng cơ thể.

Sự dịu dàng của hắn khiến Hường Tiểu Dương dần dần buông lỏng hạ thân, mắt đẹp yên lặng nhìn hắn.

Nhu tình trong ánh mắt kia khiến tâm nàng thoáng mềm mại, đau đớn dường như đã biến mất.

Thì ra băng sơn khi dịu dàng cũng làm người ta mê say như vậy; mà nàng lại say trong sự ôn nhu của hắn.

"Diễm, ta rất thích ngươi." Ôm chặt lấy cổ hắn, Hường Tiểu Dương khẽ lẩm bẩm, cánh môi nâng lên nụ cười ngọt ngào, hiện ra lúm đồng tiền đáng yêu.

Lời tỏ tình của nàng khiến thân thể Hạ Hầu Diễm thoáng cứng đờ, lúc này mới phát hiện ra nhu tình của bản thân, gương mặt anh tuấn thoáng có chút

luống cuống, không biết phải trả lời thế nào.

Nhưng Hường Tiểu Dương đầu để cho Hạ Hầu Diễm có thời gian suy nghĩ, bắp đùi tuyết trắng kẹp chặt bờ eo của hắn, cố ý không nhẹ không nặng chuyển động lên xuống.

"Á!" Sự ma sát di động kích thích hắn, lửa dục bùng cháy, chỉ có thể dựa vào bản năng đu đưa bờ eo, không thể nào khác chế.

Hạ Hầu Diễm thông thả rút ra, lại dùng sức đâm vào, đỉnh nhiệt thiết mạnh mẽ tiến sâu chạm vào hoa tâm, hương thụ khoái cảm ập bị bao bọc chặt chẽ.

"Ừm!" Hắn tiến vào vừa sâu lại vừa mãnh liệt, huyết nhỏ chưa thể thừa nhận toàn bộ, truyền tới một trận đau đớn, nhưng trong cảm giác đau đớn đó lại mang theo một xúc cảm kỳ dị, làm Hường Tiểu Dương không phân biệt được đó là khoái cảm hay khó chịu.

Hạ Hầu Diễm không để cho nàng có thời gian thích ứng, dưới sự thúc đẩy của dục vọng cuồng mãnh, hắn không kiềm chế nổi nữa, cũng không có cách nào dịu dàng, chỉ có thể giống như mãnh thú, đòi hỏi ập áp từ nàng.

Lợi dụng hoa dịch bôi trơn, hắn dùng lực kéo ra đưa vào nhiệt thiết, mỗi lần đâm vào lại truyền đến tiếng thân thể va chạm cùng tiếng ái dịch hưng phấn, tạo thành tổ hợp âm thanh phóng đãng lại mê người.

"Ừm."

Hắn rút ra đưa vào vừa mạnh mẽ lại trực tiếp, dường như muốn làm hỏng hoa huyết của nàng, một chút cũng không lưu tình. Mà đau đớn từ lâu đã được khoái cảm thay thế, Hường Tiểu Dương thuận theo động tác của hắn mà trầm luân vào mê loạn, bật ra rên rỉ không dứt.

Thân thể yếu kiều mềm mại theo dao động có quy luật mà lắc lư, hai luồng no đủ cũng đưa đẩy theo. Nụ hoa ngon lành hấp dẫn ánh mắt, hắn không nhịn được cúi đầu xuống, há miệng ngậm một quả hồng mềm.

"Á!" Hường Tiểu Dương cong người uốn lên, đem nụ hoa đến gần vào miệng hắn.

Bên trên môi lưỡi liếm mát, phía dưới nhịp nhàng đâm vào không ngại nghỉ, dùng sức quấy phá huyết mềm.

Mà Hường Tiểu Dương cũng nhiệt tình phối hợp với động tác của hắn, hoa dịch tràn ra như suối nhỏ, không ngừng cuộn khỏi hoa huyết, chảy từng giọt từng giọt xuống đệm giường.

Hạ Hầu Diễm bất ngờ rút nhanh nhiệt thiết ra, trong tiếng lẩm bẩm kháng nghị của nàng, hắn nhanh chóng lật thân thể Hường Tiểu Dương quay lại, để nàng giằng chân ở dưới người mình. Một lần nữa đem cứng rắn to dài đâm nước nhắm chính xác vào nhục huyết, chế trụ hồng của nàng, để mạnh xuống dưới một cái, toàn bộ lửa nóng thô lớn tiến vào trong cơ thể nàng.

Tư thế này giúp hắn đâm vào nơi sâu nhất, mở rộng vách tường thịt mềm, không để lại một khe hở nào.

"Á!" Hường Tiểu Dương ngẩng cao đầu hương thụ khoái cảm sung sướng, tay nhỏ tiến đến lồng ngực nóng bỏng đầm mồ hôi của Hạ Hầu Diễm, không cần hắn phải hướng dẫn mà tự mình di động thân thể phối hợp với động tác của hắn.

"Đúng, đúng như thế, phóng đãng hơn chút nữa." Hành động dâm đãng của nàng khiến hắn say mê, không nhịn được uốn thẳng lưng, nắm chặt hông nhỏ đè xuống dưới, dùng sức đâm một cái thật mạnh.

"Á!" Hường Tiểu Dương thét lên, khoái cảm làm toàn thân căng cứng, mặt huyết co chặt một trận. "Không. sâu quá."

Cả thân thể tuyết trắng đỏ hồng, xuân triều bị khuấy động mà thấm ướt bộ vị nơi hai người kết hợp, cũng làm bụng dưới của hắn ướt đầm nước.

Hai khối đầy đặn theo cơ thể dao động lên xuống mà tạo ra từng đợt sóng sữa mê người dụ hoặc ánh mắt hắn. Hạ Hầu Diễm không nhịn được đưa tay ra bóp chặt, mặc sức xoa nắn nhào nặn, làm bầu ngực săn lại. Ngón tay đưa bốn đỉnh hoa, vờn về hồng tròn mẫn cảm.

"À ừm." Hường Tiểu Dương cảm nhận được một trận khoái cảm co rút nữa ập đến, động tác càng ngày càng nhanh, không nhịn được co rút huyết nộn, hút chặt chẽ nhiệt thiết của hắn. "Diễm. Ta không chịu nổi nữa."

Hường Tiểu Dương không tự chủ được kêu to tên của hắn, từng giọt mồ hôi trượt dọc theo thân thể, môi đào mấp máy, rên rỉ không ngừng. Mái tóc đen mượt theo động tác đong đưa của nàng mà phân tán khắp nơi.

Nhiệt thiết hương thụ khoái cảm bóp chặt với tần suất nhanh chóng từ dừng đạo truyền đến, trong tiếng rên rỉ của nàng, hắn dùng lực đâm thẳng lên trên, đỉnh chạm mạnh vào hoa tâm, cùng nàng nghiêng hợp khuấy động.

Mãi đến khi Hường Tiểu Dương bật ra tiếng hét thỏa mãn, thân thể yếu kiều run rẩy từng đợt, chất lỏng từ hoa huyết vọt mạnh ra, thì nàng cũng không còn sức di động nữa, mềm mại dựa vào trong người hắn, dồn dập thở gấp.

Hơi thở của Hường Tiểu Dương hỗn loạn, đã sớm vô lực, nhưng nhiệt thiết của hắn ở trong thân thể nàng vẫn còn cứng rắn.

Hạ Hầu Diễm vẫn chưa phát tiết, hoa huyết ẩm ướt bao bọc chặt chẽ làm hắn hòa dục khó nhịn. Lật người lại, hắn đem nàng đè xuống dưới thân, hai bàn

tay nâng lên tuyết đồn tron nhẵn, rút ra một chút lại chậm rãi đút vào.

"Ừm" Hường Tiểu Dương vốn hư nhược vô lực, nhưng dưới sự trêu chọc của Hạ Hầu Diễm lại không tự chủ được đóng đưa cơ thể phối hợp cùng hắn.

Bàn tay dùng sức nắm chặt, ché trụ mông tròn trắng mịn, Hạ Hầu Diễm dùng sức kéo ra đưa vào, khuấy đảo huyết mềm.

"Nàng thật chặt." Hắn nói nhỏ, mồ hôi từng giọt nối đuôi nhau nhỏ xuống, làm làn da của hai người càng thêm nóng bỏng, lửa dục thêm tràn đầy.

"A!" Hoa huyết ẩm ướt bị hắn mài trái mài phải, mạnh mẽ ma sát, chấn động mãnh liệt khiến vách tường co lại nhanh hơn, mút lấy hắn thêm chặt khít.

Hường Tiểu Dương vận vẹo thân thể yêu kiều, miệng nhỏ khẽ mở, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mất hồn.

"Diễm" Nàng ôm chặt lấy Hạ Hầu Diễm, bắp đùi tuyết trắng vòng qua hông của hắn, ngẩng cao đầu, mắt đẹp khẽ chuyển, ở bên tai hắn nhẹ nhàng nói: "Người làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái nha."

Nàng trêu đùa chọc hắn càng thêm dừng mãnh, phái nam to dài không ngừng ở trong khe huyết thăm dò đâm rút, công kích tận sâu vào nhị hoa bên trong, sinh ra khoái cảm mãnh liệt.

"Nàng không nên khiêu khích ta." Hạ Hầu Diễm thô thanh gầm nhẹ, mở miệng dùng sức hôn nàng, bàn tay đem bắp đùi tuyết trắng vắt lên vai.

Tư thế này làm hắn tiến vào sâu hơn, đồng thời cũng có thể thấy được rõ ràng cảnh tượng hoa huyết mềm mại phun ra nuốt vào phái nam cứng rắn của hắn.

Nhìn hình ảnh cánh hoa hồng nộn thuận theo động tác kéo ra đưa vào của hắn mà lúc mở lúc đóng lại càng thêm kích thích.

Nhiệt thiết trướng to hơn, nhét đầy vào hoa huyết, mà hắn rút ra đâm vào càng thêm cuồng dã, tạo ra âm thanh “bành bạch” khi hai thân thể va chạm vào nhau.

"A. Diễm"

Không nghĩ mình trêu đùa lại kích thích hắn như vậy, trong lòng Hường Tiểu Dương âm thầm đắc ý. Nhưng cũng chẳng hề được bao lâu, cuồng mãnh của hắn làm nàng đạt cao triều nhiều lần liên tiếp, Hường Tiểu Dương không còn sức để chống đỡ nữa.

Nàng lác mạnh đầu, không nhìn được cầu xin tha thứ, quá nhiều khoái lạc khiến nàng có chút sợ hãi. "Dừng lại đi mà."

Nhưng Hạ Hầu Diễm bỏ ngoài tai tất cả, thân thể trắng kiện dùng sức đè xuống, bắp đùi của nàng cũng bị ép chặt, lửa nóng to dài đâm vào thật sâu rồi rút ra, đảo ra càng nhiều dịch mật.

"Vẫn chưa đủ!" Hắn thì thầm, lửa dục cuồng liệt thiêu đốt toàn bộ lý trí, chỉ muốn cướp lấy ngọt ngào bên dưới, muốn nàng vì hắn mà khoái lạc điên đảo.

Có gan trêu đùa, thì phải phụ trách dập tắt lửa dục của hắn!

"Không. A." Hắn càng tiến vào càng sâu, nhiệt thiết cố ý công kích vào khối nhạy cảm ở nơi sâu nhất kia, Hường Tiểu Dương nức nở nghẹn ngào.

Hoa huyết mới nếm thử tình dục đã sớm không chịu nổi chấn động càng lúc càng sâu, càng lúc càng mạnh này. Mãi tới lúc hai mắt hoa lên, không thể thừa nhận nổi khoái cảm ập đến nữa Hường Tiểu Dương mới kêu lên một tiếng ngắt đi.

Mà Hạ Hầu Diễm hưởng thụ chấn động của nàng, cũng gầm nhẹ, toàn thân căng cứng, bàn tay nắm chặt lấy hông của nàng đẩy cơ thể ấn mạnh vào.

Hoa huyết mềm mại mút chặt lấy hắn, không ngừng đè đẩy phái nam sung to, truyền tới từng trận vui sướng liên tiếp.

Hưởng thụ thỏa mãn, Hạ Hầu Diễm gia tăng tốc độ xung đâm, để nhiệt thiết không ngừng kéo ra đưa vào, lấy ra càng nhiều hoa dịch.

Mà nữ nhân đã bất tỉnh dưới thân hắn, tuy rằng đang hôn mê nhưng cái miệng nhỏ nhắn vẫn phát ra tiếng ngậm nga như mèo nhỏ, eo thon theo bản năng vận vẹo hưởng ứng.

Chấn động mãnh liệt làm Hường Tiểu Dương từ từ mở mắt ra tỉnh lại.

"Diễm" Nàng khẽ hừ một tiếng, mông tròn chuyển động, huyết mềm cũng co chặt theo, đem nhiệt thiết to lớn bên trong thân thể mút lấy chặt chẽ.

"A!" Hạ Hầu Diễm gầm nhẹ một tiếng, rút ra đâm vào càng dùng sức hơn.

"Ừm a." Hường Tiểu Dương ngẩng đầu, si mê nhìn khuôn mặt vì hoạt động kịch liệt mà đỏ bừng của hắn, miệng nhỏ nhắn gọi tên hắn không ngừng, "Diễm Diễm"

Khoái cảm theo hắn lướt động lại một lần nữa như luồng sóng lớn đổ ập vào nàng, huyết mềm co rút nhanh hơn, hoa dịch cũng không ngừng tuôn ra.

Nhiệt thiết di động, quấy phá tạo ra âm thanh vừa dâm lãng vừa xấu hổ.

"A!" Đột nhiên, Hạ Hầu Diễm ngửa đầu lên phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Động mạnh eo, hắn dùng sức kéo ra đút vào thêm vài chục cái rồi mới thả lỏng thân thể, để toàn bộ dịch trắng nóng bỏng phun tận sâu vào trong hoa hò, cùng hoa dịch trong suốt dung hợp lẫn nhau.

Giống như cơ thể đang áp sát chặt chẽ của hai người, không để lại một khe hở nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Nữ Bất Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5

CHƯƠNG 5:

Sáng sớm, Hạ Hầu Diễm chậm rãi mở mắt ra, nhìn đến nữ tử đang ngủ trong lòng mình.

Nàng ngủ rất ngon, hai má phỉm hồng, cánh môi sưng đỏ, khóe mắt vẫn vương lại vết nước, thân thể tuyết trắng yêu kiều đầu đầu cũng có vết đỏ ửng động của hắn lưu lại.

Đêm qua, hắn không đoái hoài đến sự cầu xin của nàng, hết lần này đến lần khác cuồng mãnh chiếm hữu.

Ham muốn tình dục khiến hắn không thể khắc chế chính mình, chỉ có thể dựa vào bản năng, cắn nuốt sạch sẽ tươi ngọt thuộc về nàng, hơn nữa, vẫn còn cảm thấy chưa đủ.

Cảm giác mất khống chế như vậy khiến Hạ Hầu Diễm thấy thật kỳ lạ.

Từ trước đến nay động tới nữ nhân hắn luôn tỉnh táo, chỉ đơn thuần là phát tiết dục vọng, chưa khi nào để mất lý trí, cũng chưa từng đắm chìm vào trong đó; hiển nhiên cũng không lúc nào có nhu cầu vô độ như lần này, giống như đã thú không biết đủ là gì.

Hiện giờ đối mặt với Hường Tiểu Dương, cảm giác của hắn với nàng không giống trước kia nữa. Hắn mê luyện thân thể của nàng, tiếng rên rỉ mất hồn, còn có ánh mắt đầy nhu tình, cái nào cũng khiến hắn mất khống chế, không có cách nào kiểm soát được bản thân.

Cảm giác đó Hạ Hầu Diễm mới trải nghiệm lần đầu tiên, làm hắn cảm thấy khó tin cùng bối rối.

Nhìn nàng, ngón tay vuốt nhẹ hai má mềm mại, con ngươi đen luôn lạnh lùng lần đầu xuất hiện một tia mê hoặc, không còn giữ được bình tĩnh vốn có trước kia.

Nữ tử kỳ quái này luôn mang đến cho hắn cảm giác khó hiểu, hắn thấy bản thân đã không còn là chính mình nữa.

Nàng của mười hai năm trước cùng mười hai năm sau vẫn không có gì thay đổi, thậm chí “công lực” lại càng ngày càng thâm hậu khiến hắn không có cách nào kháng cự.

"Dương nhi. . . ." Tại thời điểm kích tình đêm qua, hắn thốt ra tiếng gọi thân mật này.

Khi ấy, Hường Tiểu Dương nghe được tiếng gọi khẽ của hắn thì nở một nụ cười ngọt ngào. Vị ngọt đó tiến sâu vào trong lòng khiến hắn nhớ mãi không quên.

Tâm băng mặt lạnh cũng bởi vì nàng, âm thầm vỡ nứt mà thay đổi, nhưng hắn vẫn chưa nhận ra điều đó, chỉ lặng lẽ mở mắt nhìn nàng, trông mắt đen toát ra nhu tình mà ngay cả hắn cũng không ý thức được.

Dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Hạ Hầu Diễm, Hường Tiểu Dương nhẹ nâng mí mắt, chậm rãi mở ra, lập tức nhìn thấy nhu tình trong mắt hắn.

Thấy nàng tỉnh dậy, Hạ Hầu Diễm sững sốt, ngưng ngưng dời ánh mắt đi, dịu dàng trong đó nhanh chóng biến mất, thay bằng một vẻ tĩnh lặng.

Đáng chết! Hắn làm sao thể này? Càng nhìn nàng lại càng cảm thấy mê đắm.

Hường Tiểu Dương nhẹ nhàng chớp mắt, tuy Hạ Hầu Diễm che giấu rất tốt nhưng không kịp rồi, nàng đã thấy ánh mắt khi nãy của hắn nha.

Cong khốe mỗi, Hường Tiểu Dương ung dung nở nụ cười.

"Phu quân, chào buổi sáng!" Khẽ nhòm người dậy, tóc dài buông xuống, rơi trên vai ngọc cùng ngực của hắn, "Tối hôm qua chàng “no” chứ, có hài lòng không?"

Lời nói lớn mật không chút cố kỵ của Hường Tiểu Dương khiến Hạ Hầu Diễm trợn mắt, mà dáng vẻ kiêu mị kia lại làm hắn không thốt được nên lời, chiếc mặt nạ lạnh lùng lại bị tháo xuống một lần nữa.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, Hường Tiểu Dương không nhịn được bật cười ra tiếng.

"Mới có thể đã ngậy người ra rồi sao?" Nàng vuốt nhẹ mặt của hắn, miệng nhỏ cong lên đắc ý. "Nhiệt tình đêm qua của chàng thực khiến ta mở rộng tầm mắt đó, chàng biết không? Thân thể của ta đến bây giờ vẫn còn cảm thấy rất đau! Tất cả đều là lỗi của chàng, chàng phải chịu trách nhiệm nha!"

Hường Tiểu Dương yếu điệu trách cứ, ánh mắt yếu đuối khẽ liếc hắn, cố tình trêu chọc khiêu khích.

"Hường Tiểu Dương!" Hạ Hầu Diễm trợn mắt càng to, lời nàng nói như nhắc nhở hắn về kích tình đêm qua, còn cả biểu hiện cuồng dã của hắn nữa. Càng nhớ tới lại càng cảm thấy hạ thân cháy lên ngọn lửa nóng bỏng.

Nữ nhân lớn mật, không hề có dáng vẻ của một tân nương e lệ xấu hổ chút nào, mà ngược lại trông rất giống một khách tìm hoan, mà hắn thì giống như tiểu hoa nương bị người ta khi dễ.

"Ta nhớ tối qua chàng gọi ta là Dương nhi mà, ta thích nghe chàng gọi ta như thế." Không đếm xỉa đến ánh mắt trừng lớn của hắn, Hường Tiểu Dương vẫn tiếp tục hứng chí đùa cợt.

Ha ha, sáng sớm đã muốn dùng cái bản mặt như băng khối kia nhìn nàng? Đừng có mơ!

Trước hành động trêu chọc của Hường Tiểu Dương, Hạ Hầu Diễm thật sự không biết phải ứng phó như thế nào. Bày ra bộ dạng lạnh lùng thì không dùng được, mà lúc này cơ thể hai người lại trần trụi áp sát vào nhau, khiến hắn cảm thấy thật nóng, rất nóng. Có muốn lạnh cũng không lạnh nổi, chỉ có thể bất đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng.

"Hường Tiểu Dương, nàng đừng náo loạn!" Hai má phồng hồng, lần đầu tiên Hạ Hầu Diễm cảm nhận được tư vị bị một nữ nhân “ăn” sạch sẽ, lại không thể phản kháng, cứ như thế rơi vào tình huống ngược ngửa hiện tại.

"Người ta có náo loạn gì đâu!" Hường Tiểu Dương hét sức vô tội, trêu chọc vui vẻ tới nghiện luôn rồi. "Phu quân thân ái, chàng đang đỏ mặt đấy à?"

Là nàng nhìn nhầm sao? Hắn cũng có lúc đỏ mặt cơ đấy! Oa! Đáng yêu quá đi!

Hường Tiểu Dương chớp chớp mắt mắt mấy cái, hứng thú thưởng thức bộ dạng “e thẹn” của phu quân.

Hạ Hầu Diễm nghe mà thấy tức giận, nhưng lại không biết làm sao với nàng. Đường đường là một đại nam nhân, vậy mà lại bị một tiểu nữ nhân trêu chọc, thật là.

Cuối cùng không chịu nổi nữa, Hạ Hầu Diễm có ý nghĩ muốn chạy trốn chết, đẩy nàng ra, nhanh chóng bước xuống rời khỏi giường.

Hắn muốn bản thân phải tỉnh táo, nếu không thì sẽ bị nàng trêu đùa mãi mất thôi.

Thấy hắn muốn chạy trốn, Hường Tiểu Dương khẽ nhướn lông mày, "Phu quân, đường đường một đại nam nhân lại muốn bỏ chạy như vậy, không hay đâu!" Đáng ghét, nàng còn chưa chơi đủ mà!

Hạ Hầu Diễm sững lại, buồn bực quay đầu nhìn nàng.

"Ta không bỏ chạy." Hắn lớn tiếng giải thích, hắn không phải vì sợ nàng mới trốn đâu nha.

"Thật không?" Hường Tiểu Dương nằm trên chần to, ung dung nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, chớp chớp mắt, "Ta thấy bộ dạng này của chàng so với bộ dạng lạnh như băng kia mê người hơn nhiều."

A! Hắn quả thực không phát hiện ra, dáng vẻ băng sơn kia hình như đã không còn?

Hạ Hầu Diễm ngẩn ra, lúc này mới nhận ra thái độ của mình không còn giống bình thường nữa, những khi đối mặt với nàng, toàn bộ lý trí cùng tỉnh táo của hắn đều chạy đi đâu mất.

Khẽ nghiêng rùa một tiếng, hắn nhanh chóng rời khỏi phòng mà vẫn còn nghe thấy rõ ràng tiếng cười thanh thúy từ phía sau truyền đến.

Đáng chết!

Nữ nhân đáng chết! Hắn có chút hối hận khi thành thân với nàng rồi!

Ồ? Có vẻ như nàng đã chọc Hạ Hầu Diễm tức điên lên nha!

Liên tục mấy ngày sau, Hạ Hầu Diễm thấy Hường Tiểu Dương cũng đều trung ra về mặt lạnh lùng, hoàn toàn không để ý đến nàng.

Dù nàng có ra sức trêu chọc hấn như thế nào, hấn cũng không có một chút biểu cảm, chỉ thỉnh thoảng trên trán sẽ nổi lên gân xanh giãn giãn.

Điều này không hay lắm, vừa mới thành thân mà tân nương là nàng đã bị đẩy vào lãnh cung, nàng không muốn bị đối xử như vậy đâu á.

Mục đích của Hường Tiểu Dương là muốn hấn yêu thích nàng, nhưng dường như nàng đã thích hấn trước rồi!

Không chỉ đơn thuần là nhất kiến chung tình, mà càng tiếp xúc với hấn, dao động trong nội tâm nàng lại càng mạnh mẽ, từng chút từng chút một xâm chiếm toàn bộ trái tim.

Cảm xúc kia chỉ có những khi đối mặt với hấn mới có.

Thật là kỳ lạ! Lúc nhỏ khi nàng thấy hấn cũng đâu có cảm giác gì, chỉ cảm thấy thiếu niên mặt lạnh như băng kia sẽ chẳng cho người khác được vui vẻ. Mười hai năm trôi qua, hấn vẫn không khiến người khác vui vẻ, nhưng lại khiến Hường Tiểu Dương nàng động tâm, rất muốn hòa tan lạnh lùng của hấn.

Nàng có lòng tin, nhất định có thể khiến hấn yêu thương nàng!

Hon nữa, nhìn gương mặt của núi băng vạn năm vì nàng mà thay đổi, quả thực cảm thấy rất có thành tựu.

Ha ha! Trêu chọc hấn thực sự rất vui!

Khỏe miệng khê nhếch, Hường Tiểu Dương thông thả đi về phía phòng sách, dự định tìm được Hạ Hầu Diễm sẽ hò hét hấn một phen, để hấn không còn tức giận nữa.

Nhưng mới đi được nửa đường, bỗng thấy nam nhân nàng muốn tìm giờ phút này đang ngồi ở bên trong thạch đình, mà lại ngồi cạnh một cô nương. Hai người còn thân mật chuyện trò vui vẻ với nhau.

Hường Tiểu Dương ngừng bước, neho mắt lại nhìn. Nữ tử kia nàng không xa lạ gì, mấy ngày nay nàng đã điều tra rõ ràng qua mấy người làm của Lãnh Thiên bảo.

Nữ tử kia là Trần Văn Nương, là nữ nhi của Trần tổng quản, cùng Hạ Hầu Diễm lớn lên từ nhỏ, cũng ở đây phụ giúp công việc cho Trần tổng quản luôn. Hon một nửa số sách của Lãnh Thiên bảo đều do nàng ta tính toán, sau đó đưa tới cho Hạ Hầu Diễm xem xét; vậy nên nàng ta thường xuyên đi theo bên cạnh Hạ Hầu Diễm.

Nhưng điều này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là ánh mắt của Trần Văn Nương khi nhìn Hạ Hầu Diễm kia.

Hường Tiểu Dương không phải người mù, tình cảm say đắm rõ ràng như vậy, chẳng lẽ nàng không nhận thấy sao?

Hon nữa, chỉ cần Trần Văn Nương ở bên cạnh Hạ Hầu Diễm thì ánh mắt đó còn toát ra một chút khoe mẽ. Đúng là không coi bảo chủ phu nhân là nàng ra cái gì.

Dù sao việc Hạ Hầu Diễm mấy ngày nay đối xử lạnh lùng với nàng, người làm trong Lãnh Thiên bảo ai ai cũng thấy.

Nàng vốn chẳng để tâm tới suy nghĩ của người ngoài; nhưng nếu có nữ nhân muốn vọng tưởng đến nam nhân của nàng, vậy thì hoàn toàn khác rồi!

Lười để ý, không có nghĩa là Hường Tiểu Dương nàng không hẹp hòi, không thù đoạn. Trần Văn Nương muốn đấu với nàng sao, cả đời cũng không thắng được đâu!

Khẽ nâng cánh môi, Hường Tiểu Dương khoan thai đi về phía thạch đình, sự xuất hiện của nàng ngay lập tức thu hút sự chú ý của hai người bên trong.

Hạ Hầu Diễm ngẩng đầu, nhìn thấy Hường Tiểu Dương, trông mắt đen thoáng lóe lên một tia phức tạp, nhưng rất nhanh khôi phục lại tĩnh lặng, tuy vậy ánh mắt của hấn chưa từng rời khỏi bóng dáng của nàng.

Hường Tiểu Dương vừa xuất hiện, ánh mắt của hấn đã dán chặt vào nàng, nhưng gương mặt anh tuấn vẫn chỉ có lạnh lùng, không biểu hiện một chút cảm xúc nào.

Tên băng sơn ngàn năm này!

Hường Tiểu Dương bĩu môi, nhay cảm bắt được ánh mắt khê dao động của Hạ Hầu Diễm khi vừa thấy nàng. Nhưng khối băng này chính là thích tò về hồ hững như vậy, một tí tí tình cảm cũng không biểu lộ ra.

"Phu quân, ta nghĩ chàng đang ở trong phòng sách, đang muốn đi tìm chàng đây." Trong lòng Hường Tiểu Dương ra sức nguyên rủa, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại cười đến hiền hòa, dịu dàng ngồi xuống đùi Hạ Hầu Diễm.

Ban ngày ban mặt lại làm ra hành động không hợp lễ nghi này, Hạ Hầu Diễm nhú mày, muốn đẩy Hường Tiểu Dương ra.

"Chàng dám đẩy ra, buổi tối đừng hòng chạm vào ta!" Hường Tiểu Dương cười ngọt ngào, ngay trước khi Hạ Hầu Diễm định ra tay thì cắn răng nhỏ giọng nói bên tai hắn.

Hừ! Ở bên ngoài, hắn lạnh lùng đối với nàng, nhưng ở trên giường lại vô cùng nhiệt tình, biểu hiện cuồng dã, quả thực là một nam nhân mạnh mẽ tiêu chuẩn!

Nghe nàng uy hiếp mà lòng mảy mảy nhúu chặt hơn, đôi tay muốn đẩy ra bất giác dừng lại, mơ hồ cảm thấy nàng đang tức giận.

Tức giận cái gì? Vì hắn đối xử lạnh nhạt với nàng sao?

Thực ra Hạ Hầu Diễm không muốn lạnh nhạt đối với nàng, tuy rằng buổi sáng hôm đó nàng trêu chọc khiến hắn rất tức giận, nhưng quay đầu nhìn thấy nụ cười của nàng thì toàn bộ buồn bực cũng tiêu tan.

Chỉ là hắn có thói quen lạnh nhạt, những khi ở bên ngoài, hắn không quen thể hiện cảm xúc của mình, nên chỉ có thể lạnh lùng đối xử với nàng. Nhưng vừa về tới phòng, hắn cũng đâu thể duy trì được lý trí tỉnh táo nữa, lần nào cũng tan rã dưới nụ cười ngọt ngào kia.

Nữ tử kỳ quái này đang từng miếng từng miếng ăn mất trái tim của hắn, nhưng hắn lại không có cách nào kháng cự.

Hường Tiểu Dương cũng chẳng để ý đến Hạ Hầu Diễm đang miên man suy nghĩ. Bây giờ nàng đang thị uy, lấy đầu ra thời gian chú ý xem hắn đang thất thần cái gì.

Nàng yên ổn ngồi ở trong lòng Hạ Hầu Diễm, nâng mắt nhìn về phía Trần Văn Nương, thấy vẻ mặt cứng ngắc của đối phương thì cực kỳ đắc ý, cười đến hả lòng hả dạ.

"Hai người đang bàn chuyện công việc phải không? Tại sao lần nào Trần cô nương ở đây, chàng cũng bàn về công việc vậy?" Câu này ám chỉ giao tình của hai người cũng chỉ có thể nói về những chuyện liên quan đến công việc mà thôi.

Hiểu được ý tứ của Hường Tiểu Dương, Trần Văn Nương trừng mắt, kiêu ngạo nở nụ cười. "Công việc trong bảo rất bận rộn, có thể giúp đỡ cho Bảo chủ là vinh hạnh của Văn Nương."

Hừ! Ít nhất nàng cũng có thể giúp đỡ được Bảo chủ, chỉ cần trở thành nữ nhân của Bảo chủ thì nhất định địa vị của nàng cũng không kém hơn so với nữ nhân trước mắt này.

Chớp mắt mấy cái, Hường Tiểu Dương cười cực kỳ vui vẻ. "Đúng thế, công việc của phu quân có Trần cô nương giúp đỡ. Còn thân thể của hắn, trái tim của hắn, đương nhiên phải để phu nhân là ta chăm sóc rồi, Trần cô nương thấy có đúng không?"

Nói xong, Hường Tiểu Dương quay đầu lại nhìn Hạ Hầu Diễm, hai má ửng hồng, thẹn thùng nhìn hắn thỏ thẻ. "Phu quân, tối hôm qua người ta phục vụ chàng có hài lòng không? Nhưng mà chàng thô lỗ như vậy, làm cho người ta đau quá."

"Hường Tiểu Dương!" Không ngờ nàng sẽ nói những lời này, Hạ Hầu Diễm ngược chín mặt trừng mắt nhìn nàng. Nữ nhân này! Không thể đứng đắn một chút hay sao?

"Phu quân, chàng đang xấu hổ hả?" Hường Tiểu Dương cười khanh khách, yêu kiều dựa vào hắn. "Ngoan, đừng xấu hổ, năng lực của chàng làm ta rất hài lòng!"

Ha ha! Thấy vẻ mặt căm phẫn của Trần Văn Nương lại càng khiến Hường Tiểu Dương hài lòng hơn.

Muốn đầu cùng chính thất phu nhân nàng sao? Hừ! Tự tìm chết!

"Hường Tiểu Dương, nàng biết điều một chút!" Có người ngoài ở đây, Hạ Hầu Diễm chỉ có thể cắn răng gằn nhẹ, ngại ngùng vẫy tay muốn Trần Văn Nương đi trước.

Trần Văn Nương ghen ghét trừng mắt lườm Hường Tiểu Dương, nhưng dù có không cam lòng đến thế nào thì cũng vẫn phải hậm hực cầm theo sổ sách trên mặt bàn, căm phẫn rời đi.

Trần Văn Nương vừa rời khỏi, Hạ Hầu Diễm lập tức

Click để xem tiếp nếu không thấy ảnh

Bạn đang đọc truyện *Ngu Nữ Bất Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Muốn hòa tan băng sơn cần phải làm từ từ, tuyệt đối không được nóng lòng.

Nhưng nếu gặp phải chướng ngại, như băng sơn kiên quyết lạnh lùng khi ở bên ngoài, hay như có một nữ nhân nhìn băng sơn mà chảy nước miếng —— điển hình rõ ràng nhất, đó là người đang ngăn cản trước mặt nàng đây, Trần Văn Nương.

Hương Tiểu Dương nhíu mày, ngoài cười nhưng trong không cười khẽ nhếch khóe miệng. "Không biết Trần cô nương đột nhiên tới tìm ta là có chuyện gì?" Nếu không có gì quan trọng nàng còn muốn đi tìm phu quân nhà nàng để bồi dưỡng tình cảm nha, không có thời gian để ý tới người ngoài đâu!

Kể từ lần thị uy kia, Hương Tiểu Dương ngày nào cũng quần lấy Hạ Hầu Diễm, mặc hắn có bày ra vẻ mặt thúi hoắc nào nàng vẫn trêu chọc hắn như cũ; hắn mà có tức điên lên nữa thì nàng càng vui vẻ, dù sao cũng đỡ hơn đáng về lạnh băng đáng ghét kia!

Vừa ra khỏi phòng đã lập tức đối xử lạnh nhạt với nàng, thật không còn gì để ghét hơn nữa!

Mà dù cho hắn phát hỏa tới mức độ nào, chỉ cần ở trên giường nàng nũng nịu mấy câu thì hắn lại ngoan ngoãn ngay.

Hơn nữa, nàng len phát hiện ra, đối với hành động quần chặt không buông của nàng, hắn cũng không thực sự chán ghét! Bởi vì hắn thường nhân lúc nàng không chú ý mà khẽ cười.

Hừ! Nam nhân này! Vui vẻ cũng không biết đường nói ra, chỉ giỏi trưng ra vẻ mặt không một chút biểu cảm nào.

Nhưng bộ dạng khó xử của hắn lại làm nàng cảm thấy hắn rất đáng yêu, không nhịn được cũng vui vẻ theo.

"Người vốn không xứng với Bảo chủ!" Trần Văn Nương trừng mắt nhìn Hương Tiểu Dương lạnh lùng nói, khuôn mặt không hề che giấu ghen tỵ đối với nàng.

Trần Văn Nương thích Bảo chủ rất lâu rồi, từ khi còn nhỏ đã thích hắn!

Dựa vào phụ thân là tổng quản trong Bảo, nàng có cơ hội đến gần Bảo chủ; đồng thời lợi dụng quan hệ của phụ thân, Bảo chủ mới trọng dụng nàng.

Trần Văn Nương là nữ nhân duy nhất có thể đến gần Hạ Hầu Diễm như vậy. Dù hắn đã chạm qua nữ nhân khác, nhưng Trần Văn Nương biết đó đơn thuần chỉ là phát tiết dục vọng, nàng khác với những nữ nhân có tác dụng làm ấm giường kia. Trần Văn Nương tin tưởng ở trong lòng Bảo chủ nàng có vị trí rất đặc biệt.

Dù sao, hắn cũng để nàng luôn ở bên cạnh, không đứng sao? Trần Văn Nương có tự tin, chỉ cần nàng vẫn kiên trì ở bên hắn, Bảo chủ nhất định sẽ yêu nàng! Nhưng ai ngờ giữa đường lại nhảy ra một Hương Tiểu Dương, còn trở thành Bảo chủ phu nhân nữa.

Nàng thực sự không phục, một nữ nhân như Hương Tiểu Dương thì làm sao có thể phục được chứ.

Đối với những lời đồn đại về Hương Tiểu Dương nàng đã được nghe qua rất nhiều lần, một nữ nhân thích cờ bạc lại lười biếng. Hơn nữa từ khi sống trong Bảo lại luôn làm ra những hành động lớn mật, không hề có tác phong của một nữ nhân đứng đắn nên có, cả ngày lẫn đêm chỉ quần lấy Bảo chủ.

Nữ nhân này so với nàng kém hơn hẳn, hoàn toàn không xứng với Hạ Hầu Diễm!

Trần Văn Nương làm Hương Tiểu Dương khẽ nhướn lông mày, cái giọng điệu chắc chắn kia lại càng khiến nàng cảm thấy buồn cười. "Nếu ta không xứng với Hạ Hầu Diễm thì ai mới xứng? Người sao?" Khoanh tay trước ngực, nàng không khách khí hỏi lại.

Người ta cũng đến tận cửa gây sự rồi, sao nàng có thể không đáp lễ đây?

"So với người, ta xứng với Bảo chủ hơn." Trần Văn Nương ngẩng cao đầu kiêu ngạo nhìn Hương Tiểu Dương, năng lực tốt hơn, dung mạo cũng đâu có thua kém chút nào.

"Đáng tiếc, thế tử của Hạ Hầu Diễm là ta chứ không phải người." Hương Tiểu Dương thản nhiên trả lời.

Nghe một câu này Trần Văn Nương càng thêm phẫn hận. "Vậy thì sao? Bảo chủ vốn không thích người, dù người có quần lấy hắn như thế nào thì hắn cũng không thích người!"

"Hừm? Nhưng ít ra ta cũng có thể quang minh chính đại quần lấy hắn nha!" Hương Tiểu Dương cười đến tà mị, không hề vì Trần Văn Nương khích bác mà giận dữ. "Mà người, Trần cô nương, hiện giờ người đang dùng thân phận gì để nói những lời này với ta? Đừng quên, người căn bản chẳng là ai cả!"

Về mặt Trần Văn Nương cũng đỡ.

Hương Tiểu Dương vẫn duy trì nụ cười, nhưng ánh mắt đã lạnh đi vài phần. "Trần cô nương, nếu muốn làm ấm ỉ xin mời xác nhận lại rõ thân phận của mình. Hiện giờ Bảo chủ phu nhân là ta, bất cứ lúc nào ta cũng có thể trục xuất người ra khỏi Lãnh Thiên bảo!"

"Người không có tư cách!" Trần Văn Nương rống giận.

"Thế sao?" Hương Tiểu Dương cười ngọt ngào hơn. "Trần tổng quản, ông cảm thấy ta có tư cách này không?"

Trần Văn Nương lập tức quay đầu lại, nhìn thấy Trần tổng quản đã đứng ở phía sau từ khi nào.

"Phụ thân?!" Vừa nhìn thấy phụ thân, sắc mặt Trần Văn Nương nhất thời trắng bệch.

"Văn Nương! Đứa nhỏ này sao có thể vô lễ với phụ nhân như vậy?" Trần tổng quản giận dữ mắng lớn. Tuy đã sớm biết tình cảm của nữ nhi dành cho Bảo chủ nhưng ông không ngờ được nữ nhi lại lớn mật đến làm ầm ĩ với phụ nhân.

"Con." Trần Văn Nương căm giận trừng mắt nhìn lại Hường Tiểu Dương.

"Sao con vẫn không chịu thừa nhận thân phận của mình? Bảo chủ không hề có ý gì với con, con có vọng tưởng nữa cũng không thể nào." Trần tổng quản tận tình khuyên bảo, ông cho rằng sau khi Bảo chủ thành thân, nữ nhi sẽ bỏ cuộc, không nghĩ đến.

Trần Văn Nương hung ác trợn mắt hét lên với Hường Tiểu Dương. "Không! Con tuyệt đối không buông tay! Hường Tiểu Dương, ngươi đừng đắc ý với, dù ngươi có làm gì đi chăng nữa, Bảo chủ cũng sẽ không yêu ngươi đâu!" Rống xong, nàng ta xoay người chạy vụt đi.

"Văn Nương!" Trần tổng quản bắt đầu gọi một tiếng, xoay người ấy nãy nhìn Hường Tiểu Dương. "Phụ nhân, mong ngài bỏ qua cho hành động vô lễ của tiểu nữ. Ta thay mặt nữ nhi xin lỗi ngài." Vừa nói ông vừa quỳ xuống.

"Trần tổng quản, đừng như vậy." Hường Tiểu Dương vội vã ngăn lại, "Ta không để bụng chuyện này đâu, ông cũng không cần cảm thấy có lỗi."

"Dạ, cảm ơn phụ nhân." Trần tổng quản hết sức cảm kích, nhưng lại khổ sở nghĩ tới nữ nhi bướng bỉnh.

Tuy cá tính của phụ nhân mới vào cửa có hơi kỳ quái nhưng người nào sáng suốt cũng đều nhận ra, Bảo chủ đang dần dần thay đổi.

Mặc dù vẫn là biểu cảm lạnh lùng đó, nhưng chỉ cần phụ nhân vừa xuất hiện, trên mặt Bảo chủ sẽ bắt gặp hiện lên một tia nhu tình.

"Phải rồi, Trần tổng quản đột nhiên tới đây là có chuyện gì sao?" Không để Trần tổng quản nghĩ ngợi quá nhiều, Hường Tiểu Dương nhanh chóng chuyển đề tài.

"À, có một nam nhân trẻ tuổi họ Lưu đang đợi ở bên ngoài, hẳn ta nói muốn gặp phụ nhân." Nhớ tới mục đích của mình tới đây, Trần tổng quản vội vàng nói.

Họ Lưu? Hường Tiểu Dương sững sờ một chút, một dự cảm không tốt chợt dâng lên.

"Đừng cản ta! Ta muốn gặp phụ nhân nhà các ngươi! Hường Tiểu Dương!" Một nam tử không đoái hoài đến sự ngăn cản của thủ vệ ngoài cổng, lớn tiếng kêu gào.

Từ xa, chưa nhìn thấy mặt nam tử kia, chỉ nghe tiếng la hét của hắn Hường Tiểu Dương cũng biết là ai rồi.

"Lưu đại ca." Trùng trùng nhìn nam nhân ngoài cổng, Hường Tiểu Dương cảm thấy thật đau đầu.

"Tiểu Dương!" Vừa nhìn thấy nàng, Lưu Thiên Phong lập tức nở nụ cười, "Cuối cùng ta cũng gặp được muội rồi. Ta vừa mới trở về đã nghe thấy chuyện muội thành thân. Ta."

"Đợi chút...!" Hường Tiểu Dương đưa tay ra ngăn cản hắn, trước tiên kêu thủ vệ rời khỏi, sau đó mới bắt đầu nhìn Lưu Thiên Phong.

Hắn làm trong Tiêu cục nhà nàng, hai người cũng coi như cùng nhau lớn lên. Không biết vì cái gì, bốn tỷ muội nhà nàng giống nhau như đúc, hắn lại cứ kiên quyết yêu thích nàng.

Đáng tiếc, nàng đối với hắn không có cảm giác kia, cũng cự tuyệt rất nhiều lần, nhưng hắn vẫn không nghe vào tai, cố chấp dây dưa với nàng.

Mà bây giờ nàng đã lập gia đình, hắn còn quấn đến tận đây, quá lắm rồi!

"Tiểu Dương, sao muội có thể nhân lúc ta đi đưa hàng mà thành thân chứ?" Lưu Thiên Phong bắt đầu chất vấn. Hắn vừa về tới Tiêu cục Chấn Thiên đã nghe thấy chuyện nàng lập gia đình, vừa vội lại vừa bức, không suy nghĩ nhiều chạy ngay đến Lãnh Thiên bảo.

"Ta muốn thành thân còn phải hỏi ý kiến của huynh sao?" Hường Tiểu Dương khinh thường liếc hắn một cái, ghét cái giọng điệu này, cứ như nàng là vật sở hữu của hắn vậy.

"Tiểu Dương, muội biết rõ ta thích muội." Lưu Thiên Phong bước lên trước, kích động muốn cầm lấy tay của nàng.

Hường Tiểu Dương vội lui về phía sau, không để hắn tới gần, "Nói chuyện thì nói chuyện đi, đừng có động tay động chân. Ta là người đã có gia đình, hơn nữa, cũng đã nói với huynh rất nhiều lần rồi, ta không thích huynh!"

Từ nhỏ đến lớn, nàng đã nói câu này không biết bao nhiêu lần, nhưng Lưu Thiên Phong lại giống như con trâu, nói thế hay nói nữa cũng không vào tai.

"Không! Sao muội có thể không thích ta?" Lưu Thiên Phong không tin, "Muội quên trước kia muội nói sẽ gả cho ta sao?"

"Có à?" Hường Tiểu Dương trừng mắt nhìn Lưu Thiên Phong, hoàn toàn không có ấn tượng. Nàng đã hồng đầu đầu mà muốn gả cho hắn?

"Có! Rõ ràng trước kia muội đã nói, nếu phải gả cho Hạ Hầu Diễm thì thà muội gả cho ta còn hơn!" Hắn nhớ rất kỹ đấy! Lúc nhỏ nàng đã nói như thế, hắn nhớ kỹ từng chữ vào trong lòng.

"Hả?" Hường Tiểu Dương sững sốt, hình như cũng có chút ấn tượng.

Đó là khi nàng mới biết chuyện mình trở thành vị hôn thê của Hạ Hầu Diễm, rất tức giận nên mới thuận miệng mắng mồm một câu, không nghĩ Lưu Thiên Phong lại nhớ đến tận bây giờ.

"Cho xin đi! Những lời đó mà huynh cũng tin được sao?" Khi đó nàng mới có mười tuổi!

"Ta tin! Dĩ nhiên là ta tin!" Lưu Thiên Phong thâm tình nhìn nàng, "Tất cả những lời muội nói ta đều tin, hơn nữa còn nhớ rất rõ ràng. Nhất định là muội không tự nguyện gả cho Hạ Hầu Diễm, đúng hay không? Cảm xúc của muội ta hiểu, ta đến đây là để đón muội. Tiểu Dương, cùng ta rời khỏi đây đi!"

Hắn nói tình cảm như vậy, thâm tình đến thế, thực khiến lòng người rung động, nhưng ánh mắt của Hường Tiểu Dương nhìn hắn như thể hắn là kẻ đầu óc không bình thường.

Bóp bóp thái dương, Hường Tiểu Dương cảm thấy đầu thật là đau, "Lưu đại ca, ta tự nguyện gả cho Hạ Hầu Diễm, vậy nên không thể nào đi theo huynh được. Xin huynh dập tắt hy vọng rồi đi về đi!"

"Không! Ta không tin!" Lưu Thiên Phong rống to, một chút cũng không tin, "Rõ ràng muội đã nói muội không muốn gả cho Hạ Hầu Diễm, muội sẽ gả cho ta mà!"

"Đúng thế! Đúng là ta đã nói, nhưng mà." Lời nói của một đứa trẻ mười tuổi thì có giá trị gì sao?

Lưu Thiên Phong không để Hường Tiểu Dương nói xong, chỉ thấy nàng thừa nhận thì sáng mắt hưng phấn. "Tiểu Dương, ta biết muội có thích ta mà. Đi nào! Chúng ta cùng nhau rời khỏi đây!"

Thôi! Không thể nào chịu nổi nữa, Hường Tiểu Dương thực sự tức giận.

"Được! Huynh muốn nói gì cũng được, tóm lại."

"Lời hắn nói là thật sao?" Hạ Hầu Diễm đột nhiên xuất hiện, lạnh lẽo nhìn Hường Tiểu Dương.

"Diễm? !" Không nghĩ Hạ Hầu Diễm sẽ bất ngờ tới đây, Hường Tiểu Dương thoáng sững sốt, lại thấy Trần Văn Nương đi theo bên cạnh đang cười đắc ý thì nàng chợt hiểu ra. Trần Văn Nương đáng chết!

"Người chính là Hạ Hầu Diễm?" Vừa nhìn thấy Hạ Hầu Diễm, Lưu Thiên Phong phần nộ trọn mắt. "Tốt nhất người nên đem tiểu Dương trả lại cho ta, nàng là của ta!"

Hạ Hầu Diễm quắc mắt nhìn Lưu Thiên Phong, cảm thấy một cổ lửa giận từ trong lòng dâng lên.

Không những thế khi này còn nghe thấy hắn và Hường Tiểu Dương nói chuyện, ngoài trừ lửa giận thì còn có thêm một cảm giác vừa đau vừa xót muốn tràn ra khỏi cổ. Cổ nuốt xuống cảm xúc này, hắn chỉ cảm thấy càng lúc càng chua, càng lúc càng không thoải mái.

"Nàng từng nói thà gả cho hắn, cũng không chịu gả cho ta?" Hạ Hầu Diễm nhìn Hường Tiểu Dương, tức tối chất vấn.

Hắn không thể nào chấp nhận được việc nàng muốn gả cho nam nhân khác! Mà vừa nghĩ tới chuyện nàng sẽ thuộc về nam nhân khác, một trận ghen tỵ nồng đậm cũng muốn vọt ra, kết hợp với vị chua ở trong miệng khiến cho hắn cực kỳ không thoải mái.

Hường Tiểu Dương khóe mắt gật gật, vốn dĩ đang căng thẳng vì thấy Hạ Hầu Diễm tức giận, nhưng dần dần lại nở ra nụ cười giảo hoạt. Nàng cố gắng áp chế lại nụ cười này, bình tĩnh mở to mắt hết sức vô tội nhìn hắn.

"Hình như đúng là ta đã nói thế." Nàng gật đầu thừa nhận.

Hành động này quả thực đã đá kích đến Hạ Hầu Diễm, hắn nghĩ nàng sẽ phủ nhận. Không phải nàng luôn miệng nói rằng thích hắn sao? Sao hiện giờ lại không giải thích điều gì với hắn?

"Tiểu Dương!" Thấy nàng thừa nhận, Lưu Thiên Phong bày ra vẻ mặt vô cùng cảm động. "Ta biết ngay mà, ta biết ngay muội cũng thích ta mà!"

"Nàng thật sự thích hắn?" Thân thể Hạ Hầu Diễm cứng ngắc, yên lặng nhìn Hường Tiểu Dương, trái tim bất an.

Vẫn nghĩ rằng nàng chỉ thuộc về một mình hắn, nhưng bây giờ lại xuất hiện ra một nam nhân khác, nội tâm vốn bình thản lý trí của hắn lần đầu tiên dao động không yên, chỉ sợ nàng sẽ rời khỏi hắn.

Nỗi sợ hãi mơ hồ dâng lên làm Hạ Hầu Diễm kinh ngạc. Đã từ khi nào, hắn lại quan tâm đến nàng như vậy? Quan tâm nên sợ sẽ mất nàng.

Nhìn Hường Tiểu Dương chăm chăm, Hạ Hầu Diễm bị chính cảm giác của mình dọa cho sợ hãi, không có cách nào nhìn nàng thêm nữa, hần theo bản năng xoay người rời đi.

Thấy hần rời khỏi, Hường Tiểu Dương nhú mày, vội vã đuổi theo. Giờ à! Khó có khi phu quân nhà nàng vì nàng mà ghen! Không thừa thắng xông lên thì sao có thể đạt được mục đích?

"Tiểu Dương, muội đi đâu?" Thấy nàng chạy đi, Lưu Thiên Phong nhanh chóng bắt lại tay nàng.

"Buông ra!" Thật chướng mắt!

Hường Tiểu Dương muốn đẩy tay Lưu Thiên Phong ra nhưng hần kiên quyết giữ chặt lấy.

"Tiểu Dương, ta muốn muội đi theo ta!" Lưu Thiên Phong bá đạo nói, hần mơ hồ cảm thấy Hường Tiểu Dương dường như thật sự quan tâm đến tên Hạ Hầu Diễm kia, lửa ghen trong lòng bắt giắc bùng lên dữ dội.

Không thể được! Hần thích nàng đã lâu, nàng là của hần!

"Buông tay!" Hường Tiểu Dương gầm lên, vừa giằng tay ra vừa nhấc chân đá Lưu Thiên Phong.

Nhưng thân thủ của Lưu Thiên Phong cũng không kém hơn Hường Tiểu Dương là mấy, hai bên so chiêu một hồi, Hường Tiểu Dương lại quên mất Trần Văn Nương vẫn đứng ở phía sau. Đến khi nàng phát hiện ra thì đã không kịp rồi.

Trần Văn Nương nhanh chóng đi tới sau lưng Hường Tiểu Dương, điểm vào huyệt đạo của nàng.

"Đáng chết! Trần Văn Nương nguoi lại đánh lên ta, quá hèn hạ!" Hường Tiểu Dương trừng mắt giận dữ nhìn Trần Văn Nương, tức đến mức muốn cắn chết nàng ta.

"Nguoi ngoan ngoãn cũng với nam nhân của nguoi rời khỏi đây đi! Bên cạnh Bảo chủ đã có ta rồi." Trần Văn Nương cười vô cùng đắc ý.

"Nguoi đừng có mơ!" Hường Tiểu Dương rống to, không nghĩ tới lần này mình lại sợ suýt như vậy!

"Tiểu Dương, chúng ta lập tức rời khỏi đây, ta nhất định sẽ cho muội hạnh phúc." Lưu Thiên Phong ôm Hường Tiểu Dương, vui vẻ cười nói.

"Đáng chết! Ai muốn nguoi cho hạnh phúc? Mau thả ta ra!" Hường Tiểu Dương hét lớn, nhưng căn bản là Lưu Thiên Phong cái gì cũng nghe không vào, ôm nàng nhanh chóng rời khỏi Lãnh Thiên bảo.

Nhìn bọn họ rời đi, Trần Văn Nương cười đến lạnh lẽo.

"Hường Tiểu Dương, Bảo chủ là của ta, ai cũng không thể giành được!"

Hạ Hầu Diễm sau khi rời đi vẫn còn thấy sững sốt với cảm xúc của bản thân, cả mặt cứng ngắc, tâm trạng như nằm trong hồ lô, làm thế nào cũng không thoát ra được.

Bắt đầu từ lúc nào, địa vị của Hường Tiểu Dương trong lòng hần lại lớn đến vậy?

Lớn tới mức khiến hần lo sợ sẽ mất nàng; lớn tới mức nghe nàng nói muốn gả cho người khác thì một cảm giác tức tối không thể khống chế lập tức nổi lên. Hần suyết chút nữa không giữ được tỉnh táo, chỉ muốn giết chết tên nam nhân kia!

Lần đầu tiên có tâm trạng này, Hạ Hầu Diễm rất rối rắm.

Hần không hiểu bản thân mình như thế nào nữa, vốn luôn nghiêm túc kỷ trí, chưa từng cảm thấy bối rối bao giờ, nhưng khi nàng vừa xuất hiện, nhất cử nhất động của nàng đều thu hút sự chú ý của hần. Nàng đùa giỡn làm lòng hần phập phồng không yên, mất tỉnh táo, chỉ có thể tức giận.

Nhưng hần lại không có cách nào chán ghét nàng, ngược lại còn cực kỳ vui vẻ khi nàng quẩn lấy hần, vui vẻ khi nàng nói nàng thích hần.

Ở trước mặt nàng, hần không thể duy trì được vẻ lạnh lùng nữa, mặt khác ở trong lòng lại xuất hiện thêm rất nhiều cảm xúc kỳ dị.

Chàng thích ta không?

Đột nhiên câu hỏi của Hường Tiểu Dương vang lên trong đầu hần, trong một thoáng, hần dường như đã hiểu ra.

Tâm trạng kỳ quái kia, cùng sự tức tối khi nghe thấy nàng không muốn gả cho hần đều là vì hần để ý, vì thích, vì yêu, cho nên mới để ý, mới tức giận.

Mà hần tức giận là bởi vì hần ghen, ghen tỵ nàng từng nói sẽ gả cho nam nhân khác!

Không! Tuyệt đối không được! Nàng là thê tử của hần, nàng đã là của hần! Hần không để nàng gả cho nam nhân khác, cũng không muốn nàng thích ai ngoài hần!

Tất cả là do nàng làm hấn yêu nàng!

Có lẽ, ngay từ khi hấn còn là thiếu niên, hấn đã thích nàng rồi. Nếu không thì cũng sẽ không chọn nàng làm vị hôn thê của hấn. Hoặc cũng có thể, ở lúc nàng tuyên bố muốn làm hấn yêu nàng, hấn đã mê đắm, đã để ý tới nàng rồi.

Mặc kệ như thế nào, bây giờ hấn đã như nàng tuyên bố. Hấn yêu nàng!

Nhưng còn nàng? Nàng thực sự thích nam nhân kia sao?

Nàng sẽ cùng hấn rời khỏi đây sao? Hấn không để nàng đi được!

Vừa nghĩ tới chuyện Hường Tiểu Dương sẽ rời đi, Hạ Hầu Diễm bất giác căng thẳng, vội vàng quay lại chạy ra ngoài cổng.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Nữ Bất Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Dương nhi!"

Hạ Hầu Diễm chạy nhanh ra ngoài cổng gọi lớn, nhưng chỉ thấy mỗi Trần Văn Nương đứng ở cửa mà không thấy Hường Tiểu Dương cùng Lưu Thiên Phong đâu.

"Văn Nương, Dương nhi đâu?" Hấn bắt được tay Trần Văn Nương, khẩn trương hỏi.

Chẳng lẽ, nàng thật sự đi cùng với nam nhân kia?

Thấy vẻ mặt vội vàng của hấn, Trần Văn Nương không thể không ghen tỵ. Thật không ngờ Hường Tiểu Dương kia lại có thể phá vỡ phòng bị trong lòng Bảo chủ, khiến hấn vì nàng ta mà lo lắng.

"Phu nhân đi cùng nam nhân kia rồi, nàng còn nói người nàng thực sự thích là hấn ta. Mong Bảo chủ đừng đi tìm nàng, nàng sẽ không quay lại đâu." Không nhận được ghen tỵ trong lòng, Trần Văn Nương thân nhiên nói dối.

Nàng làm vậy chả có lỗi gì hết, chỉ cần nữ nhân kia không có ở đây, Bảo chủ sẽ thuộc về nàng thôi!

Nghe Trần Văn Nương nói xong mà Hạ Hầu Diễm ngẩn người.

Nàng đi thật ư. Thật sự không cần hấn mà cứ đi như vậy sao.

Vậy nàng nói thích hấn là sao đây? Không phải nàng luôn miệng nói yêu hấn sao?

Hạ Hầu Diễm không có cách nào chấp nhận được điều này, trong lòng đau đớn dâng lên từng đợt. Nàng cứ như vậy rời đi, không hề lưu luyến, giống như giữa bọn họ không hề có ràng buộc gì.

"Bảo chủ, nữ nhân không tuân thủ đạo làm vợ kia căn bản không xứng với ngài. Ngài nên hừ nàng đi, tránh làm mất thể diện cho Lãnh Thiên bảo."

"Đủ rồi!" Hạ Hầu Diễm gầm lên, không muốn nghe Trần Văn Nương nói tiếp nữa. "Không cho phép ngươi nói Dương nhi như vậy."

Dù đúng là đang tức giận nhưng hấn cũng không để bất luận kẻ nào bôi xấu nàng.

Thấy Hạ Hầu Diễm còn ra sức bênh vực cho Hường Tiểu Dương, Trần Văn Nương vừa hận lại vừa ghen tỵ, mà Hạ Hầu Diễm căn bản chưa từng nhìn qua nàng ta, trong đầu hấn chỉ toàn nghĩ về Hường Tiểu Dương.

Muốn thấy nụ cười của nàng, muốn hưởng thụ ngọt ngào của nàng, muốn nàng từng chút từng chút một.

Càng nghĩ, tâm càng đau. Hấn muốn nàng, nàng không thể rời khỏi hấn được!

Hạ Hầu Diễm nắm chặt tay, nhanh chóng lấy ngựa đuổi theo.

Bọn họ chắc chắn còn chưa đi xa, hấn nhất định sẽ đuổi kịp!

"Lưu Thiên Phong! Ngươi thả ta ra mau!" Hường Tiểu Dương bị ép buộc, dọc đường đi không ngừng rống to mắng mỏ.

"Không thả! Đợi đến khi về thành Cảnh Dương, chúng ta sẽ thành thân." Quất roi thúc giục ngựa, Lưu Thiên Phong cố chấp nói.

"Đáng chết! Người nghe không hiểu tiếng người có phải không? Ta nói, ta sẽ không thành thân với người. Người ta thích là phu quân của ta, là Hạ Hầu Diễm!" Trợn trừng mắt, Hường Tiểu Dương tức điên lên, hận không thể chém chết Lưu Thiên Phong ngay lúc này.

Tuy đã sớm biết Lưu Thiên Phong rất cứng đầu, nhưng không nghĩ hắn lại chấp nhất đến mức này. Nói cái gì cũng nghe không vào, chỉ độc đoán làm theo ý mình.

"Tiểu Dương, ta biết muội sợ Hạ Hầu Diễm gây bất lợi cho ta nên mới nói những lời này. Lòng của muội ta hiểu mà!" Lưu Thiên Phong hạnh phúc cười cười, thâm tình nhìn Hường Tiểu Dương.

Mẹ nó chứ! Súc sinh cũng dễ nói chuyện hơn hẳn! Hường Tiểu Dương dùng sức hít sâu, khắc chế lửa giận đang bùng cháy trong lòng, cố gắng giữ bản thân tỉnh táo.

Nếu làm hắn thông suốt không được, vậy trước tiên cứ nghe theo lời hắn đi, chờ cơ hội giải được huyết đạo thì trốn về là ổn.

Quyết định xong, Hường Tiểu Dương lập tức cong môi cười ngọt ngào. "Lưu đại ca, trước khi chúng ta bàn về chuyện này, huynh giải huyết đạo cho ta, có được hay không? Cả người không thể cử động được rất không thoải mái nha."

"Không được!" Ai mà ngờ Lưu Thiên Phong lại không nghe theo lời dụ dỗ của nàng. "Nếu giải huyết đạo cho muội, muội nhất định sẽ rời bỏ ta."

Đúng là lộn ruột, không phải gã này rất ngu ngốc hay sao?

Hường Tiểu Dương khề nguyên rửa trong lòng, nhưng mắt đẹp lại nhanh chóng ngân ngấn nước. "Huynh nói huynh thích ta, hóa ra đều là những lời bịa đặt. Ngay cả yêu cầu nhỏ này của ta mà huynh cũng không đáp ứng!" Vừa nói vừa phụng phịu uất ức nhìn hắn.

Thấy bộ dạng đáng thương của nàng, Lưu Thiên Phong có chút mềm lòng. "Muội đừng khóc! Ta chỉ sợ muội rời bỏ ta."

"Ta không rời bỏ huynh đâu!" Chu cái miệng nhỏ nhắn, Hường Tiểu Dương trưng ra khuôn mặt cực kỳ đáng yêu. "Ta không hề muốn gã cho Hạ Hầu Diễm một chút nào, người mà ta thực sự muốn thành thân chính là huynh nha!"

Mở miệng nói dối, nàng khép hờ mắt che giấu.

"Thật ư?" Nghe lời nàng nói, Lưu Thiên Phong mở cò trong bụng.

"Đương nhiên là thật rồi, vậy nên huynh mau mau giải huyết đạo cho ta đi! Có được không?" Chờ sau khi ta giải được huyết đạo thì người chết với ta!

"Được! Được!" Không thể nào kháng cự được dụ hoặc của nàng, Lưu Thiên Phong ấn giải huyết đạo trên người nàng, nhưng lại nhanh chóng điểm một huyết đạo khác.

"Huynh!" Không ngờ hắn sẽ làm như vậy, Hường Tiểu Dương tức tối trừng hắn.

"Tiểu Dương, đề phòng vẫn hơn, ta không thể để muội sử dụng võ công được. Đợi sau khi chúng ta thành thân, ta sẽ giải nốt huyết đạo đó cho muội."

"Huynh không tin tưởng ta!" Nheo mắt lại, Hường Tiểu Dương lạnh lùng nói, không ngờ Lưu Thiên Phong luôn ngây ngốc lại chú ý đến điểm này.

"Không phải như thế, chỉ là đề phòng bất trắc thôi!" Lưu Thiên Phong ha ha cười, "Muội đừng giận mà!"

"Lưu Thiên Phong, dù ta có không sử dụng được võ công đi chăng nữa, ta cũng sẽ không về thành Cảnh Dương thành thân đâu!" Thấy cách Lãnh Thiên bảo càng ngày càng xa, Hường Tiểu Dương có chút nóng nảy.

Không biết Trần Văn Nương sẽ nói linh tinh gì với Hạ Hầu Diễm nữa, khó có được khi hắn ghen vì nàng; nếu để hắn hiểu lầm thì bao nhiêu cố gắng của nàng trong thời gian qua chẳng phải đã uổng phí hay sao?

Càng nghĩ Hường Tiểu Dương càng thêm nóng ruột, không để ý đến việc bản thân còn đang trên lưng ngựa, nàng bắt đầu vùng vẫy, gắng sức đẩy Lưu Thiên Phong ra.

"Tiểu Dương! Muội đừng như vậy, nguy hiểm." Lưu Thiên Phong gầm nhẹ, vươn tay muốn bắt lấy nàng.

Nhưng Hường Tiểu Dương đâu để hắn được như ý, khỏe mỗi khề nhếch, lạnh lùng nhìn hắn.

"Ta thả rơi khỏi ngựa, cũng quyết không đi theo người." Lời nói xong, nàng dùng sức đẩy hắn, ngã người về phía sau.

Không nghĩ Hường Tiểu Dương sẽ có hành động này, Lưu Thiên Phong sững sờ không kịp giữ nàng lại.

"Dương nhi ——" Hạ Hầu Diễm từ xa đã nhìn thấy tình huống nguy hiểm của Hường Tiểu Dương, lòng hắn nảy lên một cái, vội vã thi triển khinh công lao tới.

Nghe thấy tiếng gọi của Hạ Hầu Diễm, Hường Tiểu Dương mở mắt ra, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

"Diễm." Nàng cười nói nhỏ, đúng lúc gần rơi xuống đất thì hắn đã phi thân tới bắt được.

"Đáng chết! Nàng có biết mình làm cái gì không? Như vậy rất nguy hiểm, nàng có biết không hả?" Hạ Hầu Diễm cả người phát run, thầm nghĩ nếu mình đến không kịp, kết cục của nàng.

Toàn thân không rét mà run, Hạ Hầu Diễm không dám nghĩ tiếp nữa.

Hường Tiểu Dương bị ôm chặt, dường như cảm nhận được sự sợ hãi của Hạ Hầu Diễm, nàng cũng vòng tay ôm lại hắn. "Đừng lo, ta không sao, hon nữa vừa rồi chẳng đỡ được ta mà, không sao đâu!"

Nàng khẽ cười, trong lòng tràn đầy vui mừng. Hắn đuổi theo nàng đó! Hon nữa còn vì nàng mà lo lắng, vẻ mặt luôn lạnh lùng của hắn cũng không còn, thay vào đó lại tràn ngập sự kinh sợ. Nhận ra điều này Hường Tiểu Dương cảm thấy vô cùng vui vẻ.

"Lần sau không cho phép nàng làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa!" Tất cả ghen tỵ cùng tức giận của hắn sau khi trải qua tình huống kia đã tiêu tan hết.

"Được! Ta sẽ không làm như vậy nữa!" Hường Tiểu Dương ngoan ngoãn gật đầu.

"Tiểu Dương." Dừng ngựa lại nhảy xuống, Lưu Thiên Phong kinh ngạc nhìn hai người đang ôm nhau.

Vừa thấy Lưu Thiên Phong, Hạ Hầu Diễm lập tức đem Hường Tiểu Dương ra phía sau, lạnh lẽo trừng nam nhân ở trước mắt. "Ngươi còn muốn làm gì nữa?" Hắn còn chưa quên, là tên nam nhân này đã mang nàng đi, còn suýt để nàng bị ngã ngựa nữa.

"Ta." Lưu Thiên Phong lắp bắp không biết phải nói gì, hon nữa nhìn ánh mắt Hường Tiểu Dương khi nhìn hắn thì lạnh băng, nhưng khi nhìn Hạ Hầu Diễm thì lại đầy dịu dàng, trong nhất thời hắn đã hiểu rõ.

Tất cả đều là do hắn tự mình đa tình!

"Thật xin lỗi." Lưu Thiên Phong cúi đầu nói, cùng với câu nói này hắn cũng đã chết tâm.

"Lưu đại ca." Hường Tiểu Dương nhún mày, nàng còn tưởng Lưu Thiên Phong sẽ tiếp tục cố chấp, không ngờ hắn lại đột nhiên lại thông suốt.

Lưu Thiên Phong không nói gì nữa, nhìn Hường Tiểu Dương một cái thật sâu, sau đó dứt khoát lên ngựa chạy đi.

"Này! Lưu Thiên Phong!" Hường Tiểu Dương đột nhiên gọi hắn lại. "Lần này ta bỏ qua, nếu còn lần sau ta nhất định sẽ chém chết huynh!"

Nghe được lời của nàng, Lưu Thiên Phong cười nhẹ, hắn biết nàng đã tha thứ cho hắn rồi.

Hạ Hầu Diễm ngồi một bên, thấy Hường Tiểu Dương còn cười với Lưu Thiên Phong thì vị chua lại sặc lên cổ họng.

Không muốn nàng nói thêm câu nào với tên nam nhân kia nữa, hắn một tay ôm lấy nàng đứng dậy, nhanh chóng quay về.

"Diễm?" Hường Tiểu Dương nghi hoặc nhìn Hạ Hầu Diễm, thấy mặt hắn phụng phịu, đầu lông mày nhíu chặt thì tặc lưỡi cười hi hi.

Ha ha, hắn lại ghen rồi!

"Phu quân! Chàng đang ghen đó hả?"

Trở lại Lãnh Thiên bảo, hai người bước vào trong phòng, Hường Tiểu Dương chậm rãi "tấn công", đôi mắt đen láy nhìn nam nhân trước mặt không hề chớp lấy một cái.

Hạ Hầu Diễm ngượng ngùng quay mặt đi. Vâng, hắn ghen đấy. Nhưng đường đường là một đại nam nhân, sao hắn có thể thừa nhận chuyện này được? Quá tổn hại tôn nghiêm.

"Sao chàng không nói gì? Có phải chàng không thích ta ở cùng một chỗ với Lưu đại ca hay không? Hừm?" Từ từ tiến lại gần, nàng lên tiếng hỏi.

Hừ! Hôm nay nếu không ép hắn nói ra tâm ý thì tên của nàng không còn là Hường Tiểu Dương nữa!

Vừa nghe nhắc đến Lưu Thiên Phong, gương mặt Hạ Hầu Diễm cứng đờ, quay qua nhìn nàng, căng thẳng hỏi: "Nàng thích hắn? Vậy nên mới cùng hắn rời đi?"

"Nếu ta tự nguyện đi cùng hắn thì sẽ để mình bị ngã ngựa sao?" Hường Tiểu Dương không vui lườm hắn một cái.

Nếu không phải bị Trần Vân Nương đánh lén, nàng cũng không rơi vào trong tay Lưu Thiên Phong đâu. Hường Tiểu Dương định nói ra điều đó, nhưng lại nghĩ đến Trần tổng quản.

Hừ! Nể tình Trần tổng quản, nàng sẽ không tính toán với Trần Vân Nương lần này!

Lời nàng nói hần đều hiểu nhưng vẫn để ý. "Nhưng không phải nàng nói sẽ gả cho hần sao?" Trong giọng nói vẫn không giấu nổi có chút chua chua.

Ha ha, nàng ngửi thấy đó!

Hương Tiểu Dương cười híp mắt, gõ gõ đầu. "Đúng là ta đã nói những lời này nha!" Ngay trước khi hần xì mặt thì lại phun ra tiếp một câu.

"Ta nói khi mới mười tuổi, lúc đó quả thật ta không muốn gả cho chàng nên mới thuận miệng nói một câu. Nói xong ta cũng quên luôn, không nghĩ tới hần lại nhớ lâu như thế." Nhún nhún vai, nàng vô tội mà.

Lời giải thích này làm Hạ Hầu Diễm thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng khẽ cong lên. "Cho nên, nàng không thực sự muốn gả cho hần?"

"Đương nhiên rồi." Chu miệng nhỏ, nàng vòng tay ôm qua cổ hần. "Người ta muốn gả chỉ có chàng thôi, ai bảo ta thích chàng chứ. Còn chàng thì sao? Thích ta không?"

Nghe nàng nói thích hần, lòng của Hạ Hầu Diễm mềm nhũn, cúi đầu yên lặng nhìn nàng.

Tình yêu của nàng làm trái tim băng lạnh của hần tan chảy, ngập tràn hạnh phúc.

Thích nàng, một chút cũng không khó.

"Này! Chàng có thích ta hay không! Thích? Hay không thích? Chọn một trong hai cái thôi mà cũng khó trả lời sao?" Thấy Hạ Hầu Diễm lại trầm mặc không nói, Hương Tiểu Dương bắt đầu chu miệng.

Lựa chọn không khó, chỉ có điều rất khó mở miệng!

Đường đường là một đại nam nhân, bảo hần nói "yêu" như thế nào đây? Dừng hành động để bày tỏ không được sao?

"Sao lại không nói gì cả?" Thấy hần vẫn im lặng, Hương Tiểu Dương rất thất vọng. "Chẳng lẽ chàng không thích ta sao?"

Vậy hần ghen làm cái gì cơ chứ?

"Ta." Nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng, Hạ Hầu Diễm định lên tiếng, nhưng lời nói tới tận miệng rồi lại không thốt ra được. Aizz! Hần không quen nói mấy câu này nha!

Nhìn hần dường như đang rất khó xử, Hương Tiểu Dương thật muốn thở dài. Nam nhân này, sao tìm hần lại khó phá vỡ như vậy, nàng đã bày tỏ tình cảm đến mức này rồi mà hần vẫn còn chưa chịu nói ra lời thật lòng.

Chẳng lẽ, hần thật sự không thích nàng?

Không! Không đúng! Nếu hần không thích nàng thì cũng sẽ không ghen!

Nàng quyết định tin tưởng là hần có tình cảm với nàng, chỉ là đang xấu hổ nên mới không dám nói ra thôi.

"Đương nhi." Thấy nàng không nói gì, Hạ Hầu Diễm tưởng nàng lại tức giận, trông mắt đen không khỏi hiện lên một chút khẩn trương, sợ nàng tức giận sẽ không để ý tới hần.

"Được rồi! Ta sẽ cố gắng hơn nữa, ta không tin không thể khiến chàng yêu ta!" Hương Tiểu Dương mở to mắt, tràn đầy tự tin hạ quyết tâm.

Không sao hết, nàng có cả đời cơ mà, có thể từ từ cùng hần bồi dưỡng tình cảm. Canh bạc ái tình này, Hương Tiểu Dương nàng tuyệt đối phải thắng cuộc.

Hạ Hầu Diễm thấy dáng vẻ của nàng thì thoáng nhẹ người, ánh mắt lóe lên ý cười.

Hương Tiểu Dương chính là như vậy mới hấp dẫn hần.

"Đương nhi." Không nhịn được cúi đầu xuống, che lại tự tin bên môi nàng, yêu thích trong tim chậm rãi khắc sâu, hóa thành triền miên qua nụ hôn nóng bỏng.

"Ừm." Nụ hôn cuồng nhiệt làm Hương Tiểu Dương than nhẹ, không chịu yếu thế đáp lại đòi hỏi của hần, lưỡi cùng lưỡi truy đuổi lẫn nhau, quấy phá ngọt ngào trong miệng của đôi phương.

Đột nhiên, nàng đẩy hần ngã lên trên giường, môi mềm chậm rãi rời khỏi hần.

"Phu quân thân ái, đừng nóng vội! Lần này để ta chủ động, coi như là phần thưởng chàng đuổi theo mang ta trở về." Khẽ liếm môi hần, Hương Tiểu Dương cọt nhả trêu đùa.

Đầu lưỡi mềm mại nhẹ trôi vào thăm dò trong miệng hắn, đụng phải đầu lưỡi của hắn thì lập tức lui về, khiến cho lòng Hạ Hầu Diễm ngứa ngáy khó chịu.

"Dương nhi. . . ." Hắn không nhận được nhủ mày.

"Chàng đuổi theo ta, có phải là chàng để ý ta hay không?" Ngón tay day day mi tâm đang nhủ chặt của hắn, Hường Tiểu Dương giả hoạt hỏi.

Hạ Hầu Diễm chỉ biết ngượng ngùng quay mặt đi, một màu hồng nhàn nhạt từ trên cổ tràn lên.

Ha ha, nam nhân này! Hường Tiểu Dương vui vẻ cười, cúi đầu phủ xuống môi hắn, phẩn lưỡi thăm dò vào môi mỏng, dùng sức quấy phá hơi thở trong miệng, còn suồng sã quấn mút môi lưỡi của hắn.

Đúng là yêu nữ mà! Hạ Hầu Diễm hừ nhẹ một tiếng, đầu lưỡi đang muốn đảo ngược tình thế thì nàng đột nhiên lại rời đi. Hường Tiểu Dương nhìn hắn cười tà mị, lắc lắc ngón tay.

"Không được đâu!" Nàng rời khỏi người hắn, tay nhỏ rút trâm cài ra, buông xõa mái tóc đen mượt. Sau đó chậm rãi cời từng món y phục trên người, cả thân thể yêu kiều chỉ còn lại chiếc áo yếm màu lục cùng quần lót trắng.

Hường Tiểu Dương từ từ bò lên giường, kiều mị ngồi trên eo hắn, đầu lưỡi khéo léo vươn ra liếm vòng quanh bờ môi, mắt đẹp nhìn hắn khiêu khích.

"Diễm, chàng thích ta?" Nàng ép người xuống khẽ hỏi, nhón tay nhỏ qua một lớp y phục vuốt ve lồng ngực của Hạ Hầu Diễm, ánh mắt mị hoặc quyến rũ lòng hắn.

"Dương nhi. . . ." Âm thanh ám ách, ánh mắt của hắn không thể dời khỏi nàng, bàn tay không nhận được cách một lớp áo yếm, cảm một bên no đủ ra sức nắn bóp.

"Không được!" Hường Tiểu Dương đẩy tay của hắn ra, chu môi yêu kiều ra lệnh."Nghe ta, chàng phải ngoan ngoãn, đừng có động đây."

Nói xong Hường Tiểu Dương từ từ cúi xuống, đầu lưỡi mút nhẹ môi hắn, nhưng lại không hôn sâu, chỉ khẽ chạm vào một cái. Hai tay cũng không an phận tháo thắt lưng của hắn, từ từ mở rộng vạt áo lộ ra thân thể trắng kiện.

Cánh môi thơm mềm thông thả hạ xuống từng nụ hôn, đầu lưỡi di chuyển tới trước ngực, cố ý nhẹ nhàng liếm vòng quanh, ngậm một chút lại mút một chút.

"Ừm!" Nàng trên đầu khiến toàn thân Hạ Hầu Diễm căng cứng, cổ họng phát ra một tiếng lẩm bầm.

Ném được một bên, Hường Tiểu Dương lại chuyển sang bên kia, cũng lặp lại những động tác mon trón đó. Một lúc sau mới ngẩng đầu lên, hài lòng nhìn núp vú của phái nam cứng rắn thấm đầy nước miếng của nàng, bóng loáng trong suốt.

Hường Tiểu Dương vô cùng thỏa mãn, miệng nhỏ tiếp tục đi xuống dưới, liếm qua bụng, rồi tới nơi nóng bỏng mạnh mẽ kia.

Trong sự căng thẳng của Hạ Hầu Diễm, nàng từ từ cời quần lót của hắn ra, những sợi lông thô đen, phái nam to dài đã sớm căng cứng, thẳng tắp đối diện với nàng. Kích thước to lớn của nó khiến nàng khẽ thở gấp một tiếng.

Liếm liếm môi, Hường Tiểu Dương ngược mắt lên nhìn hắn một cái. Hạ Hầu Diễm vừa nhìn thấy cánh môi mềm mại của nàng gần ngay sát cứng rắn của hắn thì cơ thể không khỏi run lên một trận, nhiệt thiết lại sung to hơn một chút.

"Dương nhi. . . ." Hắn khẩn cầu kêu khẽ, muốn nàng dùng miệng ngậm vào.

Bị Hạ Hầu Diễm nhìn chăm chú, gương mặt thoáng phấp hồng, rồi lan dần ra toàn bộ thân thể yêu kiều. Không phải Hường Tiểu Dương đang sợ hãi, mà đó là một loại hưng phấn cùng ngượng ngùng.

Sau đó, dưới cái nhìn nóng bỏng của hắn, bàn tay thon mềm nhẹ nhàng cầm vào phái nam to lớn, miệng nhỏ khẽ mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngu Nữ Bất Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Miệng nhỏ thông thả, nhẹ ngậm lấy đỉnh nhiệt thiết, đầu lưỡi tựa như đang liếm kẹo hồ lô, liếm qua liếm lại, miệng ngậm chặt, dùng sức mút mạnh.

"Ừm!" Cơ thể Hạ Hầu Diễm căng cứng, không thể nào dời mắt đi được, say mê nhìn Hường Tiểu Dương phun ra nuốt vào to lớn sung tím.

Khuôn mặt thanh tú đỏ bừng, miệng nhỏ lúc mở lúc đóng, đầu lưỡi thỉnh thoảng liếm qua cánh môi, dường như đang thưởng thức mùi vị của hắn.

Mà tay nàng cũng đồng thời vuốt ve nửa còn lại, kết hợp với động tác liếm mút của lưỡi dày vò hắn. Đầu ngón tay lướt qua hai khối hình tròn bên dưới khiến Hạ Hầu Diễm run rẩy từng đợt.

Nhận ra hắn kích động, Hường Tiểu Dương tà mị cười một tiếng, duỗi lưỡi quét qua đỉnh nhiệt thiết, nếm hương vị dịch trắng trào ra.

"Diễm, thích không?" Ngón cái khẽ mài lỗ nhỏ trên đỉnh, tay còn lại thì mon trón cầu tròn nhạy cảm, Hường Tiểu Dương mở to mắt ngây thơ hỏi.

"Ừm thích." Hạ Hầu Diễm không có cách nào kháng cự, nhìn miệng hồng dụ người kia, hắn cắn răng ra lệnh. "Dương nhi, dùng miệng nàng ngậm nó."

Nghe được mệnh lệnh của hắn, Hường Tiểu Dương nhu thuận làm theo. Tay nhỏ giữ lấy to lớn sung tím nổi đầy gân xanh, dưới ánh mắt khát vọng của hắn, nàng mở miệng thật lớn, từ từ đem phái nam của hắn ngậm vào.

Nhưng của hắn quá to, Hường Tiểu Dương miễn cưỡng chỉ có thể ngậm được một nửa, đôi tay đi xuống cảm phần còn lại, đầu nhỏ bắt đầu di chuyển lên xuống, khuấy động thô dài to lớn.

Miệng ngậm lưỡi liếm, ngón tay cũng hòa theo đùa bỡn, mái tóc dài xõa ở trên bụng hắn, thuận theo di động của nàng mà ma sát với làn da, mang đến một cảm giác ngứa ngáy khó chịu.

Hạ Hầu Diễm ngửa đầu lên thở gấp, hưởng thụ khoái cảm được miệng nhỏ của nàng ngậm vào. Nhiệt thiết sưng to hơn, nhét đầy cả miệng nàng.

"Ừm" Miệng bị mở ra thực lớn, truyền tới một chút đau đớn, mắt đẹp cũng lơ mơ hiện lên một tầng nước.

Hường Tiểu Dương vẫn tiếp tục thông thả lúc lên lúc xuống khuấy động, nước miếng trong suốt làm nhiệt thiết của hắn ẩm ướt. Theo động tác mút mát của nàng mà phát ra những tiếng vang dâm dăng.

Âm thanh kia kích thích cả hai người, một ngọn lửa nóng dần dần lan tỏa khắp thân thể của nàng, chất dịch mắc cỡ từ trong mật huyết từ từ chảy ra.

Ánh mắt mờ mịt, miệng nhỏ càng thêm dùng sức, Hường Tiểu Dương say sưa ngậm phái nam to lớn ở trong miệng, mãi đến khi truyền tới cảm giác nhưc mới mới luyến tiếc buông ra.

Nhưng đầu lưỡi vẫn không chịu dừng lại mà tiếp tục liếm từ trên đỉnh xuống phía dưới, cuối cùng là ngậm hai trái cầu thịt; lúc mút bên phải, lúc hút bên trái. Đôi mắt long lanh dưới hàng lông mi dày như có như không liếc nhìn hắn, trong miệng không ngừng trào ra nước miếng trong suốt, đem nhiệt thiết liếm đến sáng bóng.

Dưới sự khiêu khích của nàng, Hạ Hầu Diễm không khác chế nỏ nữa, động thân một cái, bàn tay to dùng sức đè xuống, Hường Tiểu Dương không kịp phản ứng đã bị hắn nhét phái nam cứng rắn lấp đầy vào trong miệng.

"Ừm!" Hắn đột nhiên ấn vào khiến nàng giật mình sợ hãi, cả miệng đều đầy kín, đỉnh nhiệt thiết chạm tận vào cổ họng. Sợ hắn tiến vào hơn nữa, Hường Tiểu Dương vội vã đưa tay ra giữ lấy phần cuối của nam căn, không để hắn đẩy thêm vào.

Không thể áp chế được lửa dục, cũng không đoái hoài đến nàng có dung nạp được hắn hay không, Hạ Hầu Diễm bắt đầu thô bạo di động eo, ra sức kéo ra đưa vào trong miệng nhỏ ấm áp.

"Ừm" Hắn rút ra đẩy vào rất nhanh, mài thịt non trong miệng đến đau đớn, Hường Tiểu Dương khó chịu muốn kháng cự, nhưng không thể địch lại sức lực của hắn.

Nước miếng không kịp nuốt xuống thuận theo động tác đưa đẩy của hắn mà tràn ra, làm cả cằm đều ướt át, nhưng đồng thời cũng tạo thuận lợi để hắn đi vào được dễ dàng.

"Ừm a." Bàn tay giữ chặt lấy đầu nàng, Hạ Hầu Diễm sẵn khoái kéo ra đưa vào nhiệt thiết, lửa dục thúc đẩy mãnh liệt, hắn không còn tâm trí nào để ý đến nàng nữa.

"Ừm" Kích thích quá mức cùng chua xót đau đớn khiến Hường Tiểu Dương không nhận được chảy nước mắt. Nàng lắc đầu, muốn hắn rời khỏi.

Động tác kịch liệt như vậy làm nàng không thể nào thờ nổi!

Khi nàng gần như không thể chịu được nữa thì hắn rống lên một tiếng, một vị tanh ngai ngái lập tức tràn ngập trong miệng cùng khoang mũi.

"Oa." Dùng sức đẩy hắn ra, Hường Tiểu Dương thống khổ nhắm mắt.

Khi nhiệt thiết được rút ra, dịch trắng nóng bỏng còn bắn hết lên mặt nàng, trên tóc cũng dính một mảnh lầy lội.

"Khụ khụ." Vành mắt đỏ bừng, Hường Tiểu Dương liên tục ho khan.

Nhìn bộ dạng chật vật của nàng, Hạ Hầu Diễm đau lòng không thôi.

Lúc nào cũng như vậy, chỉ cần đụng đến nàng, hắn sẽ mất đi khả năng khống chế.

Hạ Hầu Diễm nhẹ ôm lấy thân thể yếu đuối vào trong lòng, mút đi dịch trắng trên môi nàng. Đầu lưỡi tiến vào thăm dò hơi thở thơm ngát lẫn với mùi vị kích thích cuồng dã vừa rồi.

"Ừm" Hường Tiểu Dương tự nhiên đáp lại nụ hôn của hắn, đầu lưỡi mềm mại cùng hắn dây dưa, khoe miệng chảy ra tơ bạc dâm mị.

Đồng thời ở bên dưới, tay của hắn dùng sức tháo ra yếm mỏng màu lục, không còn gì trở ngại nắm lấy một bên no đủ, dùng sức nắn bóp vuốt ve.

Cánh môi của hai người vẫn triển miên dính chặt vào nhau, nụ hôn kịch liệt làm nước miếng không kịp nuốt xuống chảy ra, thấm ướt hai má cùng cằm. Mãi đến khi cả hai không thể nào hô hấp nữa hắn mới thông thả rời đi.

Bàn tay cảm mềm nhũ càng thêm hứng thú vừa bóp vừa đẩy đẩy dằm tron nhãn, khiến thịt non tuyết trắng thịt bị bóp đến phồng hồng. Hai ngón tay tiến đến đỉnh nụ hoa, lôi kéo ma sát.

"A!" Bầu ngực bị hắn hành hạ như vậy truyền tới một chút khoái cảm, nụ hoa đã sớm đứng thẳng, trông thực giống một quả hồng nhỏ ngon miệng.

Hạ Hầu Diễm há miệng ngậm vào một bên, dùng sức hấp mút, hưởng thụ xúc cảm tươi ngọt.

Mà đầu ngón tay của hắn cũng lần xuống phía dưới, đi tới quần lót mỏng manh. Hai ngón tay qua lớp vải cùng nhau cọ xát miệng huyết, thỉnh thoảng còn dằm mạnh vào núm thịt.

"Ừm" Khi hắn mon trớn, dịch mật ướt át chảy ra nhiều hơn, một màu hồng nhàn nhạt lan ra khắp thân thể trắng nõn yếu đuối, dáng vẻ của nàng hiện giờ diễm lệ đến không có gì sánh nổi.

"Diễm" Hường Tiểu Dương không tự chủ được mở lớn hai chân, nhiệt tình khẩn cầu hắn xoa mạnh hơn, mắt ướt mông lung nhìn hắn, "Ta muốn. . ."

Không một nam nhân nào có thể kháng cự lại tư thái dâm dăng kia, Hạ Hầu Diễm nhanh chóng cởi quần lót xuống, để cảm địa tuyệt mỹ bày ra ngay trước mắt. Xung quanh mật huyết đã loang loáng ánh nước, tỏa ra hương thơm dụ người.

Hắn dùng tay tách đám lông rậm rạp ra, để cánh hoa mềm mại cùng hoa hạch trần cảm lộ ra rõ ràng. Đưa tay vào vuốt ve hoa hạch đỏ, thỉnh thoảng còn mon trớn đám lông đen mượt xung quanh.

"Ừm a. . . ." Dưới động tác kích thích của hắn, Hường Tiểu Dương cảm thấy một trận tê dại từ bên trong thân thể dâng lên, miệng nhỏ không nhịn được bật ra tiếng rên rỉ.

Hai ngón đầu tay di lên đi xuống mon trớn cánh hoa hồng nộn, dựa vào chất dịch bôi trơn mà ngón tay từ từ thăm dò vào khe huyết.

Nhưng Hạ Hầu Diễm chỉ để ngón tay ma sát thịt non bên ngoài, thỉnh thoảng khuấy động kéo ra một ít chất lỏng.

"A!" Hường Tiểu Dương không nhịn được ưỡn cong người, khoái cảm tê dại từ giữa hai chân lan tỏa ra khắp toàn thân, hoa dịch tràn ra thấm ướt ngón tay của hắn.

"Diễm rất ngứa. . . . rất khó chịu." Hường Tiểu Dương vận vẹo cơ thể, bàn tay túm chặt lấy vải trải giường phía dưới, bên trong thân thể truyền tới một luồng khoái cảm ê ẩm khiến nàng khẽ run lên từng đợt.

Dáng vẻ dâm dăng của nàng cùng cảm giác được bao bọc chặt chẽ của ngón tay, kết hợp với hương dịch mật nhàn nhạt làm Hạ Hầu Diễm không nhịn được cúi đầu xuống, dùng môi lưỡi tiếp tục trêu chọc nàng.

Đầu lưỡi trơn ướt nhẹ nhàng liếm láp cánh hoa đã ướt đẫm, thỉnh thoảng còn cắn nhẹ vào hoa hạch đã cứng như trân châu. Hai ngón tay vẫn còn đang thăm dò trong hoa huyết chọt chọc vào rồi rút ra, mài mạnh vào vách tường non mẫn cảm.

Hường Tiểu Dương không thể chịu được hành động vuốt ve hành hạ như vậy, bộ dạng xuân tình đầy phóng dăng. Tê dại truyền đến từ khe huyết khiến nàng bất giác vận vẹo thân thể trần trụi, rên rỉ không ngừng.

"A. Đừng như vậy mà." Hường Tiểu Dương thút thít cầu xin tha thứ.

"Dương nhi, nàng thật ngọt." Hạ Hầu Diễm thấp giọng nói, trong khi thưởng thức hương vị ngọt ngào của nàng thì lửa dục trong cơ thể hắn cũng đã sớm nổ tung, không thể nào kìm hãm được.

Hắn tham lam nuốt từng ngụm từng ngụm hoa dịch thơm ngọt vào trong bụng, không ngừng dùng đầu lưỡi liếm nơi mẫn cảm của nàng. Thỉnh thoảng còn lấy chóp mũi mài vào hoa hạch, há miệng dùng sức mút mạnh, cắn nhẹ thịt mềm hồng non.

Mà ngón tay cũng liên tục kéo ra đưa vào, đùa bỡn hoa huyết mềm mại, hành hạ nàng cả người phát run, chỉ có thể không ngừng rên rỉ.

"A! Diễm" Toàn thân Hường Tiểu Dương chỉ còn lại cảm giác tê dại, dục hỏa đã cháy lớn, khơi dậy ham muốn tình dục nguyên thủy nhất của cơ thể.

"Xin chàng Cho ta." Hường Tiểu Dương hồn hển thở gấp, khát cầu hân, "Ta không chịu nổi. Diễm"

Hai má nàng đỏ ửng, mắt đẹp mông lung, tràn ngập xuân tình mị hoặc, giờ phút này nàng đã sớm mất đi lý trí, không cần biết hành động của mình có bao nhiêu mắc cỡ, không tự chủ được nâng cao mông trắng, cầu xin hân cho nàng.

Hạ Hầu Diễm rút ngón tay ra, nâng bắp đùi tuyết trắng lên, nhét gối mềm dưới tuyết đồn của nàng, tách rộng hai chân vắt lên vai.

Tư thế này có thể dễ hân thấy rõ ràng huyết mềm dụ người, hoa dịch chậm rãi chảy xuống từng giọt thấm đẫm chiếc gối bên dưới.

Dường như muốn cố ý trêu chọc nàng, Hạ Hầu Diễm để nhiệt thiết đã sớm sung to đau đớn tới trước cánh hoa mềm mại, dựa vào xuân triều ẩm ướt mà nhẹ nhàng ma sát bốn phía trước khe huyết, nhưng lại không tiến vào.

Hành động đó không chỉ hành hạ Hường Tiểu Dương mà còn hành hạ chính hân, mồ hôi trên thân thể trắng kien của Hạ Hầu Diễm không ngừng chảy xuống.

"Dương nhi, muốn ta không?" Hân khàn khàn hỏi, ưỡn thẳng lưng, để nhiệt thiết khẽ chen vào hoa huyết nhưng lại nhanh chóng rút ra.

Hường Tiểu Dương bị hân chọc đến ngứa ngáy khó chịu, hân đưa vào rồi rút ra luôn làm nàng thống khổ, vô cùng khó chịu, thẹn thùng mà phóng lăng cầu hân: "Diễm! Người ta cảm thấy rất ngứa. không chịu nổi. mau đi vào."

Giọng nói yêu kiều khẩn cầu, khe huyết hồng nộn không ngừng chảy ra chất lỏng thơm mát, thấm ướt đỉnh nhiệt thiết.

Hạ Hầu Diễm cũng không kìm chế nổi nữa, nhiệt thiết càng trướng to hơn. Hân dùng lực đẩy lên phía trước, dựa vào chất lỏng trơn trượt mà cắm đầy đến tận gốc vào mặt huyết.

"A!" Một khắc hân tiến vào, dững đạo nhỏ hẹp bao chặt lấy hân, khoái cảm sung sướng làm toàn thân nàng căng cứng.

Bàn tay hân giữ chặt lấy hông của nàng, hưởng thụ cảm giác vui sướng bị hấp mút chặt chẽ. Hân mạnh mẽ di động eo, kéo ra đưa vào.

Hai múi thịt mềm trước hoa huyết giống như hai cánh môi hồng nhỏ nhắn, cắn chặt lấy hân. Hạ Hầu Diễm dùng sức đút vào rút ra, công kích mãnh liệt vào tận sâu trong hoa huyết.

Mỗi một lần đều đâm đến tận hoa tâm nhạy cảm khiến Hường Tiểu Dương cả người tê dại run rẩy.

Hai tay nàng nắm chặt đệm giường, mông trắng nồn hướng lên trên, mở rộng cửa huyết, nghênh hợp hân tiến vào.

"Ừm a. Diễm" Khoái cảm thỏa mãn làm miệng nhỏ không ngừng rên rỉ, hai khối đầy đặn trước ngực theo động tác đưa đẩy mà dao động mãnh liệt.

Nhìn dáng vẻ dâm mị của nàng, dã tính nguyên thủy của Hạ Hầu Diễm bùng nổ, lửa dục cháy bùng càng thêm mạnh mẽ, nhiệt thiết lại to hơn một chút.

Bàn tay bóp chặt bắp đùi của Hường Tiểu Dương, không một chút dịu dàng, mỗi lần cắm vào lại dùng sức kéo mạnh về phía mình.

Phái nam to lớn đánh liên tiếp vào hoa tâm, nhiệt thiết đút vào kéo ra làm thịt mềm trong tiểu huyết bị ma sát đến tê dại. Hoa dịch chảy ròng theo mông trắng co dãn, thậm chí xuống đệm giường.

"A a." Quá nhiều kích thích làm mồ hôi không ngừng chảy ra, khiến làn da càng thêm nóng bỏng.

Phát hiện vách tường non mềm co rút, Hạ Hầu Diễm biết nàng sắp đạt đến cao trào, nhiệt thiết càng tăng thêm tốc độ ra vào nhưng đúng lúc nàng sắp đi tới đỉnh thì hân lại đột ngột rút ra.

"A! Diễm." Hường Tiểu Dương sắp đạt tới khoái cảm lớn nhất thì hân lại đột nhiên rời khỏi, loại cảm giác hư không khó nhịn kia làm nàng nức nở oán trách.

Hạ Hầu Diễm không nói lời nào, chỉ nhanh chóng lật thân thể của Hường Tiểu Dương lại, để lưng của nàng đối diện với hân. Bàn tay to nắm lấy tuyết đồn trắng hồng, từ phía sau đâm thẳng vào huyết mềm.

"A!" Hân đâm vào thật sâu, Hường Tiểu Dương kêu lên thất thanh, cả người run rẩy, hạ thân không chống đỡ nổi trở nên mềm nhũn, chỉ còn lại tuyết đồn bị hân nắm chặt, nâng lên thật cao.

Vừa ở trong miệng nàng phát tiết một lần nhưng Hạ Hầu Diễm vẫn cảm thấy chưa đủ, dùng sức động thân thật nhanh, mang đến cho nàng càng nhiều khoái cảm hơn.

Bàn tay bóp chặt lấy thịt mông co dãn đến đỏ hồng, in rõ dấu ngón tay, nhiệt thiết cuồng mãnh cắm vào, tạo ra tiếng nước hưng phấn cùng âm thanh thân

thể va chạm vào nhau, khiến người nghe thật mắc cỡ.

"Ừm a." Hường Tiểu Dương cắn chặt môi, yếu ớt chịu đựng từng cú thúc sâu đến tận cùng của hân, thút thít cầu xin. "Không được. Diễm. dừng lại đi."

Toàn thân nàng mềm nhũn, không thể chịu được nữa, nhưng hân vẫn nhịp nhàng đưa cơ thể, hung hăng đâm vào mảnh liệt, không chút lưu tình.

Lửa nóng to lớn đốt vào làm mở rộng tiểu huyết mạch hẹp, mang đến cảm giác vui sướng khó tả.

"Ừm a." Xuân triều ướt át thấm đẫm làn da dưới hạ thân, quá nhiều khoái cảm làm đầu óc nàng mê man, cả người vô lực.

Mãi đến khi Hường Tiểu Dương vì không chịu nổi từng lần sóng khoái cảm đánh úp tới mà ngất đi, Hạ Hầu Diễm mới rống lên một tiếng. Nhiệt thiết thô to dùng sức kéo ra đưa vào thêm vài lần nữa, hân ngửa đầu lên, đem toàn bộ dịch trắng nóng bỏng phun đầy vào trong hoa hòe.

Trần Văn Nương đứng ở ngoài cửa, những tiếng rên rĩ kia, mỗi tiếng mỗi tiếng truyền vào trong tai nàng. Cứ nghe thấy một tiếng, sự ghen tỵ của nàng lại sâu hơn một phần.

Hường Tiểu Dương dựa vào cái gì mà có thể có được Bảo chủ? Nàng không cam lòng!

Ngay cả phụ thân cũng khuyên nàng bỏ cuộc, muốn nàng chết tâm, nhưng nàng không thể nào chấp nhận được việc này!

Nàng yêu Bảo chủ nhiều năm như vậy, bảo nàng cứ như thế mà chết tâm ư?

Nàng hận! Rất hận! Hận Hường Tiểu Dương đã cướp đi tất cả sự chú ý của Bảo chủ!

Trần Văn Nương vẫn nhớ rõ vẻ mặt khản trương của Bảo chủ khi nghe thấy chuyện Hường Tiểu Dương đã rời đi chiều nay. Không những thế, hân còn vì Hường Tiểu Dương mà quát nàng. Tất cả những điều đó đều là lỗi của Hường Tiểu Dương!

Nàng hận Hường Tiểu Dương!

"Ghen tỵ à?" Đột nhiên, một giọng nói thanh thúy từ phía sau truyền tới.

"Ai?!" Trần Văn Nương giật mình quay đầu lại, thấy một bạch y nữ tử ngồi ở trên cành cây, khuôn mặt bị che khuất bằng một dải lụa trắng, ánh mắt sáng ngời đang hứng thú nhìn nàng.

"Người là ai?" Trần Văn Nương cảnh giác nhìn nàng ta.

"Người không cần bận tâm ta là ai." Đùng đưa đôi chân, nữ tử khề liếc căn phòng trước mặt một cái, đương nhiên cũng nghe thấy những tiếng rên rĩ mắc cỡ kia.

"Người rất đồ kị phải không?" Nhìn vẻ mặt của Trần Văn Nương cũng biết rõ rồi. "Ta có thể giúp người đó!"

"Giúp ta?" Trần Văn Nương nhướn mày.

"Đúng thế!" Nữ tử lấy từ trong túi ra một bình dược nhỏ đưa cho nàng. "Chỉ cần để người ta ngửi qua dược này một lần, thì người đó sẽ lập tức trở thành tượng gỗ, sẽ nghe theo mệnh lệnh của người."

Nhìn bình dược trên tay, Trần Văn Nương nghi hoặc nhìn nữ tử kia. "Vì sao người muốn giúp ta? Dựa vào đâu ta có thể tin người chứ?"

"Tất nhiên người có thể không tin!" Nữ tử áo trắng cười khanh khách. "Dù sao người tin hay không thì đối với ta cũng chả có tổn thất gì. Còn lý do mà ta muốn giúp người." Nàng ta khề nhếch khóe miệng, ánh mắt lóe qua một tia tà khí.

"Ai bảo Hường Tiểu Dương kia tới chọc ta!" Hừ nhẹ mấy tiếng, nữ tử liếc Trần Văn Nương một cái rồi nói, "Đây là cơ hội ta cho người, tin hay không thì tùy."

Nói xong, nữ tử áo trắng nhanh chóng rời đi. Trần Văn Nương sừng sốt một chút, cúi đầu nhìn bình dược trên tay. Có thể tin được lời của nàng ta hay không?

Tiếng rên rĩ vui sướng bên trong lại truyền ra, Trần Văn Nương nắm chặt bình dược, mây đen dần dần che khuất ánh trăng. Cũng không còn gì để mất nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Nữ Bất Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

"Bảo chủ!"

Trần Văn Nương vội vàng gọi Hạ Hầu Diễm, ánh mắt vì khấn trương mà lóe lên, ngay cả lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi.

"Có chuyện gì sao?" Hạ Hầu Diễm dừng lại, quay đầu nhìn về phía nàng ta.

Trần Văn Nương nhìn hấn mà không dời nổi mắt. Nam nhân trước mặt này là người mà nàng yêu say đắm đã lâu. Nàng đã nghĩ rằng chỉ cần kiên trì ở bên cạnh hấn thì hấn sẽ thuộc về nàng.

Nhưng ai ngờ, Hướng Tiểu Dương lại xuất hiện phá vỡ mộng đẹp của nàng. Nhưng Trần Văn Nương nàng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc!

Cần cấn môi, Trần Văn Nương bất chấp tất cả, dùng sức ôm chầm lấy Hạ Hầu Diễm.

"Văn Nương, ngươi làm cái gì vậy?" Hạ Hầu Diễm sững sốt, đẩy nàng ta ra ngay lập tức không chút lưu tình. Lòng mảy khó chịu nhú lên, lạnh lùng nhìn nàng ta.

Sự lạnh lùng của hấn lại càng khiến cho Trần Văn Nương không cam lòng. Vì cái gì hấn có thể đối xử dịu dàng với Hướng Tiểu Dương mà lại bày ra khuôn mặt lạnh nhạt này đối với nàng?

"Ta thích chàng đã rất lâu rồi." Gạt qua sự căng thẳng, Trần Văn Nương quyết tâm nhìn Hạ Hầu Diễm lên tiếng: "Từ nhỏ cho tới bây giờ, ta vẫn luôn thích chàng!"

Lời tỏ tình của Trần Văn Nương làm Hạ Hầu Diễm ngẩn ra, không nghĩ tới nàng ta lại có tình cảm này đối với mình.

"Ta không có ý gì với ngươi cả." Hấn lạnh lùng cự tuyệt, dứt khoát không hề dây dưa. Đối với hấn mà nói, Trần Văn Nương chỉ là nữ nhi của Trần tổng quản, ngoài thân phận đó ra thì chả có ý nghĩa gì với hấn cả.

Trần Văn Nương đau khổ cắn môi, không thể tin được. "Chàng không có một chút tình cảm nào đối với ta hay sao? Nhưng không phải chàng rất tin tưởng ta ư?"

Cho tới tận bây giờ, hấn cũng vẫn để nàng đợi ở bên cạnh hấn mà. Nàng là nữ nhân duy nhất có thể tiếp cận với hấn gần như vậy!

"Ngươi là thuộc hạ của ta có phải không? Chẳng lẽ ta lại không tin tưởng năng lực thuộc hạ của mình?" Hạ Hầu Diễm trở về với dáng vẻ lãnh khốc.

Ngoại trừ Hướng Tiểu Dương, hấn không dùng bộ dạng ôn nhu để đối xử với các nữ nhân khác. Trên đời này, nữ nhân khiến hấn động lòng chỉ có thể là Dương nhi mà thôi, còn những người khác, không đáng để hấn quan tâm.

"Thuộc hạ?" Nội tâm Trần Văn Nương lạnh lẽo trùng mắt nhìn hấn, "Đối với chàng, ta chỉ là thuộc hạ thôi sao?"

Không! Nàng không tin!

"Nếu không thì còn có thể là gì? Những lời vừa rồi, sau này ta không muốn nghe thấy nữa." Liếc qua nàng ta một cái, Hạ Hầu Diễm không muốn mất thời gian thêm nữa, xoay người định rời đi.

"Bảo chủ!" Trần Văn Nương bỗng dưng gọi giật lại.

Hạ Hầu Diễm không kiên nhẫn quay đầu, một ít bột trắng đột nhiên tung về phía hấn. Hấn vội vã phong tỏa hô hấp, nhưng vẫn không kịp. Lượng bột hấn hít phải cũng không ít.

"Ngươi. . . ." Hạ Hầu Diễm trùng mắt nhìn Trần Văn Nương, lui về phía sau vài bước.

"Là chàng không tốt, ai bảo chàng đối với ta vô tình như vậy. . . ." Sắc mặt Trần Văn Nương tái nhợt, yên lặng nhìn Hạ Hầu Diễm. Dù không chiếm được trái tim của hấn đi chăng nữa thì nàng cũng muốn hấn phải thuộc về nàng!

"Ngươi hạ độc gì với ta?" Hai mắt thoáng mơ hồ, đầu óc choáng váng, Hạ Hầu Diễm liên tục lắc đầu giữ vững tỉnh táo, nhưng không thể chống lại mê mẩn đang dần dần lan tỏa kia.

"Chàng là của ta, của Trần Văn Nương ta. Ngoại trừ ta ra, chàng đừng mơ thuộc về nữ nhân khác!" Trần Văn Nương cố chấp nói, bước tới nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Hầu Diễm.

"Tránh. ra." Hạ Hầu Diễm muốn đẩy Trần Văn Nương ra, nhưng toàn thân lại không có một chút sức lực. Hấn cảm thấy thần trí của mình bắt đầu hỗn loạn, làm hấn không thể tập trung suy nghĩ.

"Nói! Chàng yêu ta, có đúng hay không?" Trần Văn Nương dịu dàng ôm lấy mặt của Hạ Hầu Diễm, nhẹ nhàng hỏi.

"Ta." Lòng mảy mui chắt, Hạ Hầu Diễm nhìn nàng ta chăm chăm, muốn nói là không thích, muốn đẩy nàng ta ra, nhưng hấn đã không thể không chế được bản thân nữa.

Tròng mắt đen tràn ngập tức tối dần dần trở nên trống rỗng, không còn bất kỳ cảm xúc nào.

"Chàng yêu ta, có đúng hay không?" Nở một nụ cười xinh đẹp đầy thỏa mãn, Trần Vân Nương lặp lại câu hỏi một lần nữa.

"Đúng, ta yêu nàng." Hạ Hầu Diễm vô thức giống như con rối nhìn nàng ta, ngoan ngoãn nghe lệnh mà trả lời.

"Ta biết mà!" Trần Vân Nương vui vẻ cười. Hạ Hầu Diễm là của nàng! Không ai có thể giành với nàng được.

Có gì đó không ổn!

Hương Tiểu Dương chậm rãi đi về phía đại sảnh, cảm thấy ánh mắt người hầu bốn phía xung quanh nhìn nàng thật kỳ quái, dường như có chút đồng cảm thương hại.

"Phu nhân." Trần tổng quản vừa nhìn thấy nàng, lập tức áy náy cúi đầu xuống.

"Trần tổng quản, đã xảy ra chuyện gì sao?" Sao mọi người ai cũng kỳ lạ như vậy?

"Phu nhân, xin ngài thứ lỗi cho nô tài." Trần tổng quản cúi đầu thật thấp, nói xin lỗi không ngừng.

"Thứ lỗi cho ông?" Hương Tiểu Dương cảm thấy rất khó hiểu.

Nàng nghe người hầu nói Hạ Hầu Diễm muốn gặp nàng, bảo nàng đi tới đại sảnh. Nhưng vì sao trên đường tới đây, thái độ của mọi người lại quái lạ như thế?

"Trần tổng quản, ông đang nói gì vậy? Tôi nghe không hiểu lắm?" Về mặt Hương Tiểu Dương nghi hoặc, một chút bất an lặng lẽ dâng lên trong lòng khiến nàng thoáng hoảng sợ.

Nhìn Trần tổng quản, lại nhìn về mặt đồng cảm của người hầu bốn phía, Hương Tiểu Dương mảy mui, nhấc chân nhanh chóng đi về phía đại sảnh.

Vừa đến trước cửa đại sảnh, bước chân đột ngột dừng lại, nàng tròn to mắt, không thể tin nổi nhìn một màn trước mặt ——

Nam nhân của nàng đang ngồi ở trên ghế chủ vị, mà trên đùi hấn vốn là chỗ của nàng thì giờ phút này đang có nữ nhân khác ngồi lên. Hình ảnh thân mật của hai người làm mắt nàng đau nhói.

Hương Tiểu Dương nắm bàn tay thật chặt, lạnh lùng nhìn bọn họ.

"Phu quân, có thể nói cho ta biết đây là chuyện gì không?" Đi vào đại sảnh, Hương Tiểu Dương yên lặng nhìn Hạ Hầu Diễm, muốn từ trong vẻ mặt của hấn nhìn ra điều gì bất thường.

Nhưng nàng nhìn rất kỹ mà cũng không nhận ra có gì đó không đúng. Hơn nữa ánh mắt của hấn nhìn nàng lạnh như băng, khiến lòng nàng không tự chủ được run lên.

Hấn chưa từng dùng ánh mắt lạnh khốc như vậy nhìn nàng, giống như nàng chỉ là một người xa lạ đối với hấn. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

"Chuyện gì xảy ra với chàng vậy?" Hương Tiểu Dương không nhịn được mở miệng hỏi, trong lòng dâng lên bất an mãnh liệt cùng một chút nghi ngờ.

"Ta rất tốt, chưa khi nào tốt như bây giờ." Khẽ nhếch khóe miệng, Hạ Hầu Diễm vô tình nhìn nàng. "Thứ duy nhất không tốt đối với ta, chính là đã thành thân với người."

"Chàng nói vậy là có ý gì?" Hương Tiểu Dương mở to mắt nhìn Hạ Hầu Diễm, không thể tin nổi mình đang nghe thấy gì. Đây là người đã triền miên nhiệt tình với nàng đêm qua ư? Sao nàng lại có cảm giác như là hai người hoàn toàn khác nhau vậy?

"Nói rõ ràng như thế mà người còn nghe không hiểu sao?" Ngồi ở trên đùi Hạ Hầu Diễm, Trần Vân Nương kiêu ngạo liếc nàng một cái, vẻ mặt tràn đầy đắc ý.

"Câm mồm! Ta không hỏi người." Hương Tiểu Dương rống giận.

"Người mới phải là người câm mồm! Ai cho phép người nói chuyện với Vân Nương như vậy?" Hạ Hầu Diễm lớn tiếng bảo vệ Trần Vân Nương, hung hấn trách cứ Hương Tiểu Dương.

"Diễm, chàng đừng tức giận. Ta đã nói rồi mà, nữ nhân này đâu có xứng với chàng." Nhẹ nhàng vuốt vuốt lồng ngực của hấn, Trần Vân Nương dịu dàng nói.

"Đúng thế! Nàng nói đúng, nàng ta không xứng với ta, người phù hợp với ta nhất chỉ có thể là nàng." Hạ Hầu Diễm phụ họa theo, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Hương Tiểu Dương.

Vừa nhìn thấy ánh mắt tổn thương của nàng, tim của hắn chợt thất lại, lồng mày bất giác nhíu chặt, dường như có một tia sáng thoáng qua trí óc.

"A." Hạ Hầu Diễm nhăn nhó, cảm thấy đầu của mình rất đau.

"Diễm, chàng sao vậy?" Thấy vẻ mặt của hắn khác thường, Trần Văn Nương khẩn trương, chỉ sợ hắn nhớ ra điều gì.

"Không, không sao." Lắc lắc đầu, không muốn nghĩ nữa, đau đớn kia cũng dần dần biến mất.

Trong lúc đó, Hường Tiểu Dương cũng lơ mơ phát hiện ra có chút gì đó kỳ lạ. Nàng có cảm giác Hạ Hầu Diễm hiện giờ không giống với hắn lúc bình thường.

"Trần Văn Nương, ngươi đã làm gì Diễm?" Hường Tiểu Dương trực tiếp chất vấn Trần Văn Nương.

"Ta đã làm gì à? Ta chỉ thổ lộ tình cảm của mình đối với Bảo chủ, sau đó hắn cũng phát hiện ra người hắn thực sự yêu chính là ta. Có vậy thôi." Trần Văn Nương cao ngạo hả hê nói.

"Không thể nào!" Hường Tiểu Dương hiển nhiên là không tin chuyện này.

Thấy nàng không tin, Trần Văn Nương nũng nịu dựa vào người Hạ Hầu Diễm. "Diễm, chàng có yêu ta hay không?" Nàng ta vừa hỏi, vừa đặc ý liếc nhìn Hường Tiểu Dương một cái.

"Yêu! Ta yêu nàng." Tiếng nói rõ ràng truyền đi khắp đại sảnh, cũng truyền đến tai của Hường Tiểu Dương.

Nàng lùi lại phía sau mấy bước, sững sờ.

"Chàng. Chàng nói cái gì." Hường Tiểu Dương nhìn Hạ Hầu Diễm chăm chăm, sững sờ hỏi lại hắn. Nàng luôn cố gắng không ngừng khiến hắn yêu nàng, hắn chưa từng nói yêu nàng, vậy mà bây giờ lại nói điều đó với Trần Văn Nương.

"Ta yêu Văn Nương," Hạ Hầu Diễm kiên định nhắc lại, chỉ có điều cơ thể không tự chủ được căng cứng. Hơn nữa nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Hường Tiểu Dương thì trái tim lại bất giác nhói lên đau đớn.

"Chàng yêu nàng ta? Không thể nào! Ta không tin!" Hường Tiểu Dương lắc đầu thật mạnh, dường như muốn gạt hết câu nói kia ra khỏi đầu. "Vậy còn ta."

"Ngươi?" Hạ Hầu Diễm hừ lạnh một tiếng. "Ta thành thân với ngươi chỉ là một sai lầm, ta hối hận rồi, đáng lẽ ngay từ đầu ta nên thành thân với Văn Nương mới phải."

Hắn giống như đang đọc thuộc lòng, từng câu từng chữ đều đều nói ra, lạnh lẽo không mang theo bất kỳ một chút cảm xúc nào, chỉ có tròng mắt đen không tự chủ được lóe ra ánh sáng phức tạp.

Hạ Hầu Diễm quả thực không muốn nói những lời này, khi nói ra, tim của hắn cũng đau theo từng chữ, nhưng trong đầu dường như lại có một luồng khói đen khổng lồ, khiến hắn không có cách nào kháng cự.

"Sai lầm?" Hường Tiểu Dương đau khổ ní non nhắc lại hai từ khiến nàng tổn thương nhất, gương mặt tràn đầy kinh ngạc cùng thất vọng.

"Đối với chàng, ta là một sai lầm ư?" Hường Tiểu Dương không cam lòng tiếp tục hỏi, đau đớn trong lòng khiến nàng không nhận ra được sự bất thường của hắn, trong đầu chỉ tràn ngập những từ ngữ tàn khốc kia, không ngừng tra tấn, hành hạ nàng.

Toàn bộ tinh táo, lý trí, khả năng phán đoán của nàng đều không còn, Hường Tiểu Dương chỉ cảm nhận được nỗi đau từ tận trong tâm khảm.

"Đúng vậy! Ngươi đối với Diễm chỉ là một sai lầm, ta mới là sự lựa chọn đúng đắn của hắn. Người xứng đáng với hắn chỉ có ta mà thôi."

Trần Văn Nương đặc ý cười lớn, nhìn vẻ đau thương của Hường Tiểu Dương thì cảm thấy vô cùng sáng khoái. "Diễm, chàng mau mau giải quyết sai lầm này đi!" Chu miệng làm nũng, Trần Văn Nương đưa mặt lên mon trón cánh môi của Hạ Hầu Diễm ngay trước mặt nàng.

Lông mày thoáng nhíu lại một chút, mùi vị kia hắn không quen thuộc, hắn muốn kháng cự, nhưng không thể chống lại sự mờ mịt trong trí óc, chỉ có thể bị động ngồi im.

Thấy Trần Văn Nương làm ra hành động thân mật với Hạ Hầu Diễm, Hường Tiểu Dương trợn to mắt, nhưng Hạ Hầu Diễm không những không đẩy ra mà thậm chí còn ôm lại nàng ta nữa.

Hường Tiểu Dương ngây ngẩn cả người, ngay lúc đó, Hạ Hầu Diễm lại lấy ra một phong thư ném xuống cho nàng.

Nhìn bì thư trước mắt, Hường Tiểu Dương hoàn toàn chết lặng, không nói được nên lời.

"Chàng bỏ ta?" Rất lâu sau, nàng mới chậm rãi thốt ra câu này.

Trên thư kia ghi rõ hai chữ "Hưu thư" thật to khiến lòng của nàng rĩ máu.

"Đúng vậy!" Hạ Hầu Diễm quay lại đáng vẻ lãnh khốc, ánh mắt nhìn nàng không có một chút tình cảm. "Nếu đã là sai lầm thì tất nhiên cần phải nhanh chóng giải quyết rồi."

"Giải quyết?" Hường Tiểu Dương lớn tiếng, "Chàng dùng hai chữ này để phủi sạch quan hệ giữa hai chúng ta?"

"Nếu không thì dùng cái gì?"

"Chàng chưa từng thích ta một chút nào sao? Vậy sự quan tâm của chàng dành cho ta thì coi là gì?"

Nàng không tin! Không phải hẳn từng vì nàng mà ghen sao? Đó là biểu hiện của sự quan tâm, là hẳn để ý đến nàng mà!

Nàng đã nghĩ rằng chỉ cần bản thân tiếp tục cố gắng, hẳn nhất định sẽ nói hẳn yêu nàng, nhưng sao có thể ngờ, thứ nàng nhận được lại là một tờ hưu thư của hắn.

Kết quả này, nàng không thể nào chấp nhận nổi.

Hường Tiểu Dương cho rằng ít nhất nàng cũng có ý nghĩa gì đó với hắn, nhưng hóa ra hắn chỉ coi nàng là một "sai lầm". Đáng buồn làm sao! Tình yêu của nàng đối với hắn mà nói, cũng chỉ là một sai lầm.

"Ta." Hai tay nắm chặt, Hạ Hầu Diễm cảm thấy nội tâm quặn thắt đau đớn từng đợt, hắn muốn thu lại hết những lời nói kia, nhưng.

Đầu truyền đến từng cơn đau buốt, hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng trái tim còn đau hơn trăm lần. Cả hai nơi đều hành hạ hắn, khiến hắn càng thêm thống khổ.

Trần Vân Nương ở trong lòng Hạ Hầu Diễm rốt cuộc cũng phát hiện ra sự bất thường này, vội vã nhỏ giọng nói ở bên tai hắn: "Diễm, mau đuổi nàng ta đi!"

Trần Vân Nương tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ chuyện ngoài ý nào muốn xảy ra. Hạ Hầu Diễm là của nàng, chỉ cần Hường Tiểu Dương rời khỏi đây thì sẽ không còn ai có thể tranh giành hắn với nàng nữa!

Mệnh lệnh truyền đến trí óc, Hạ Hầu Diễm nhăn mày, cắn răng khắc ra một câu. "Đủ rồi! Ngươi còn muốn dây dưa với ta đến khi nào nữa? Nếu ngươi cứ cố tình bám lấy không buông thì chỉ làm ta càng cảm thấy chán ghét hơn mà thôi!"

Từng chữ tàn nhẫn cửa vào tim, Hường Tiểu Dương từng bước lui về phía sau.

"Ngươi có biết ta không thể chịu nổi sự dây dưa của ngươi nữa hay không? Vậy mà ngươi vẫn tự mình đa tình, tình cảm của ngươi ta không cần!"

"Đủ rồi!" Không muốn nghe hắn nói thêm nữa, Hường Tiểu Dương bịt kín tai lại, hét to. "Chàng không phải nói nữa, ta sẽ đi!"

Mím chặt môi, nàng buống bình quật cường không chịu rơi nước mắt. Cho dù đau đớn trong lòng còn thống khổ hơn cả cái chết thì vẫn mạnh mẽ không hề khóc nháo. Cầm tờ hưu thư lên, Hường Tiểu Dương lạnh lẽo cười đến thê lương.

"Ta sẽ đi như chàng mong muốn." Nói xong, nàng lập tức xoay người rời khỏi đại sảnh.

Đối với ánh mắt đồng tình của những người khác, nàng làm như không thấy.

Canh bạc ái tình này, nàng thua, thua thảm hại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngu Nữ Bất Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Dương nhi."

Thấy bóng dáng kia kiên quyết quay người rời đi, nội tâm Hạ Hầu Diễm nhói lên một cái, một luồng chất lỏng tanh ngọt vọt ra khỏi cổ họng.

"Um." Hắn lập tức che miệng lại, máu đen trào ra khỏi năm ngón tay, tí tách chảy xuống.

"Diễm!" Thấy hắn đột ngột học máu, Trần Vân Nương lo lắng vội vàng hỏi. "Chàng sao vậy? Tại sao lại thế này?"

Chẳng lẽ là có liên quan đến phần được kia?

"Phụt!" Máu đen vừa phun ra, đám mây đen trong đầu lập tức tiêu tan, Hạ Hầu Diễm nhớ lại từng chút từng chút một.

Hắn nhớ tới nụ cười xinh đẹp, đôi mắt đen nhánh sáng người cùng lời tuyên cáo đầy tự tin kia ——

Ta, nhất định sẽ khiến chàng yêu ta.

Lời nói của nàng tràn ngập trong tim của hắn, khiến hắn động tâm, không kiềm chế được mà yêu thương nàng.

Hắn nhớ ra tất cả! Nhớ lại nàng, cũng nhớ việc hắn bị phần được khống chế, không thể phản kháng, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh, sau đó hắn nói những lời đáng chết kia với Dương nhi.

"Trần Văn Nương ——" Hạ Hầu Diễm rống giận, dùng sức đá bay nữ nhân đáng ghét trước mặt.

"Á!" Trần Văn Nương không kịp đề phòng, cả người bay ra phía sau đập vào vách tường, phun ra một ngụm máu. "Chàng."

Nàng ta kinh ngạc nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn không còn vẻ vô hồn nữa, trong nháy mắt liền hiểu ra. "Được hiệu."

"Người lại dám hạ được ta?" Hơn nữa còn khiến hắn nói những điều tàn nhẫn kia với Dương nhi. Nhớ tới đáng về thương tâm của nàng, lửa giận trong lòng lại càng bùng cháy dữ dội, hận không thể giết chết Trần Văn Nương ngay lúc này. "Người đáng chết!"

"Đúng vậy, nhưng chỉ vì ta yêu chàng." Trần Văn Nương vẫn nghĩ mình không có lỗi gì cả. "So với Hường Tiểu Dương, ta thích hợp với chàng hơn."

"Câm mồm!" Hạ Hầu Diễm cắn răng nhện xuống đau đớn trước ngực, máu đen phun ra càng nhiều. Hai mắt hắn dần hoa lên, nhưng không giết chết nữ nhân này, hắn không cam lòng!

Đúng lúc chuẩn bị dùng sức đánh một chuông về phía Trần Văn Nương thì một bóng dáng đột nhiên chạy lại ngăn cản trước mặt hắn, bảo vệ Trần Văn Nương.

"Bảo chủ, xin ngài tha thứ cho tiểu nữ, lão nô cầu xin ngài, Bảo chủ." Trần tổng quản không ngừng dập đầu cầu khẩn Hạ Hầu Diễm.

"Cút ra!" Hạ Hầu Diễm gầm nhẹ.

Hắn nhất định phải giết nữ nhân trước mắt này, ai đến cầu xin cũng vô dụng thôi! "Ông không tránh ra, ta sẽ giết luôn cả ông!"

"Bảo chủ, lão nô chỉ có nàng là nữ nhi thôi. Nể tình lão nô cống hiến đã nhiều năm, cầu xin ngài tha thứ cho nàng. Lão nô cầu xin ngài." Tuy rằng biết nữ nhi đã làm ra chuyện không thể tha thứ nhưng Trần tổng quản vẫn không có cách nào trơ mắt đứng nhìn nữ nhi bị Bảo chủ đánh chết được.

"Ông!" Trùng trùng nhìn Trần tổng quản, Hạ Hầu Diễm cắn răng một cái, lửa giận khiến lồng ngực đau đớn mãnh liệt. Hắn thở hắt ra một tiếng, một ngụm máu đen phụt ra, cả người vô lực quỵ xuống.

"Bảo chủ!" Trần tổng quản kinh hoàng chạy tới đỡ lấy Hạ Hầu Diễm.

"Dương. Dương nhi." Hạ Hầu Diễm nắm chặt bàn tay. Hắn muốn đi tìm Dương nhi, không thể để nàng đi như vậy được. Hắn muốn đuổi theo nàng.

Nhưng đau đớn khiến hắn không duy trì được tỉnh táo nữa, chỉ có thể ní non gọi tên nàng, sau đó ngất xỉu mê man.

Nhị tiểu thư của Hường gia bị hưu rồi!

Tin tức này truyền đi âm ỉ khắp mọi góc ngách trong thành Cảnh Dương, không ai nghĩ tới vừa mới gả đi được hơn một tháng đã bị trả về. Có thể bị hưu với tốc độ siêu nhanh này từ trước tới nay chưa từng có, cho nên cũng khó trách bị mấy người rảnh rỗi nhiều chuyện của thành Cảnh Dương lôi ra say sưa mà nghị luận, bàn tán.

Ngược lại với sự xôn xao bên ngoài, trong Tiêu cục Chấn Thiên lại hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả bước đi cũng không dám phát ra tiếng động.

"Mai nhi, sao thế?" Đứng ở trước cửa phòng của nhị nữ nhi, vẻ mặt Hường Bá Thiên tràn ngập lo âu.

Nữ nhi xinh đẹp của ông được gả đi, nhưng sau đó lại thất hôn lạc phách bị hưu quay về nhà. Bộ dạng tiêu tụy đó khiến người phụ thân là ông đau lòng không thôi, tức tới mức muốn chạy ngay đến Lãnh Thiên báo chém chết tên tiểu tử Hạ Hầu kia. Nếu không phải do nữ nhi ngăn cản thì ông đã sớm đi chém người rồi.

"Không có gì? Chỉ là cả ngày ngăn người không nói câu nào thôi." Lưu Ngọc Mai lắc đầu, nhìn khuôn mặt vốn luôn lạnh lợi của cháu gái hiện giờ trở nên thần thờ như vậy thì không khỏi cảm thán.

"Đáng chết! Sớm biết thế này thì đã không gả nữ nhi cho Hạ Hầu Diễm rồi!" Hường Bá Thiên tức đến giậm chân, nếu biết nữ nhi sẽ bị người ta làm tổn

thương thì có đánh chết ông cũng không gả nàng ra ngoài.

"Chuyện cũng đã xảy ra rồi, có hối hận cũng vô dụng. Để Dương nhi có thời gian bình ổn lại đi!" Lưu Ngọc Mai khẽ thở dài, lo âu nhìn cửa phòng một cái.

"Phụ thân!" Hường Tiểu Tứ đi vào viện, "Hạ Hầu Diễm đến đây, đang đợi trong đại sảnh."

"Cái gì?!" Nghe thấy ba chữ "Hạ Hầu Diễm", lửa giận của Hường Bá Thiên cháy ngút trời. "Được lắm, lão tử không đi tìm hắn, hắn đã tự mình tới đây! Dám đối xử với nữ nhi của ta như vậy, hôm nay lão tử không chém chết hắn thì không còn là họ Hường nữa!"

Nói xong, ông khí thế bùng bùng hùng hổ đi tới đại sảnh.

"Tỷ phu, huynh bình tĩnh một chút." Lưu Ngọc Mai cũng chạy đuổi theo sau.

Hường Tiểu Tứ đảo mắt một cái, xoay người đi đến căn phòng của Hường Tiểu Dương.

"Nhị tỷ!" Đẩy cửa phòng ra, thấy Hường Tiểu Dương đang ngồi dựa lưng nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt hờ hững không có cảm xúc gì, Hường Tiểu Tứ cũng không để ý, bình thân bước vào trong phòng. "Hạ Hầu Diễm đến rồi."

Gương mặt tĩnh lặng của Hường Tiểu Dương thoáng có một tia dao động.

Thấy sắc mặt của nhị tỷ có chút thay đổi, Hường Tiểu Tứ lén lút cười trộm. "Tỷ không muốn đi gặp huynh ấy sao? Nhờ huynh ấy bị phụ thân chém chết thì làm sao bây giờ?"

"Hắn. đến làm cái gì?" Do dự một lát, Hường Tiểu Dương mới lạnh lẽo hỏi.

Hắn đã nói ra những lời tuyệt tình như vậy, vì sao còn muốn đến tìm nàng?

"Muội cũng không biết." Hường Tiểu Tứ nhún vai. "Muội thấy sắc mặt của tỷ phu rất mệt mỏi, vành mắt thâm quầng, tinh thần cũng không được tốt lắm, giống như bệnh nặng vừa mới khỏi vậy."

Giống như ấy hả? Ha ha. Trúng "Hương Trượng Gỗ" của nàng thì phải nghỉ ngơi dưỡng sức mất vài tháng, nhưng Hạ Hầu Diễm lại đuổi đến thành Cảnh Dương ngay sau hai ngày. Sắc mặt có tốt mới là lạ!

Đúng vậy, người đem được đưa cho Trần Văn Nương chính là nàng, Hường Tiểu Tứ! Hừ! Ai bảo nhị tỷ uy hiếp nàng, nàng đã nói là sớm hay muộn cũng sẽ báo thù mà. Mãi mới có được cơ hội ra tay, sao có thể không nắm bắt chứ?

Hơn nữa, nàng cũng đang giúp nhị tỷ nha! Chỉ cần Hạ Hầu Diễm thực sự yêu nhị tỷ thì được hiệu sẽ tự động giải trừ. Mà Hạ Hầu Diễm lại đuổi đến nhanh như vậy, chứng tỏ hắn rất yêu nhị tỷ!

Ha ha, nàng đang giúp hai người cùng cố tình cảm đó!

"Bệnh nặng mới khỏi?" Hường Tiểu Dương khẽ nhíu lông mày, không nhịn được thốt lên. "Hắn bị bệnh?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng lập tức cảm thấy hối hận. Hường Tiểu Dương, sao ngươi lại vô dụng như vậy? Nam nhân kia đối xử vô tình với ngươi, ngươi còn quan tâm hắn bị bệnh hay không bị bệnh làm cái gì?

Rõ là. không có tiền đồ!

Hường Tiểu Dương thầm mắng bản thân ở trong lòng, nhưng vẫn không khống chế được lo lắng dâng lên.

"Có vẻ như vậy! Muội cũng không rõ lắm." Hường Tiểu Tứ bày ra một khuôn mặt vô tội. "Nhưng muội thấy tỷ phu đứng cũng không vững, xem ra bệnh không nhẹ đâu."

"Thế ư." Hường Tiểu Dương thoáng do dự.

Kỳ thật, nghe thấy hắn đến, không thể phủ nhận là nàng cảm thấy rất vui mừng, nhưng Hường Tiểu Dương vẫn còn cực kỳ tức giận. Hưu thư cũng đã đưa rồi, còn đến làm cái gì?

Nhưng mà. quả thực nàng rất nhớ hắn!

Phải rời khỏi hắn rất đau lòng, cũng nhớ đến day dứt. Mặc dù luôn thầm khinh bỉ bản thân không có chí khí nhưng lại không có cách nào khắc chế được nỗi nhớ trong lòng.

"Nhị tỷ, tỷ thực sự không đi gặp tỷ phu sao?" Thấy vẻ mặt do dự của Hường Tiểu Dương, Hường Tiểu Tứ lên tiếng dò hỏi.

"Tỷ."

"Nếu tỳ không đi gặp huynh ấy thì nhất định huynh ấy sẽ bị phụ thân đuổi đi đó! Mà trước khi đuổi ra khỏi cửa thì chắc cũng bị chém cho vài nhát, với tình trạng hiện giờ của huynh ấy thì có lẽ"

Hương Tiểu Tứ dừng lại không nói tiếp, bởi vì người cần nghe những lời này đã lao ra khỏi phòng, vội vã chạy đến đại sảnh rồi!

Còn nàng ư? Ha ha! Đương nhiên là phải tranh thủ chạy trước, chẳng lẽ còn muốn ở đây để nhị tỳ quay về chém chết sao?

"Hạ Hầu Diễm! Ta chém chết ngươi ——"

Hương Tiểu Dương vừa chạy tới cửa đã nghe thấy tiếng phụ thân hét lớn.

Nghĩ cũng không kịp nghĩ, nàng lập tức rống to: "Phụ thân, người mà động đến một sợi tóc của hần, con sẽ không nói chuyện với người nữa!"

Tiếng của Hương Tiểu Dương vừa truyền đến tai Hương Bá Thiên thì đại đao trên tay ông cũng dừng khựng lại ở ngay trước mặt Hạ Hầu Diễm. Oa! Suýt nữa thì.

"Tiểu Dương." Trùng mắt nhìn nữ nhi, Hương Bá Thiên không thể tin được nàng lại có thể vì tên nam nhân này mà uy hiếp ông.

"Dương nhi." Vừa nhìn thấy Hương Tiểu Dương, Hạ Hầu Diễm lập tức nở nụ cười cười. gương mặt anh tuấn tái nhợt không còn một chút máu, dưới mắt quầng thâm thành một vòng.

"Chàng." Thấy bộ dạng này của hần, Hương Tiểu Dương hết sức đau lòng, nhưng lại ép bản thân mạnh mẽ không được nhìn hần, bày ra vẻ mặt lạnh nhạt. "Chàng đến đây làm cái gì?"

Giọng nói của nàng lạnh lùng, khóe mắt lại lên lút liếc qua hần. Thấy hai má hần lõm xuống, có vẻ như bị bệnh không hề nhẹ.

Thế này là thế nào? Mới có ba ngày ngắn ngủi, tại sao hần lại để bản thân ra nông nỗi này?

"Ta đến đưa nàng về!" Vừa nhìn thấy nàng, Hạ Hầu Diễm không hề dời mắt. Tuy thái độ của nàng lạnh lùng, nhưng hần vẫn nhìn thấy lo lắng lóe lên trong mắt nàng rồi biến mất.

Môi mòng khe cong lên, dù nàng có giận hần đến thế nào thì vẫn quan tâm đến hần nha —— phát hiện này làm hần càng thêm kiên định.

Ngay lúc tỉnh lại sau khi hôn mê, điều đầu tiên Hạ Hầu Diễm nghĩ tới là nàng. Mặc kệ cơ thể vẫn còn chưa hồi phục, hần đã lấy ngựa gấp gấp chạy tới thành Cảnh Dương.

"Không phải chàng đã bỏ ta rồi sao?" Hương Tiểu Dương hừ lạnh, ngạo nghễ liếc hần một cái. Vừa thấy khuôn mặt đầy mệt mỏi kia, trong lòng nàng không nhịn được thoáng khản trương.

"Đúng thế! Ngươi đã bỏ nữ nhi của ta rồi, còn dám tới tận đây, đúng là" Hương Bá Thiên lập tức phụ họa theo, nhưng còn chưa kịp nói xong đã bị Lưu Ngọc Mai cắt ngang.

"Được rồi, tỳ phu, để hai đứa nói chuyện riêng một chút, chúng ta đi khỏi đây thôi." Nhìn thấy ánh mắt của Hạ Hầu Diễm dành cho Hương Tiểu Dương, trong lòng bà cũng yên tâm cười nhẹ một tiếng.

"Sao phải làm thế chứ? Nếu Dương nhi lại bị tên tiểu tử này bắt nạt thì." Hương Bá Thiên vẫn không chịu bỏ qua, nhưng còn chưa thể hiện hết bất mãn lại bị Lưu Ngọc Mai kéo nhanh ra khỏi đại sảnh.

Nhất thời, cả đại sảnh lớn như vậy chỉ còn lại hai người.

Hương Tiểu Dương cắn cắn môi, nhìn Hạ Hầu Diễm một cái. "Sắc mặt của chàng rất xấu." Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng vội vã mím môi lại. Đáng ghét! Nói thế này cứ như nàng đang quan tâm hần vậy.

Quả nhiên, Hạ Hầu Diễm khẽ mỉm cười. "Nàng quan tâm đến ta."

"Có quý mới quan tâm chàng!" Hương Tiểu Dương trừng hần, "Rốt cuộc chàng đến đây để làm gì? Sao không ở lại mà ân ái ái ái với Trần Văn Nương đi?"

Nhắc tới ba chữ "Trần Văn Nương", trong giọng của Hương Tiểu Dương nồng nặc vị chua. Nàng vẫn chưa quên đâu, lúc đó hần cùng Trần Văn Nương vô cùng thân mật nha.

"Ta đã trục xuất Trần Văn Nương ra khỏi Lãnh Thiên bảo rồi." Hạ Hầu Diễm chậm rãi nói, ánh mắt sâu thẳm nhìn Hương Tiểu Dương. "Ngày đó, không phải ta cố ý nói ra những lời kia, ta bị khống chế."

"Bị khống chế?" Hương Tiểu Dương thoáng sửng sốt.

"Trần Văn Nương hạ được ta, biến ta thành tượng gỗ của nàng ta. Ta không có cách nào kháng cự được những mệnh lệnh mà nàng ta đưa ra, cho nên mới nói như vậy với nàng. Cả việc đưa cho nàng hưu thư đều không phải là ý của ta." Hạ Hầu Diễm tuy rằng đang rất mệt mỏi những vẫn không ngừng

giải thích, nói nhiều một lúc khiến hấn nặng nề thờ đốc, thân thể cũng lung lay đứng không vững nữa.

"Chàng không sao chứ?" Hường Tiểu Dương theo bản năng vươn tay ra đỡ lấy Hạ Hầu Diễm.

Hấn thừa cơ nắm chặt tay của nàng, "Dương nhi, tha thứ cho ta, có được không?"

"Ta." Kỳ thật, nghe hấn giải thích nàng cũng đã hiểu, Hường Tiểu Dương đâu phải là người cố chấp không hiểu lý lẽ.

Mà bây giờ nghĩ lại, mặc dù lúc đó nàng cũng cảm thấy hấn có chút khác thường nhưng sau khi bị đá kích bởi một loạt câu nói tàn nhẫn của hấn, Hường Tiểu Dương không còn duy trì được tỉnh táo để suy xét nữa, tất cả đều bị tình cảm nhấn chìm.

Tuy rằng hiện giờ đã rõ ràng mọi chuyện nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút hậm hực —— "Nhưng chàng nói chàng yêu Trần Văn Nương." Lại còn chưa khi nào nói yêu nàng cả!

"Ta không thích nàng ta, ta yêu nàng!" Hạ Hầu Diễm vội vã nói, lời vừa thốt ra, gương mặt tái nhợt thoáng ửng hồng.

"Chàng nói cái gì?" Hường Tiểu Dương không thể tin nhìn hấn.

Húng hắng vài tiếng, gương mặt Hạ Hầu Diễm hiện giờ đã đỏ bừng, không được tự nhiên nhắc lại: "Người mà ta yêu vẫn luôn là nàng, đã từ rất lâu rồi, ta đã yêu nàng, chỉ là không nói ra được thôi."

"Ồ, vậy bây giờ đã nói ra được rồi hả?" Dựa gần vào hấn, nội tâm của Hường Tiểu Dương chậm rãi tan chảy. Toàn bộ lửa giận ngay sau khi nghe hấn nói yêu nàng đã lập tức tàn rụi hết.

"Bởi vì, ta không muốn mất nàng." Cầm lấy bàn tay thon nhỏ, Hạ Hầu Diễm thâm tình nhìn nàng. "Dương nhi, cùng ta về nhà nhé?"

"Được!" Khẽ gật đầu nhu thuận, Hường Tiểu Dương cười ngọt ngào, hai tay đưa lên đầu lòng vuốt ve hai bên má tiều tụy của hấn. "Nhưng chàng phải đồng ý với ta, không được nói lại những lời làm tổn thương đến ta như lúc trước nữa."

"Ừ! Ta đồng ý với nàng." Những lời đáng chết kia, hấn vĩnh viễn không muốn nói ra khỏi miệng.

"Oa! Như vậy mới ngoan!" Hường Tiểu Dương cười hết sức hài lòng, kiễng chân hôn vào môi hấn một cái thật kêu. Hạ Hầu Diễm nhân cơ hội giữ chặt gáy nàng, đầu lưỡi nhanh chóng vươn vào trong quần mứt, cả đại sảnh tràn ngập tiếng thờ đốc ái muội.

Rất lâu sau, hai đôi môi triền miên nóng bỏng kia mới lưu luyến tách nhau ra.

"Nhưng rốt cuộc là ai đã cho Trần Văn Nương thứ được kỳ quái kia vậy?" Hường Tiểu Dương khẽ thở gấp, khó hiểu mở miệng hỏi. Thứ được thần kỳ như vậy, lại có người làm ra được ư?

"Trần Văn Nương có nói là một bạch y nữ tử đưa cho nàng ta. Nàng ta cũng không biết người đó là ai." Hạ Hầu Diễm nhú mày lại. Hấn cũng rất muốn biết là ai đã làm ra loại được đáng chết kia, cảm giác bị người khác không chế tuyệt đối không dễ chịu một chút nào!

Bạch y nữ tử? Hường Tiểu Dương từ từ nheo mắt lại, "Hường Tiểu Tứ đáng chết!"

Hừ! Đáng lẽ nàng phải sớm đoán ra được kẻ có thể điều chế ra thứ được biến thái đó chỉ có thể là Hường Tiểu Tứ mới phải.

Con nhóc chết tiệt này, vừa mới bày ra bộ dạng vô tội tốt bụng với nàng xong. Xem ra bây giờ cũng đã chạy đi xa lắm rồi, đáng chết!

"Cái gì?" Nàng làm rầm nguyên rủa làm Hạ Hầu Diễm nhưn mày.

"Không có gì." Ngắc đầu lên nhìn hấn, Hường Tiểu Dương tươi cười.

Thôi được! Ít nhất được kia cũng khiến Hạ Hầu Diễm nói ra chữ “yêu” này với nàng, cũng coi như đáng giá.

Lần này, nàng sẽ không tính toán với con nhóc Hường Tiểu Tứ kia nữa!

"Này! Chàng nói lại câu chàng yêu ta đi." Hường Tiểu Dương ôm lấy Hạ Hầu Diễm làm nũng.

"Hả." Hạ Hầu Diễm thoáng xấu hổ, không phải chỉ cần nói một lần là được rồi sao? "Dương nhi."

Không tốt đâu! Đại nam nhân sao có thể cứ mở miệng đóng miệng là nói yêu được chứ.

"Sao hả? Chàng mau nói đi!" Thấy hấn xấu hổ, Hường Tiểu Dương đắc ý cười khùng khục.

"Ta. Ta." Từ thuở cha sinh mẹ đến giờ hấn đột nhiên bị cà lăm, Hạ Hầu Diễm hết sức khó xử. Cuối cùng chỉ có thể cúi đầu xuống chặn lại miệng của nàng, cứ tạm thời tránh được một kiếp đã.

Aizz! Yêu chỉ cần bày tỏ bằng hành động có được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ngu Nữ Bất Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: KẾT THÚC

Hạ Hầu Diễm ở trong phòng lén lút mở ra cái gì đó, dường như đang tìm một đồ vật rất quan trọng. Hắn tìm rất chăm chú, rất cẩn thận, chỉ sợ bị phát hiện.

"Phu quân, chàng đang tìm gì vậy?" Hường Tiểu Dương vừa tắm xong đi ra khỏi bình phong, thấy hắn đang vụng trộm mở hòm lục soát.

"Á. Không có gì!" Hạ Hầu Diễm lập tức đứng thẳng người, bày ra vẻ mặt đứng đắn.

"Hừ?" Hường Tiểu Dương nhú mày, tặc lưỡi cười hề hề. "Chàng đang tìm hủ thư có đúng không?"

Hừ! Đừng tưởng nàng không biết! Thấy hắn ngày ngày bất an, nàng nhìn thấy trong mắt, cười ở trong lòng, nhưng lại không nói ra, coi như không thấy, hứng thú thường thức.

Ha ha! Ai bảo hắn đáng yêu như thế chứ.

"Á." Bị đoán trúng tim đen, Hạ Hầu Diễm ảo não trừng mắt nhìn Hường Tiểu Dương, ho khan vài tiếng, không cam lòng dục hỏi: "Nàng đem hủ thư giấu ở đâu rồi?"

Đáng giận! Hắn cứ nghĩ đoán nàng về nhà rồi thì không sao, ai ngờ nàng vẫn còn giữ phong hủ thư kia. Đã thế còn giấu kỹ như vậy, không để hắn có cơ hội hủy diệt chứng cứ.

Tờ hủ thư đó giống như một cái dằm cứ cắm day dứt ở trong lòng Hạ Hầu Diễm, chỉ sợ vào hôm đẹp trời nào đó nàng nổi hứng lên, cầm tờ hủ thư kia nói muốn rời bỏ hắn, thì hắn biết làm sao đây?

"Chàng quan tâm đến chỗ ta giấu làm gì?" Hường Tiểu Dương khê hừ một tiếng, ngồi xuống trước gương đồng, cầm chiếc lược ngà lên nhẹ nhàng chải mái tóc dài.

"Dương nhi, tờ hủ thư kia cũng đâu có tác dụng gì, nàng giữ lại làm gì chứ?"

"Ai nói không có tác dụng?" Hường Tiểu Dương liếc hắn qua gương đồng. "Chờ tới ngày nào đó chàng chọc giận ta thì có thể dùng được rồi."

Ha ha ha, dám viết thư hủ nàng? Hắn chết chắc rồi!

Chẳng cần biết hắn có bị không chế gì gì đó hay không, hủ thư cũng đã ném ra rồi, sao nàng có thể không giữ lấy mà sử dụng chứ?

Nghe Hường Tiểu Dương nói mà Hạ Hầu Diễm giận run người, nhưng lại không dám nói gì, chỉ trừng mắt nhìn nàng. Hắn biết, nữ nhân của mình có tính thù dai, đâu dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy!

"Nếu chàng không muốn ta sử dụng tới tờ hủ thư đó thì ngày nào cũng nói chàng yêu ta đi!"

Hừ! Lần nào nàng muốn hắn tỏ lộ tình cảm thì miệng hắn lại giống như cái hồ lô kín nút, cạy mãi không ra. Không nói chính là không nói, nhưng nàng không tin, cầm hủ thư ra uy hiếp mà hắn còn ngoan cố được!

"Hường Tiểu Dương!" Hạ Hầu Diễm cắn răng gầm nhẹ.

"Giờ đây? Chàng đang hung dữ với ta đó hả?" Hường Tiểu Dương nhú mày nhìn hắn. Đó đó! Nàng đang chờ hắn hung dữ với nàng nha!

Đáng chết! Hạ Hầu Diễm bước nhanh về phía trước, một tay ôm chặt lấy nữ nhân đáng hận kia, dùng sức hôn nàng.

"Ừm. Nói chàng yêu ta!" Hường Tiểu Dương vẫn chưa từ bỏ ý đồ.

"Yêu." Hắn lầm bầm.

"Cái gì?" Chẳng nghe thấy gì cả.

Nhưng Hạ Hầu Diễm không để cho nàng có cơ hội nói thêm điều gì nữa, nhanh chóng ôm nàng đặt lên trên giường. Môi mỏng dùng sức quấy phá hương vị ngọt ngào trong miệng nàng. Hai bàn tay thuần thực khám phá những điểm mẫn cảm quen thuộc, chỉ chốc lát sau trong phòng tràn ngập cảnh xuân vô hạn.

Nói yêu nàng sao? Được! Hấn sẽ dùng hành động bày tỏ, để nàng biết được hấn yêu nàng nhiều đến mức nào!

-----HOÀN-----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Nữ Bắt Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.